

Izolda Johannsen

A mór hagyatéka

Minden jog fenntartva, beleértve bárminemű sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

Kiadja a Mercator Stúdió
Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Szerkesztő: Dr. Pétery Kristóf

Műszaki szerkesztés, tipográfia: Dr. Pétery Kristóf

ISBN 978-963-607-537-8

© Izolde Johannsen, 2011

© Mercator Stúdió, 2011

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó

2000 Szentendre, Harkály u. 17.

www.akonyv.hu és www.peterybooks.hu

www.facebook.com/mercator.studio

T/F: 06-26-301-549

06-30-305-9489

Izolda Johannsen

A mór hagyatéka

Mercator Stúdió
2009.

Tamásnak a szeretetért

TARTALOM

PROLÓGUS	7
Első könyv	16
1. Fejezet PAGGEOWN VÁRA.....	17
2. Fejezet A CONNELLY-KLÁN.....	28
3. Fejezet AZ IDEGEN.....	38
4. Fejezet RÓZSÁK GYERMEKE.....	51
5. Fejezet FENYEGETŐ ÁRNYAK.....	62
6. Fejezet VÁNDOR AZ ERDŐN.....	71
Második könyv	85
7. Fejezet: IGÉZET.....	86
8. Fejezet AZ ÖRDÖG KEDVESE.....	98
9. Fejezet A KARAVÁN.....	114
10. Fejezet KELET TITKAI.....	129
11. Fejezet HAJSZÁL HÍJÁN.....	145
12. Fejezet NEM VÁRT SEGÍTSÉG.....	158
Harmadik könyv	166
13. Fejezet: ERDEI ÉLET.....	167
14. Fejezet: A SZIKLASÍR.....	177
15. Fejezet EVANS.....	189
16. Fejezet: A RÉMÜLET VÉGE.....	198
17. Fejezet: FÖLDOSZTÁS.....	207
18. Fejezet: AZ ŐSZ HAJÚ FÉRFI.....	218

Mindannyian az égiek kezében vagyunk. Pillanatnyi szeszélyük dönti el tovább élhetünk-e, vagy emlékké válunk, akár egy nyári délután. Ott fekszik előttük a könyv, melybe beleírták egész életünket. Van, aki tudja, mit rejtenek azok az oldalak. Egyszer, egyetlen egyszer lehetősége van arra, hogy átírja a kérlelhetetlen könyv lapjait. És néha a toll veszedelmesebb fegyverré válik, mint a kifent kard...

PROLÓGUS

*„Pillantásodtól nő a fű, kibajt
a száraz ág és tőled piroslik a vér.
Ha meghalsz, meghalok; porainkból
egyszerre sodor majd forgó tornyot a szél.”
(Radnóti Miklós: Dicséret)*

A Gorwent-hegylánc nyomasztó és félelmetes erdeinek mélyén különös helyre bukkanhat a vakmerő vándor. Ha túlélte az utazást és az útonállók gyilkos csapdáit, félúton a déli terület lankás mezei és az eget ostromló hegyláncok között, ott találja egy rég letűnt kor kőbe zárt nyomait. Ez a hely a Nagy Sziklák nevet viseli. Valaha barbár templom állt a helyén, mostanra csak a hatalmas monolitok maradtak meg, dacolva az idővel és az egymást követő korokkal. Némán és erőtől sugárzóan vigyázzák az arra járókat, akik néha megállnak és eltűnődnek a végtelen erején. Látszólag mindegyik szikla egyforma, a szél és a víz legömbölyítette éles felületüket, a madarak beszennyezték ürülékükkel szürke sipkájukat. Ám van egy, ami elüt a többitől.

Ha lemegy a nap és a hold sápadt fénye körbepásztázza a monstrumokat, egyetlen pillanatra látni lehet egy szót. Kőbe vésett betűk, melyek oly furfangosan rejtőznek, hogy nappal nem láthatja senki, és éjjel is csak egy szempillantásnyira tűnnek elő a homályból, hogy aztán újra feledésbe merüljenek. A szó csak ennyi: Jeffrey. Egy név. Egy férfi neve.

Vajon mi készíthette az ismeretlen művészt, hogy ezt az egyetlen szócskát megőrizze az örökkévalónak? Ki lehetett a férfi és ki az, aki a vésőt vezette? Milyen életút rejtőzik a megfejtésre váró talány mögött? Minden a képzeletünkre van bízva. Az erdő és a táj néma marad. A szikla oldalán pedig újra a sötétbe vész az a különös hangzású név. Egészen a következő éjjelig...

– Hozzák már! A piactér felől!

A kiáltás úgy szállt végig a girbegurba utcák fölött, akár egy éhes keselyű. Nem tudni ki volt az, de annyi bizonyos, hogy a szemfüles hírnök régóta kuporgott a templom tövében, a jelre várva. Az ablaktáblák becsapódtak, a pultokat gyorsan biztos helyre menekítették, a zsidókat szétszéledtek. A város olyan lett, mint egy megbolondult méhkas. Mindenhol rajzottak az emberek, majd elérték a kiszélesedő teret és belerohantak az ott várakozó csőcselékbe.

A tömeg felhördült. Vad dulakodás kezdődött. Az utcagyerekek már hajnalban elindultak nyomorúságos vackaiból és most tenyerüket dörzsölve várták a dühödt sokaságot. Még a máskor oly kimért előkelőségek és a szikár, korán elöregedett asszonyok is megijedve szaladtak. Papucsukkal és ritmust doboltak a köveken. A kutyák rémülten simultak a hűgyszagú falakhoz, a kövér disznók visítva menekültek a rohanó lábak elől.

Mindenki elsőként akart odaérni a főtérre. A kacskaringós utcákat ellepte a rohanó áradat. Egymást taposták, hogy minél hamarabb kijussanak a széles kövezett térre. A nagyobb vásárokat szokták itt tartani, vagy a körmenetet. De most valami sokkal izgalmasabb szórakozás ígérkezett. Szórakozás? A csőcseléknek bizonyára az volt.

Egy éltesebb korú kereskedőt is magával sodort a lüktető áradat. Ahogy kalapját fejébe nyomva futott velük, elkapta az egyik mellette rohanó férfi karját, és kifulladásra megállította. A férfi bosszúsán nézett rá.

– Mit akarsz jóember? Nem veszek semmit, az átkozott portékáidból! – megtörölte izzadt arcát. A tömeg elrobogott mellettük. Beugrottak egy bűzlő kapualj alá. A kereskedő zihálva kapott levegő után.

– Idegen vagyok ebben a városban. Mi ez a lázas sietség? – magához szorította zsákját, de még így is félő volt, hogy leszakítják.

– Látszik, hogy idegen vagy, ha még ezt sem tudod. Na jól van. Úgyis már csak hátul kapnék helyet. Onnan pedig semmit sem látni. Itt van egy kocsmá a közelben. Ha fizetsz egy jó korsót, elmondom, mi készül. Honnan jöttél?

– Sularia városából.

– Erről mélyen hallgass. Bárki kérdez, a szomszédos mezővárosból érkeztél. De még jobb, ha meg sem szólalsz.

– De hát miért hazudjak? Ezt nem tehetem.

– Kegyes hazugság. De megmentheted velem az életedet!

A kocsmában alig voltak. Félrehúzódtak az egyik sarokban és türelmetlenül várták a korsókat. Mikor megérkeztek végre, a férfi rögtön rávetette magát. A

kereskedő lassan kortyolgatta a bort. Újdonsült ismerőse végre elszakította magát a korszótól és kényelmesen hátradőlt. Pipára gyújtott.

– Kivégzés lesz a főtéren. Ezen a héten a harmadik. Ha így folytatják, egészen télíg lesz állandó beszédtema a városban.

– Kivégzés? Az istenekre! Ez nektek a jó multság? – a kereskedő szörnyülködve bámult rá. A férfi arca elsötétedett és lopva körülnézett.

– Mélyen hallgass az isteneidről, te szerencsétlen. Ezen a vidéken csak egy istenség létezik, Naida. Templomai a halál előcsarnokai azok számára, akik nem őt imádják. Azt ajánlom, amíg köztünk jársz, néma legyen a szád és süket a füled. Úgy nem eshet bántódásod.

– Mi ez az egész? Sehol a Kontinensen nincs ekkora vallási szigor.

– Sehol? Meglehet. De itt az Ethless-alföld városaiban más törvények uralkodnak. A Szent Törvényszék gondoskodik arról, hogy Naida istennő imádata tiszta és érintetlen maradjon. Mindig így volt és így is lesz az idők végezetéig.

– Kit ölnek meg? Tolvajt, útonállót?

– Nem. Olyankor nincs ekkora csődület. Alig pár lézengő kíséri figyelemmel a szerencsétlen párák végső rúgásait.

– Nem értem. Mégis kinek a halála okoz ekkora felfordulást? Talán egy kalóz a nyomorult?

– Nem. Egy boszorkány!

A suttogva kiejtett szó, nyomasztó léghőrt teremtett körülöttük. Egy ideig mindketten leszegték fejüket, és a korszó mélyén maradt utolsó kortyokat bámulták. Aztán a férfi kiitta a maradékot. Mellénye foszladozó zsebéből szivart kotort elő, és rágyújtott. A kesernyés füst elvegyült a pipa édes szagával. A szürke köd elrejtette őket a kíváncsi szemek elől.

– A tizenöt mezőváros, több mint százötven éve egyesült. Én a családom ötödik generációját képviselem. Amikor megtörtént az egybeolvadás, megszűnt a bálványimádat. A városok lakói fanatikus vallási őrületbe estek, és kiirtották a többistenhit legutolsó morzsáit is. Maga a helytartó is a bűvkörébe esett a vérszomjas istennőnek, így az Ethless egésze átvette Naida tiszteletét. Igaz, hogy a helytartóság kívül esik a bűvös körön, de keze akkor is elér a városok legapróbb szegletébe is. A Szent Törvényszék papjai éber szemekkel figyelik a rendet, és a legkisebb vétséget is kegyetlenül büntetik. A főpapok csak kivételes esetben jönnek a városokba, jelenlétük pedig mindig nagy riadalmat kelt. Bírák, katonák, hóhérok segítik munkájukat, és nincs ember, aki szembeszállhatna velük.

Itt mindenki a másik ellensége. Nemesek, pórok, férfiak és asszonyok mind azt figyelik, hol vét a másik. Még az anya sem bízhat tulajdon magzatában, mert nem tudhatja mikor fordul ellene. Így inkább megelőzi saját vesztét, és önnön vérét juttatja a katonák kezére.

– Rettenetes. Félelemben élni és rettegésben.

– Az. Rettenetes. Állandóan attól reszketni, mikor történik egyetlen apró kis hiba, ami szemet szúrhat. Bármilyen gyanús lehet: nem voltál ott az istentiszteleten? Vajon miért? Haldoklott a gyermeked? Az Istennő majd ad másikat. Ez nem ok a távolmaradásra. Emésztő láz gyötört? A hit erőt ad, a közös ima meggyógyít. Nincs mentség arra, miért maradtál távol. Elég egy apró eltérés a ruházatban, egy kis fodor, dísz, már rád sütik, hogy a buja vágyakat szolgálod. Ha rátekintesz asszonyodon kívül bárkire, csupán egy ártatlan pillantással illeted, görcs rántja össze gyomrod, mikor kopogtatnak az ajtón. Fedetlen fővel játszott a lánykád? Örülhetsz, ha téged visznek fenytésre. Naida vallása rideg és kegyetlen, de papjai még rosszabbak. Ha egyszer letelepedsz a városok bármelyikében, nem hagyhatod el azt, soha többé. Tetemed a nagy templomok valamely kriptájában nyugszik majd az istennő figyelő szemei előtt. Soha nem alszanak azok a szemek, izzó tűzük még a pokol lángjainál is forróbb gyötrellemmel illet. A vallás bekúszik a mindennapokba, szigorú szabályai megkötik kezedet. A papok uralják az életedet, a főpapok a halálokat.

– És a boszorkány?

– Csupán egy szerencsétlen asszony, aki gyógyfüveket szedett az erdőn. Valaki meglátta és perbe fogta. Esélye sem volt. Egyből akadt néhány készséges ember, aki eskü alatt vallotta, hogy a nő egy, a Kontinens szerte tisztelt istennel paráználkodott. De mint már mondtam, itt ezekben a városokban nincs más istennek helye. Bűnjelet is találtak nyomban, a mellén egy horzsolást. Azt persze elfelejtették hozzátenni, hogy a kínvallatás nyomát fedték fel. A bírák elhitték, hogy a buja démon fogsora okozta a sebet. Ma meghal ez az asszony. Néhány virág és gaz miatt.

– Ha ennyire félték, miért beszélsz mindezekről? Ott is hagyhattál volna. Mi van akkor, ha én is egy vagyok a sok városi közül, vagy éppen egy főpap álcázva?

– Jó orrom van. Te valóban idegen vagy. A feleletem pedig egyszerű. Megelégettem az örökös rettegést. Jól tudom, hogy nem tehetek semmit, hogy így fogom leélni az életemet, bízva abban, hogy hosszú lesz. De legalább egyszer elmondhatom valakinek, hogy mi folyik itt. Egy idegennek, aki továbbviszi szavaimat, akivel többé nem találkozom.

– Ismerted ezt az asszonyt?

– Nem messze élt tőlünk. Életében jelentéktelen volt. Halálában érte el azt, amire sokan csak áhítoznak. Kiemelkedett a szürke tömeg masszájából. A máglya fellobbanó lángjai hozzásegítették a hírnévhez...

Arettának hívták. A város környéki erdőben élt, ritkán jött az emberek közé. Ha megjelent, annak mindig jelentős oka volt. Születés, betegség. Aretta egyedül élt, férje még nagyon fiatalon meghalt. Szülei, gyermekei nem voltak. Egy idősebb asszony járt hozzá segíteni néhanap. A városka jól ismerte őket, elfogadták külön természetüket, és a gyógynövények iránti szenvedélyüket. Minden bajra ismertek gyógyírt, a szegények éppúgy felkeresték őket, mint a tehetősebb népek.

Egy nap beteg tehenhez hívták Arettát. Nem sokat értett az állatokhoz, félt is tőlük. A gazda mogorván fogadta, majd miután nem tudott semmit kezdeni a felfúvódott állattal, elzavarta. Néhány nappal később az állat megdőglött. A férfi kiment az erdei házhoz és számon kérte a nőtől veszteségét. Aretta nem tudott fizetni, kérte, hogy ne csináljon nagyobb ügyet a dologból, mint amekkora. Elvégre pénze van elég, bármikor vehet egy újabb tehenet. Akkor a férfi erőszakoskodni kezdett vele. Hogy pontosan mi történt a házban nem tudjuk, de a gazda vérző fejjel tántorgott vissza a városba. Másnap érthetetlen okból halva találták. Felesége bosszút esküdött. Számára nyilvánvaló volt, hogy csakis az erdei asszony babonázhatta meg férjét. Tudta, hogy füveket szed és ellentétben a városiakkal ezt a hóbortot a papok nem tolerálják. Az istentisztelet után mindent elmondott a papoknak, akik még az este leszállta előtt előzőnlötték az erdőt és elfogták a két asszonyt. Hetekig tartott a vallatás, egyre több helybéli jelentkezett, hogy bebizonyítsa, a két nő ártó szándékkal tevékenykedett. Nem volt számukra irgalom. Az idősebb belehalt a kínvallatásokba, de Aretta túlélte azokat. Ajka néma maradt, az ezernyi vád sem oldotta meg nyelvét. Tegnap hirdették ki az ítéletet, és ma végre is hajtják. Két ártatlan ember halt meg a népek rosszindulata és féltékenysége miatt.

– Tehát nem boszorkányok voltak?

– Nem hát. Egyszerű asszonyok, akik különös erejük és képességeik miatt kihívták maguk ellen a sorsot. Ám bűnbak mindig kell, aki elviszi hátán egy közösség szennyését. Most egy időre megint csend lesz. Aztán jön egy újabb per. Így megy ez.

A tömeg moraja felerősödött. A kocsmá már teljesen kiürült. Aki élt és mozgott, mind a vesztőhely körül tolongott. Ők ketten maradtak csak a hús falak között. Imádkoztak. Más úgysem teszi meg helyettük.

A nő valaha nagyon szép lehetett. Egyenes derékkal állt a szurokkal vastagon bekent oszlop tövében. Hatalmas mennyiségű fát tornyoztak fel, mintha a világ összes ártó lelkét meg akarnák égetni. Barna szemei a lábai előtt hullámozó tömeget nézték. Ezek az emberek mind ismerték őt, most mégis ellene fordultak. Röhögve nézték, ahogy végighurcolták a városka összes utcáján, egy szekéren, melynek hiányzott a hátulja. Rothadó almákkal, bűzös tojásokkal dobálták, válogatott szitkokat vágtak fejéhez. Egyszerű fehér ruhája piszkosszürke lett, mire a főtérre értek. Rongyai épphogy eltakarták testét, melyet eltorzítottak a kínvallatások. Mivel fent állt a szekéren, már messziről látta halálának színhelyét. Lélekben felkészült, mégis a bizonyosság, hogy valóban meg kell halnia, elvette erejét. Imáját nem hallhatta senki, könnyeit rég elsírta már. A hóhér mellett még két férfi várakozott. A szekér jöttére harsonát fújtak meg. A tülekedő nép örömujjongásban tört ki. A nő riadtan nézett rájuk. Bírái egy külön emelvényen ültek, hófehér selyemmel letakart asztal előtt.

A szekér begördült az elkerített térre. Őrei durván lerángatták róla, és a máglya mellé hurcolták. A nő rettegve nézett körül, ám bírái arca kemény volt akár az acél. Nem néztek szemébe, félve azoknak erejétől. Mert a halálraítélt még így is rendkívüli erővel bírt. Éles kiáltás harsant. A hóhér vérfoltos kést vett elő és a lobogó haját összefogta. A nő halkán imádkozott. Ott az ujjongó sokaság szeme láttára levágták hosszú barna haját, majd kopaszra borotválták fejét. Mindezen megaláztatások után kötözték a máglyához.

A főpap ekkor felemelkedett ültéből és a nép elé lépett. Magas, szikár alakja félelemmel töltötte el a hullámozó csőcseléket, mely most egyetlen pillantására elhallgatott. A férfi a negyvenes éveinek elején járhatott. Ruházata teljesen zárt volt és a földet súrolta. Még kezeit is kesztyűbe burkolta. Csak vékony arca és gyér hajjal fedett koponyája ütött el a feketeségtől, ami beburkolta. Felemelte karját.

– A mai napon Naida istennő újabb győzelmet aratott a Gonosz által megrontott lelkek felett. Imádkozzatok, hogy titeket elkerüljön igazságosztó keze. Most eltűnik a rontás városunk tiszta egéről, de csak idő kérdése és újra felüti fejét. Ezért mondom, hogy imádjátok az istenséget, és gyermekeitek ártatlan szívét töltsétek meg az ő szeretetével! – hangja bejárta a néma teret. Lehajtott fővel hallgatták. A főpap hangosan imádkozni kezdett. A szent szöveget utána mormolta több száz remegő ajak. Amikor az utolsó szavak is elhaltak a férfi odafordult a szerencsétlen elítélt felé.

– Most szólhatsz! Halálod előtt utoljára.

Az asszony végighordozta tiszta tekintetét a várakozó tömegen. Egyetlen pissenés sem hallatszott. A hóhér közben meggyújtotta a fáklyát. A tűz vörös lángjai beleharaptak a levegőbe.

– Emberek! Ártatlanul halok meg! Naida kezébe tettem lelkemet, ő látja annak jóságát és erényét. Soha nem ártottam senkinek, ezt mindenki tudja, aki ismert... – a megfélemlített nézőközönség azonban éktelen ordibálásba kezdett. Szánalmukat, rokonszenvüket el kellett tiporniuk, nehogy a Szent Törvényszék karmai őket is elérjék. A nő további szavai elvesztek a nagy kiáltozásban. A főpap a hóhér felé fordult és bólintott. Sápadt arcán félelmetes árnyék suhant át. Szemei, melyek olyanok voltak, mint egy macskáé, a nő rettegő arcára tapadtak. A fáklya a feltornyozott máglya közé repült.

A tűz lassan emésztette a farakást. A boszorkányság vádjával elítélt asszony iszonyodva nézte a feltartóztathatatlanul közeledő lángokat. Nem volt hová menekülnie és ez volt az egészen a legszörnyűbb. Kiszolgáltatva, megköötözve várni a borzasztó halált. Felforrósodott a levegő. Körbehordozta könnyes tekintetét bírái és a nép arcán. Színes masszává gyúródtak, és gyűlölettel néztek vissza rá. A lángok elérték meztelen lábait. Sikoltva húzta azokat egészen az oszlopig, de a könnyörtelen forróság már körbeölelte őket. Ruhájába belekaptak a vörös lángnyelvek és megpörkölték széleit. Most már egyfolytában sikoltozott, örült félelme és fájdalom elvette maradék önuralmát is. Kezei belemartak saját húsába, szemei kifordultak a rémülettől. Velőtrázó kiáltozását szerencsére hamar elfojtotta a tűz nyomában felkúszó füst. A tömeg lassan szétszéledt. Véget ért a látványosság. Az égő ruha és hús bűze már nem tartogatott meglepetést számukra. Kézenfogták szokatlanul csendes gyermekeiket, és meghajolva az emelvény előtt elvonultak. A főpap egészen addig maradt a máglya közelében, amíg már csak egy felismerhetetlen csonk lógott a bilincsek között. Akkor eloltatta a tüzet és utasította embereit, hogy a maradványokat kaparják el a temetőn kívül. Ruhájába beleette magát az égő hús bűze, fülébe a haldokló felkavaró sikolyai. Mégis előbbnek tűnt számára a nő, mint valaha. Nem halt meg, bár testét elégette a tűz. Szelleme, érezte a férfi, a szelleme itt maradt. Kísérteni fogja álmatlan éjszakáin, úgy ahogy még soha senki. A túlvilágról fogja megbosszulni, amit a főpap tett. Elfordult a gőzölgő farakástól. A temető felé nézett. Szemének fénye kihunytt, ahogy a rönkök utolsót sercegetek, aztán visszasétált a templomhoz.

Ezekre a sírokra soha nem került virág. Semmi nem jelezte helyüket, csak a fű nőtt bujábban, megcsúfolva a halál győzelmét. A kereskedő elment arra a

helyre újdonsült ismerősével. A férfi lopva körülnézett és egy elszáradt virágszálat húzott elő mellénye rejtékéből. Ledobta a lábai elé.

– Ezt miért tetted?

– Gyerek voltam még. Egy nap anyámat nem találtam otthon. Senki nem tudta hová tűnhetett. Nagyon féltem, mert a testvéremmel volt várandós. A pajtában vérnyomokat találtam. Elejtett szavakból tudtam meg, mi is történt akkor. A baba megszületett, hamarabb, mint várta. A szomszédasszony sietett a segítségére. De amikor a gyermek előbújt, rémülten rohant el. Hamarosan katonák jöttek és elvitték mindkettejüket. Anyámat még aznap felakasztották, a gyermeket pedig vízbe ölték. Azt mesélték, hogy torzszülött volt. Ujjai összenőttek a lábain, talán nem is volt lába. Mindenki azt hitte anyám paráználgodott a Gonossal. Engem csak azért nem irtottak ki, mert semmi jelet nem találtak a testemen. Életben hagytak. Anyám teteme valahol itt porlad imádság és áldás nélkül. Minden évben eljövök ide és imádkozom.

– Megláthatnak!

– Ilyenkor már nem jár erre senki. Félnék a kárhozatra jutott lelkek haragjától. Az akasztások és az égetés mindig fényes nappal történik, hogy legyen idejük még világosban eltemetni a holtakat. – elindultak a város felé. Némán ballagtak egymás mellett. A férfi egészen a város határáig kísért a kereskedőt.

– Merre mész tovább?

– Eladom a portékáimat. Fazekakkal, edényekkel házalok. Télen aztán nyugodtan élek. Nem vagyok valami gazdag, de nem is panaszkodhatom. Nem tartasz velem?

– Szívesen mennék, de nem hagyhatom el a várost. Csak idáig kísérhetlek. Zárt közösségünk nem tűri, hogy kilépjének belőle. Ez a tizenöt város egyetlen magot képez. Nem értheted, hisz szabad voltál világ életedben.

– Valóban nem értem. De mielőtt elmegyek, kérlek, mond el a nevedet. Így megőrizhetlek emlékeimben. Talán újra felkereslek majd, ha erre járok.

– A nevem Connor Duncan. Kovács vagyok.

– Az én nevem pedig Angus Ötzer. Ég veled!

– Szerencsés utat!

A kovács hosszasan nézte a távolodó alakot. Nem rémítette, hogy esetleg valóban álca a kereskedő ruházata. Oly régóta élt félelemben, hogy védett lett szíve. Csak ilyenkor sajdult fel az a régi nap, amikor árva maradt. Soha nem volt boldog, egyedül élt és valószínű halni is egyedül fog. Nem bírta tovább a nyomasztó titkot, mely megkeserítette az életét. Ha valaha is összefutnak, elmennek majd egymás mellett, mintha sosem találkoztak volna. Hiszen miről

is beszélhetnének? Egy asszony kínhaláláról, aki csak egy volt a sok ártatlan lélek közt, akit a papság elvakultsága és a tömeg félelme ölt meg? Nekik nincs többé közük egymáshoz. Csupán egyetlen pillanatra találkoztak, s az már el is porladt az idő malomkövei közt.

Első könyv

1. Fejezet:

PAGGEOWN VÁRA

Két nappal később...

A tűz alig pislákol már. Az asztalnál görnyedő férfi ledobta válláról köpenyét és a fahasábok közül kettőt a tűzre hajított. A felizzó parazsak egy rövid időre megvilágították arcát. Bőre télen, nyáron egyfajta sajátos krémszínű árnyalatot mutatott, haja, mely most rövidre volt vágva, apró fekete csigákba göndörödött. Állát gondosan nyírt szakáll díszítette mely akárcsak haja és izzó szeme szénfekete volt. Fiatal, jóképű nemes. Olyan férfi, aki tudja, mit várhat az élettől és igyekszik is megkapni azt. Ő a Connelly-klán ifjú reménye, Frank. Bátyja, Hunar nem alapított családot. Most tehát Frank az, aki tovább viheti a nevet és az örökséget.

Töltött még a kupába. Ivott néhány kortyot, de figyelmét immár más foglalta le. Lapozott a régi, kifakult napló törékeny lapjai között. Óriási könyv volt, talán a legnagyobb a családi könyvgyűjteményben. Büszkék voltak szenvedélyükre, ami az értékes ritkaságokhoz fűzte őket. Ez a könyv róluk szólt. Pontosabban a klán letelepedéséről, a vár megmentéséről és egy messzi földről jött utazó nagyszerű tettéről. Mert Paggeown vára nem volt mindig a Connelly-k kezén. Nem bizony. Egy bizonyos Morgano Farradh építette, szerelmének.

Szomorú aktualitása volt, hogy elővették a könyvet. Az idősebb testvér nem sok figyelmet szentelt neki, inkább vadászatra ment. Ő így palástolta megrendülését. Frank ellenben a könyvtárba ment és felnyitotta a kis rejtékajtót. Még mindig kábult volt a gyásztól és a rátörő magánytól. Atyjuk, a rendíthetetlen erő mintaképe, ostoba és értelmetlen halált halt. Mielőtt kiszenvedett, még elmondta hol találják családjuk eredetét, amiről annyit mesélt, majd örökre eltávozott. Kihűlt testét a lovagteremben ravatalozták fel, és egy szolga ébren vigyázta a gyertyákat. Nem aludhattak ki azok egészen a temetésig.

Frank elálmosodott a bortól. Alkonyatkor kezdett olvasni és egyre jobban elmerült a múlt lélegzetelállító történéseiben. Most az ébrenlét és az álom küszöbén egyensúlyozva megelevenedtek előtte az addig olvasottak. Lecsukódó pillái már a tenger hullámain vetítették elé, és mire elaludt, ott

találta magát azon a hajón, ami Paggeown első urát hozta át a Fearg, azaz akkor még déli-tenger túlszárnyáról...

– Jöjj uram és ámulj! Az ott már a déli kikötők egyike! A viharban kissé eltévedtünk. De ez is megteszi! – a kapitány bedörömbölt a kis kabin ajtaján. Az ajtó kinyílt és egy tagbaszakadt, barna bőrű férfi lépett elő. Arcát dús, fekete körszakáll borította, szinte egybeolvadt göndör hajával. Ruhája a messzi Keletet idézte a hullámoktól elgyötört hajó fedélzetére, arca is ottani származásáról tanúskodott. Az izzó éjfékete szemek barátságosan villantak a kapitányra és feszes tartása engedett kissé. Szilaj bikához hasonlított, de szemei megtörték a vad külsőt. A hajón csak így említették, ha beszéltek róla: a mór.

– Nem követtek? – idegen dallam szárnyalt vaskos ajkairól, noha tökéletesen beszélt a közös nyelvet. A kapitány megrázta fejét.

– Egész úton nyugalom volt. Senki nem fedezte fel utazásodat.

– Köszönöm. Jutalmadat megkapod, ha partot értünk.

Odasétált a korláthoz és rátette súlyos kezeit. Érezte a hajó biztos szárnyalását. Közel már az oly forrón áhított szabadság. Új élet várja, egy új világban. Mosolyogva nézte a közeledő partokat. Itt fog tehát élni reményei szerint végre boldogan és elégedetten.

A kikötő álmos volt még, nyoma sem volt az eddig megszokott keleti nyüzsgésnek. A férfi ezt is szerette. Olyan idegen volt számára minden, olyan izgalmas. Fiatal nők haladtak a parton, fejükön nagy kosarakat egyensúlyozva. Szépek és kívánatosak voltak. Ahonnan ő jött, az esküvőig nem is láthatták asszonyukat az emberek. Itt pedig nemhogy szabadon mutatkoznak, de ruha is alig van rajtuk. Hiszen mi az a kis pruszlik és a lebbenő szoknya. A fekete bőrű férfi lekiáltott nekik.

– Melyikötök jönne hozzám feleségül?

Nagy nevetés volt a válasz. A lányok vidáman intettek felé és kacéran villogtatták szemüket, de választ egyikük sem adott. Volt, amelyiknek romantikus vágyat ébresztett szívében a zord külső ellenére is jóképű mór, volt, aki megijedt tőle. Gyors léptekkel haladtak tovább, vissza-visszanézve az újonnan érkező hajóra. Az idegen férfi mozdulatlanul állt és beszívta a szabadság édes levegőjét. Pillanatok alatt beleszeretett a Kontinensbe, melyről már annyit hallott. Egyszerű vágyai voltak, otthon, család. Bízott benne, hogy hamarosan eléri ezeket. Közben a matrózok lecipelték a nehéz ládákat, és szekeret hoztak, ami tovább viszi az idegent. A mór ekkor elővette tarsolyát és félrehívta a kapitányt.

– Kedves barátom! Nagy hálával tartozom neked. Vegyél egy új hajót, jobbat és sebesebbet, de most már a saját örömödre. – azzal annyi aranytallért számolt a meglepett kapitány markába, hogy az kis híján elájult. Hebegve szorongatta a nagy fekete kezeket és még meg is csókolta az egyik ékköves gyűrűt. Ám a messzi földről jött idegen nem várta meg a hálálkodás újabb rohamát, hanem villámgyorsan sarkon fordult, és sietős léptekkel a szekérhez indult. Hamarosan eltűnt a még mindig döbönt kapitány szeme elől, aki valószínűleg egész életében emlékezni fog rá és esti imáiba foglalja nevét.

Morgano Farradh átutazott a Gorwent vadregényes erdein, veszedelmes hegyein és mocsarain. Érintette a sebes sodrású patakokat, az apró tisztásokat és megállt a Nagy Szikláknál. Hosszasan írt erről, hogy mennyire lenyűgözték a romok. Aprólékosan beszámolt a nagy elődök munkáiról, mert biztos volt abban, hogy csak lángelme helyezhette el ezeket a hatalmas monolitokat az erdőn. Természetfeletti erők ismerete és mélységes alázat kellett, hogy a páratlan emlékmű létrejöhessen. Egész napját a sziklák közt töltötte, simogatta a néma köveket, megpróbálva kitalálni eredetüket. Éjjel a csillagokat fürkészte, vajon most mit mesélnek neki ebben az idegen országban, mely oly hatalmas, hogy hónapok alatt sem lehet átjutni rajta. Ám hosszú út állt még előtte, és tovább kellett menniük. A Gorwent már akkor híres volt a mindenre elszánt banditákról, kóborló lovagokról és vérszomjas útonállóiról. Ezek mindegyike halálos fenyegetést nyújtott, pláne így együtt. A mór tehát letett arról a szándékáról, hogy itt telepszik le, a Sziklák tőszomszédságában, és továbbmentek. Amikor a hegyvonulat már komor fekete monstrum volt csupán, és a lovak a végkimerülés határán tántorogtak, végre emberi település zaját hozta feléjük a szél. Falvakhoz értek, koszos kis putrikhoz. A vademberek kitódultak, és félelemmel vegyes tisztelettel bámulták a különös arcot. Szőrruháikban maguk is állatokhoz váltak hasonlatossá, melyeket elpusztítottak és csaknem nyersen felfaltak. Istenük csupán egy volt, az éhség, melyet rendíthetetlen hittel és vad elszántsággal szolgáltak és gyűöltek. Az asszonyok alig különböztek uraiktól, koszos és bűzös testük görnyedten szolgálta a falka vágyait. Hol voltak akkor még az Ethless híresen hírhedt városai? Morgano Farradh érkeztekor még csak sárból és nádból tapasztott menedékek jelezték, itt bizony emberek laknak. Kissé távolabb jókora domb terpeszkedett, mintha csak rajta tartaná nagy, álmos szemét a lábánál futkározó mihaszna kis bogarakon. A mór sokáig nézte az elvadult tájat, aztán bólintott.

– Itt fogok élni.

A szolgák, akik idáig kísérték, nem kérdeztek semmit. Talán azt gondolhatták, ez is egy, gazdájuk furcsa szeszélyeiből. Ugyan mi lehet vonzó

egy ilyen lepusztult helyen. Miért nem egy tisztességes városba mennek? Farradh azonban már látta a jövőt. Az impozáns várat, a csinos kis falut és az emberek elégedett mosolyát. Aztán miután kigyönyörködte magát felkeresték a legnagyobb istállót, kihajtották a lovakat, és oda hordták be a mór minden ládáját. Ő maga is ott szállt meg. Nem volt kényes. Végül is minden jobb, mint a penészes szalma egy börtön fenekén.

Az övé lett minden. A domb, az erdő, a környező falvak. Mesés gazdagsága pedig csöppet sem apadt. Az elkövetkezendő hónapokban lázas munka vette kezdetét. A falu apraja nagyja segédkezett benne. Az idegen, akit lassan mindenki megszokott és elfogadott, ott volt mindenütt. Felügyelte a kőfejtést, az utak építését, az asszonyok munkáját. Ha valaki megebesült, saját kezűleg kötözte be és kent a sebére csodaszereiből. Aztán eljött az ünnepélyes pillanat, amikor a hegyekből ideértek a kövek és az első a helyére került. Mire eljött a tél, már félig készen állt a lakótorony, és a mór a következő tavasszal elültette a messzi Keletről hozott rózsatöveinek egyikét. Vértörő rózsák nyíltak a levelek közt, és a férfi reggelente álmodozva járt közöttük. A második nyár végére pedig beköltözhetett a két emelet magas erődbe. Életéből már csak egyvalami hiányzott. Sóváran várta a pillanatot, amikor a lelkében tátongó űrt végre betölti valaki.

A vár tovább épült. A Pageown nevet a környéken élők ragasztották rá. Homályba vész a szó eredete, ma annyit tesz: Rózsavár. Bizonyos, hogy abban az időben különös helynek számított. Gazdája, a Keletről jött titokzatos férfi, akiről senki nem tudott semmit, épp elég okot adott a pletykákra. Mesék keringtek az elvárásolt virágokról, melyek mindegyike egy-egy asszonyt rejt. Különben miért csókolgatná a mór minden áldott reggel harmattól nedves szirmaikat?

Kettős falat emeltetett a dombra. A falak közé élő sövényből emelt tekervényes labirintust. Csak egyetlen helyes út vezetett a felvont hídhoz. A többi csapdákat rejtett. Furfangos és halálos csapdákat. Kígyók várakoztak rejtekükben szisszenő nyelvvel osztva a halált, másutt levelekkel gondosan fedett vermek aludták álmukat. Ha a betévedt idegen mégis túljutott a túlvilág előszobáin még mindig ott voltak a kaszák. A vár egy bizonyos pontjáról kezelték ezeket és a négy, különböző magasságban rögzített, élesre fent kasza apró darabokra vágta a vakmerőt. Két szolga gondozta a labirintust és a kertet, mely élettől virult, és dús illata csalogatta a madarakat. A várba csak az léphetett, akit a mór jónak látott. Fent az őrtoronyból pontosan látni lehetett a betolakodót, míg a figyelő rejtve maradt, bárhonnán is nézték. Idomított sólymok és kutyák védték azt az egyetlen embert, akit gazdájuknak tekintettek.

Az erőd négy falára óriási domborművet faragtatott, barbár vallásának istenalakjait. A szobrokat kétszeres ember nagyságúra méretezték, így azok gigászként magasodtak a kertben sétálók fölé. Arcuk nélkülözött minden szelidséget, egyszerre voltak rútak és félelmetesek. A legkülönbözőbb helyeken bukkanhattak rájuk, még a lugasokban is rejtőzött néhány, noha csaknem teljesen befedték őket az indák. Ez volt az egyetlen, amit új hazájába átmentett a mór. Isteneit, hogy szolgálja azokat haláláig. Széles, cirádás lépcsősor vezetett fel az emeletekre, akár egy szekér is elfért volna oldalai között. A körfolyosók pillérein élő növények tekeregtek, a belső kerengőben színpompás madarak fészkeltek.

A szobákat gazdagon hímzett selymek és nehéz szövetek borították, a falakon óriási szöttesek lógtak, mitológiai történeteket tárva az ámuló szemek elé. Egymásba nyíltak ezek a szobák, míg végül a könyvtárba érkezett meg a ritka vendég. A mennyezetet ostromolták a könyvek, és még így sem fért el itt mind. Jutott a mór hatalmas hálótermébe is. Ott élt, dolgozott, fogadta a panaszosokat. Ágyát paraván választotta el, rajta nehéz, sötét selyem hullámozott. A tisztára súrolt padlózatot, vadászon elejtett medvék, szarvasok, és farkasok bundája borította. Lány tapintásuk miatt a férfi meztláb közlekedett, hogy érezze selymüket és erejüket. Kandallójában esténként lágyan pattogott a tűz és a magányos férfi messzi otthonáról dalolt. Szolgája kevés volt és azok a vár környéki falvakban éltek. Napnyugtakor elhagyták a várat, és csak a hajnal első sugara hozta őket vissza. Tanúi voltak a vár épülésének és szépülésének és legalább olyan büszkék voltak rá, mint a gazdája. Néha körbevezette őket és elmesélte különös díszeit meg azoknak történetét.

Egy szoba azonban az összes többinél pompásabb volt. Négyféle madár dalolt a faragott kalitkákban, édes forrás csörgedezett át a szoba közepén. Hófehér bundával letakart ágy állt a nehéz selymek függönye alatt, ám a párnákat még soha nem érintette senki. A mór sokszor ellátogatott ebbe a szobába és ide helyezte el a legszebb csokrokat. Mesterei pedig egy nap drágakővel díszített bölcsőt állítottak az ágy mellé. Minden készen állt.

Később így írt a Krónikában arról a napról: „Életem legboldogabb napja volt. Mikor felébredtem, már sejtettem, hogy eljött végre a találkozás perce. Kora reggel lovagoltam ki a szurdokhoz, vadászatra. Csak állataim kísérték el. Szolgáimat nem ébresztettem fel, tökéletesen egyedül akartam lenni. A hű állatok nesztelen léptei kísérték csak.

A falu aludt még és én háborítatlanul élvezhettem a csodás napfelkeltét. Álomban pont így történt minden. Az istenek küldték el hozzám a várva várt jelet. Otthonomban, melyet magam mögött hagytam, különös szokások

élnék. Az ember megálmodja a jövőt, vagy annak töredékét és az valóra válik. Felriasztottam egy őzet. Karcsú, kecses állat volt. Riadtan menekült előlem, űzte félelme, mit én váltottam ki belőle. Patái alig érintették a földet, az avar nesztelen maradt vágója alatt. Végül útjára küldtem nyilamat, de az az utolsó pillanatban célt tévesztett. Az őzecske eltűnt. Kutyáim dolgavégezetlen tértek vissza, sár és bogáncsok lepték el bundájukat. Alaposan kifárasztotta őket a hajsza. Kerestem nyomát mindenfelé, mígnem egy patakhoz értem. Szomjas lovamat elengedtem, én magam fáradtan térdeltem le, hogy lemossam a vadászat porát. Halk nevetés riasztott meg. Most rajtam volt a megdöbbenés sora. Fiatal lány állt a patak túloldalán. Haja akár a fekete selyem, bőre hófehér. Szemei, mint két smaragd. Hiába faggattam, hogy került oda, oly hirtelen, nem felelt. Átgázoltam a vízen, és karomba kaptam. Mosolya a szívembe hatolt. Bármit kérdeztem, nem válaszolt. Óvatosan, mintha törékeny porcelán lenne, lovam hátára ültettem, és gyalog indultam vele a falu felé.

Ott derült ki, hogy a molnár leánykája. A neve Catherine. Családja leborult előttem és csókolták a csizmámat. Nem érdekelt az emberek véleménye, csak a szerelem. Még aznap asszonyom lett, s csodás hangját a szent eskü alatt hallottam először. Ágyamba vittem, és reggel csókkal ébresztettem. Megleltem hát a boldogságot.”

Catherine megértő és szerető társnak bizonyult. A köztük lévő óriási ellentét semmit nem csökkentett mély szerelmükön. A férfi akár apja is lehetett volna a fiatal nőnek, de felesége soha nem gondolt erre. Tökéletes boldogságban élt ebben az álomvilágban. Ura magával vitte a vadászatokra, de ettől kezdve csak kisvadra ment. Maga sem tudta miért, az erdő többi állatát nem bántotta. Hosszú sétákat tettek meg megismerkedésük közelében és még messzebbre is eljutottak, olyan helyekre, amit még a lány sem ismert. Fűvekkel megrakodva tértek meg ilyenkor, és kacagva dobták le azokat szerelmi fészükre. A mór egészen megfiatalodott. Majdnem játékos lett az udvarlásban és leste minden ki nem mondott kérését ifjú feleségének.

A falvak kivirultak. Az emberek soha nem tapasztalt jólétben éltek, megszűnt a halandóság a csecsemők között, és a betegségek is háttérbe vonultak. A rozoga kunyhók helyett takaros kis házak épültek, kövér állatok szántották az illatozó földeket. Halban bővelkedtek a vizek, és vadban az erdők. Catherine életéről és tetteiről legendák keringtek. Amerre járt, virágok nyíltak, madarak követték, teli torokból énekelve. Bűbáj és varázslat lengte körül karcsú alakját. A különöc mór meglelte hát párját. A szolgák mindennap

ott találták a labirintus bejáratánál a falusiak egyszerű ajándékait és a csengő ezüstök hamarosan ott heverték az ajándékozók ablaka alatt.

Elkövetkezett a nagy őszi vásár. Minden évben megrendezték, és rengetegen gyűltek össze a szomszédos falu óriási legelőjén. Több száz sátorból áradt a folytonos kiabálás, ahogy áruikat kínálták napestig. Egy hétig tartott. Akár egy esküvő. Farradh új lovakat vett, és eladta kutyáit, mert asszonya félt tőlük. Viszont vett két szelíd farkast, akik árnyékként jártak a fiatalasszony nyomában. Farkas, kutyák helyett. Újabb csodálatos dolog, ami megragadta az emberek fantáziáját.

Catherine leánygyermekkel ajándékozta meg urát. A gyermek nem örökölte apja bőrét, csak annak gyapjas haját. Mindenben anyjára ütött. A Tiara nevet kapta, hogy boldogságot hozzon azokra, akiket szeret. Húsz éves volt, amikor beleszeretett a környéken élő nemesi család harmadik fiába, Rubens Connellybe. Ám az előkelő család nem nézte jó szemmel kapcsolatukat. Fiukat hosszú útra küldték, hogy hírnevet szerezzen magának, és lehetőleg felejtse el a szokatlan nászból született leányt. Mert azért szép számmal akadtak olyanok, akik irigyeik és rosszakaróik voltak a mór családjának. Rubens két év után került elő, és egy éjjel, átvágva a labirintus minden akadályán, megszőktette imádotját.

Hajnakra megáradtak a folyók, iszonyatos pusztítást végezve mindenütt. Mintha egy egész hónapnyi eső zúdult volna az álmából riasztott vidékre. Az embereknek pont annyi idejük maradt, hogy legszükségesebb holmijukat összekapkodják és a víz máris a nyomukban bömbölt. A folyók megvadult lovakként tajtékozva száguldoztak a házak között. Elmosták az aklokot, kicsavarták a roskadozó gyümölcsfákat, elárasztották a földeket. Nyomukban irtózatosan búzló iszap és hordalék járt. Kosz és orrfacsaró szag lepte be a völgyet. Többen eltűntek és volt, aki nem is került elő. Délutánra levonult az ár és csak a pusztítás maradt utána. A vizek újra szelíden ringatták a békésen halászgató madarakat, akiknek ezüstös szemei néma bölcsességről árulkodtak.

Mindenki tudta, hogy ez nem lehetett véletlen. Naida kultusza akkor kezdett kinőni a homályból. Nem vetett jó fényt a fejlődő városkára ez a hirtelen természeti katasztrófa. Suttogni kezdtek a félelemben élők, varázslatról és mágiáról. Morgano Farradh felkutatta lányát, annak szerelmét, és a várba vitte őket. Fiává fogadta a kitagadott nemesi ifjút, és törvényesen is összedadta őket. A mór életében másodszor került veszélybe, de most már nem csak saját életét féltette. Hű embereivel felkészült a legrosszabbakra is. Tudták, hogy a pletykák róluk szólnak, és a papok csak az alkalmat lesik. Ő és

a családja nem hajtotta meg fejét az új istenség előtt. Catherine megmaradt az övéinél és a mór is sajátjaihoz fohászkodott. Tudta, hogy csak idő kérdése és lecsapnak rájuk. Nem kellett sokat várniuk. A megcsúfolt család bosszút forralt. Nem számított már saját vérük. Az új vallás bekebelezte őket. Elvakultságukban katonákat toboroztak és megtámadták Paggeown várát.

Az ostrom hetekig elhúzódott. Egyrészt a vár bevehetetlen volta miatt, másrészt, hogy a kiéheztetés sem járt sikerrel. Vágóállat volt elég, víz pedig egyenesen a lábuk alatt folyt. A mór éjjelente a kertben ásott. Nem engedte, hogy bárki is vele menjen. Még a fiaként szeretett Rubens is tétlenségre volt ítélve az éj eme nehéz óráiban. Farradh senkinek nem mondott semmit és csak hajnalban került elő, hogy néhány óras alvás után újra a vár védelmével foglalkozzon. Éjszakai tevékenységének nyoma sem volt, egyetlen ásócsapást sem lehetett felfedezni a földben. A mór kis családja keményen tartotta magát. A végletekig felingerelt ellenfelek azonban megelégteltek a várakozást. Türelmük elfogyott. A vár felégetésén tanakodtak. Morgano Farradh ezt meghallva saját kezűleg nyitotta meg a labirintus kapuját.

Mindenkit elfogtak. Napokig egy alacsony kunyhóban tartották megkötözve őket, míg a vallási vezetők ítéletet nem hoztak. Tiara, rettentően szenvedett, hiszen akkor már anyai örömök elé nézett. Ám a papok nem törődtek a kényelmével, hiszen a bűnös mór gyermeke volt, és mint ilyen nem érdemelt elnézőbb bánásmódot. Az ifjú Rubens dühödten várta szabadulása percét és szentül megfogadta, hogy megöli azt, aki ide juttatta őket. Farradh csitította nyugtalan vérért, lehűtötte szelíd szavaival. Catherine közben ápolta leányát, aki teljesen megadta magát a szenvedésnek. Egykor oly erős lelke elhamvadt. Nem bírta a megpróbáltatásokat. Rubens mindezért is önmagát okolta és boldogtalan volt. Egy hajnalon katonák jelentek meg és kiszabadították őket bűzös és mocskos börtönükből.

Az ítélet megszületett. Vagy mind meghalnak a poklok kínjai közt, vagy feladják régi hitüket és csatlakoznak Naida követőihez. Farradh még ebbe is beleegyezett, bár az ő vallása szerint soha nem üdvözülhet, ha elhagyja azt. De családja mindennél fontosabb volt számára. Az új vallás megfosztotta őket mindenüktől. A papok elárasztották Paggeown várát. Az utolsó szögig átvizsgálták mindent. Mindösszesen egy váltás ruhát adtak nekik, azt is a katonák éber szeme előtt kellett átvenniük. Ezután szörnyű pusztítás kezdődött. A katonák feldúlták otthonukat és tűzre vetettek mindent, ami sérthette volna uraik érzékeny szemét. Ledöntötték a szobrokat, lábbal tiporták a drága selymeket, abroszokat. Leszaggatták a falakat díszítő képeket, megölték a gyönyörű állatokat. A mór sápadtan állt, és a vad dúlást nézte.

Nem tehetett semmit. Ám amikor az őket őrző katona ledöntvén a kert egyik eldugott szobrát, rövid tanakodás után a mellette álló vékonyka fát is ki akarta vágni, a férfi csendesén megszólalt.

– Hiszen nem vétett semmit. Csak egy ártatlan fácska.

Napokig nem tudott utána beszélni, a vaskesztyű olyan pusztítást végzett arcában. Orra soha többé nem jött rendbe, pedig háromszor is eltörték újra a csontkovácsok. Légzése ziháló lett, sokszor elfulladt hangja beszéd közben. De a fa megmaradt.

Catherine mindezen borzalmak közepette szelíden állt férje oldalán és erőt öntött a csüggedőbe. Rubens oroszlánként védte új családját, tudomást sem véve a régiről többé. Berendezkedtek az elpusztított édenben, megpróbálva folytatni régi életüket. A katonák, bár feldúltak mindent, a mesés gazdagságnak csak külső jeleit találták meg. Sehol nem lelték a mendemondák óriási kincsesládáit, a szakajtó drágakövet.

Kegyetlen szabályok közé szorították életüket. A nők nem mehettek ki a várból, mint ahogy a falvak asszonyai sem házaikból. Meghatározták, mit ehetnek a hívek, mit hordhatnak, mit mondhatnak. Életüket az imádságok töltötték ki és a szakadatlan munka. Foglyok voltak házaikban, életükben és az álmaikban.

Egy délután a mór, fiatal vejével dolgozott a lassan éledő kertben. Katonák figyelték őket távolról. A birtok határán telepedtek le, hogy papjaik utasítását maradéktalanul végrehajtsák. Nem bántották a várban élőket, de állandó jelenlétük megtette hatását. A két férfi a suttogásnál is halkabban beszélgetett. Szinte szemükkel megértették egymást.

– Rubens, drága fiam. A kincs biztonságban van itt a várban. Semmit nem találtak meg. Ígérd meg, hogy megóvod szeretteidet minden veszélytől. Most még nem árulhatom el, hol a rejtek, mert még veszélyben vagyunk. De ha majd megtudod, várd ki az alkalmas időpontot. S ha az nem jön el, add tovább a titkot gyermekednek és ő az utána következőnek. Egyszer eljön az idő, és újra a régi lesz minden. Akkor majd megint béke költözik ezekbe a városokba.

Morgano Farradh néhány nap múlva ágyának esett. Meghűlt a borús időben és senki nem menthette meg. Szörnyű haláltusája közben értelmetlen szavakat kiáltozott a saját idegen nyelvén, míg a hagymázos örület néhány érthető szóvá állt össze. Ezeket nyöszörögte levegő után kapkodva, és ezek a szavak íródtak aztán a krónika díszes oldalaira. Catherine nemsokára követte imádott

urát. Egy éjjel kiszökött a várból, és hiába keresték, hiába tették tűvé érte a környéket, többé senki nem látta. Ám időről időre azt mesélték egymásnak az emberek, hogy a mór asszonya nem is halt meg igazán. Sokan látni vélték az erdőn, amint keresi szerelmét. Naida papjai élénk figyelemmel kísérték ezeket a híreszteléseket, és a biztonság kedvéért továbbra is szemmel tartották a várat és lakóit. Tiara szülei elvesztése után búskomor lett és csak néha szakadt ki a magányból, amit úgy szőtt maga köré, akár a pók a hálóját.

Most már a fiatal Connelly lett a csonka család feje. Lassan, évek fáradságos munkájával nagyrészt helyreállította a megrongált várat és két új épületet emelt mellé. Szolgái és katonái laktak benne. Közvetlen bejárhattak a várba, így meglepetéstől többé nem kellett tartaniuk. Tiara három fiút és egy lányt szült de állapota nem tette lehetővé, hogy ő gondoskodjon róluk. Így két asszony segítette a gyermekek nevelését és vigyázták az anyát, aki maga is gyermek lett újra. Férje szomorú szívvel kapcsolódott bele a játékokba és csak a gyermekek nevetése tartotta benne a lelket. Vadászattal és lovaglással töltötte napjait, míg éjjel a krónikát folytatta. Telerajzolta az üres margókat, keze nyomán így megmaradtak a hajdan volt szobrok és némi elképzelésük lehetett a későbbi utódoknak a hatalmas domborművekről. Aprólékosan leírt minden történést, még a leghétköznapi ebédek is. Egy átlagos, végtelenül unalmas szürke napon látta meg az őzet. A birtok határában állt és az erdő határát fűrkészte. A kecses állat visszanézett rá, aztán eltűnt. Rubens nem tudta mire vélni a jelenést. Mindenesetre leírta a megsárgult lapokra, majd hamarosan meg is feledkezett róla. Annál inkább izgatta a kincs. Már-már maga is elhitte a mendemondákat, a katonák lázas szavait. Tűnődve járta végig a szobákat, kutatta a hatalmas kertet és a környéket. Még a kriptát is felnyitotta, dacolva a megzavart holtak haragjával. Rubens soha nem tudta megfejteni a rejtélyt, így halálos ágyán egy a klán sorsát meghatározó titkot adott át fiának. A mór szavai ezek voltak: tavaszi aranytallér. Mindent jelentettek és semmit...

Frank felriadt álmából. Tőre után kapott, aztán megnyugodva fordult vissza. Csak a lábai előtt alvó kutya mordult fel. A férfi egy ideig káprázó szemekkel nézett maga elé az előtte heverő könyv lapjait bámulva. Mintha ő is részese lett volna a múltnak. Lapozott. Egy kihajtható oldallal találta magát szemközt. Óvatosan nyúlt hozzá, félrehajtotta a fátyolszerű takarólapot, és két ujjal felcsippentette az apró szamárfület. Egy gyönyörűen megrajzolt családfa bontakozott ki ámuló szemei előtt. A különböző stílusok jól mutatták, hogy bár a rajzoló igyekezett követni elődei mintáit, mindig hozzátett valamit saját

képzeletéből és egyéniségéből. Öt nemzedék rég elporladt tagjai, azok nevei és gyermekeik szerepeltek a lapon. Gazdagon díszített rajzok, színpompás madarak, gyönyörű virágok között bújtak meg a nevek, mintha a klán tagjai még mindig részesei lennének a messzi kelet varázsának. A mór hagyatéka nemcsak a titokzatos helyen nyugvó kincs volt. A mesés vagyon talán soha nem létezett, hiszen a férfi minden értékét a várra áldozta. De továbbadta a szépség soha el nem múló szeretetét, az állandó éhséget a tudásra és az ismeretlen kutatását. Még maga Catherine sem tudta, ki is lehetett a férje valójában, mert a mór soha nem beszélt magáról. Úr volt-e vagy szolga? A kérdés válasz nélkül maradt. Bárki volt is, különös és a maga módján lenyűgöző idegen volt. Frank végigsimította elődei neveit. Olyan férfiak voltak, akik bátran éltek és haltak. Megpróbál emlékükhöz és tetteikhez méltó lenni.

Bátyja és az ő neve volt az utolsó. Most rajta a sor, hogy folytassa a Connelly-k dicső sorát.

2. Fejezet:

A CONNELLY-KLÁN

A lovagterem ajtaja halkán kinyílt, majd becsukódott. Frank nem fordult hátra, hogy megnézzze ki az, csak töltött még egy kupába és várt. Hunar jött meg. Szótlatlanul az asztalhoz lépett és elvette a bort. Füst és vérszag lengte körül. Ránézett öccsére, aztán a tűz mellé ült.

– Voltál a szobában? – kérdezte Frank csöndesen.

– Onnan jövök. Leterítettem apa koporsója elé a nagy öreg medvét. Amit egész életében hajtott.

– Elkaptad az öreget? Hogyan?

– Két emberem is odaveszett. Nem adta egykönnyen az életét. Végül közénk ugrottam, amikor az ölés már eléggé kifárasztotta és leszúrtam.

– Apa örülne, ha látná. Ellenfelek voltak.

– Valamit nekem is hozzá kellett tennem a krónikához, ha már gyerekeket nem tudok. – mosolyodott el keserűen a férfi és maga felé húzta a könyvet. Frank kiitta a bort. Tudta jól, mire gondol a bátyja. Örült, hogy nem ő ül most a helyében.

Hunar tizenöt éves volt, amikor megtörtént a tragédia. Nem akadt nála jobb lovas a környéken. Vad vágtaikat regezték a nemesi ifjakkal és a versenyeket sorra az ifjú Connelly nyerte meg. Magas, jóképű fiú volt, bronzosan barna bőrrrel, mutatta származásának titokzatos eredetét. A lányok elolvadtak egyetlen pillantásától, alig várva a téli bált, az egyetlen az évben, amit rideg vallásuk megengedett. Hunar mindegyikkel táncolt és kedves szavakat mondott nekik, olyanokat amiket a lányok hallani szerettek volna. Imádták ezért, és Hunar viszontszerette őket.

Irigyei régóta fenték rá fogukat. Mivel tisztességes úton lehetetlen volt legyőzni, sötét cselhez folyamodtak. Lová nyerge alá apró, szúrós magvakat rejtettek el, amik vágta közben megbolondították a lovat. Amíg nem ültek a hátára, a ló nem érezte a kis tüskéket. A másnapi versenyen akartak leszámolni vele. Hunar az élre tört és az akadályokkal teli pálya közepén száguldott. Farönkökön és karókon kellett átugratniuk. Az ideges állat hánykolódott, de a férfi biztos kézzel uralta. Nem sejtette az okát, így szorosabb gyeplőre fogta.

Ám az akadály előtt a ló végleg megmakacsolta magát és a lendülettől és fájdalomtól megbicsakló térdekkel egyenesen a karók közé zuhant. Lovasával együtt.

Kétségbeesett ordítás szakította fel a döbrent csendet, ugyanakkor egyszerre húszan is rohantak az egymásba gabalyodó vonagló testek felé. A ló a végét járta, míg Hunar üvöltve próbált kiszabadulni alóla. Csak annyit láttak, hogy teste egy merő vér. Nem tudták, hol sérülhetett meg és idő kellett amíg ki tudták szabadítani a döglött állat mázsás súlya alól. Amikor a szolgák becipelték az eszméletlen ifjút, apja zokogva omlott rá. A felcser kínlódva mondta el, hogy csak egyetlen módon mentheti meg a fiú életét, ha kasztrálja. Az apának döntenie kellett. Hunar később, amikor magához tért és megtudta a szörnyű igazságot, megszakított minden kapcsolatot az apjával. Napokig imádkozott, hogy inkább haljon meg, de így nem tud élni. Ám az istennő nem hallgatta meg kérését, életre ítélve őt. Hunar csak nagyon lassan épült fel. Senkit nem akart látni, az egyetlen főlovászon kívül. A férfi mondta el neki, hogy a lova belehalt a sérülésekbe. Senki más nem ápolhatta őt, csak ez az egyetlen ember. Hunar választása kétségbeesett menekülés volt. Nem mert egyedül szembenézni sorsával, szüksége volt hát egy olyan emberre, aki megértheti őt. Lloyd Boyle gyermektelen volt. Felesége egyetlen magzatot sem tudott kihordani és az utolsó próbálkozás az asszony életébe került. Hetek, hónapok teltek el és a fiú még mindig az ágyat nyomta. Boyle volt az egyedüli, akire hallgatott. Amikor először lépett ki a fényre, már késő ősz volt.

Gregor Connelly hiába próbált fia összetört lelkéhez férközni. Hunar soha többé nem szólt hozzá. Levegőnek nézte apját, őt okolva azért, hogy megcsónkítva kell leélnie életét.

Frank újra töltött és odavitte a korsót bátyjának. A férfi ráemelte könnyes szemét az öccse arcára. Megölelték egymást.

– Óh, Frankie... most már tudom, mekkora ostobaságot követtem el. Meghalt az apám, és én nem mondtam el neki, hogy mennyire sajnálom! Akkor megmentette az életemet! Mit tegyek most, mit tegyek! – belekapaszkodott az erős karokba. Frank letérdelt elé. Kezébe vette bátyja eltorzult arcát, és maga felé fordította.

– Hunar! Apa tudta, hogy mit érzel! Neki sem volt könnyű. Éjjeleket virrasztott melletted, azon imádkozva, hogy még egyszer lábra állj! Tudom, mert elbújtam az ágy alatt és hallottam mindent. Fogadkozott, hogy odaadná a saját életét, csak te maradj meg. Baleset volt és neki döntenie kellett! Te mit tettél volna a helyében?

A férfi megrázkódott. Letörölte könnyeit és nagyot sóhajtott.

– Talán Naida így tesz engem próbára. Eddig céltalan volt az életem. Most már tudom mi a feladatom. Csak mi maradtunk egymásnak. Segítelek, ahol tudlak, téged és a családot! Itt maradok a várban, a nyugati szárnyban. Ott, ahol egykor ősapánk élt. Nyugalomban és békességben. De most... – lassan felkelt és kísért a teremből. Az ajtóból még tétován visszafordult.

– Én virrasztok majd reggelig. A szolgát elküldöm. Sok mondanivalóm van apámnak.

Frank bólintott. Amint egyedül maradt, tovább lapozott a lenyűgöző történetben.

Tiara négy gyermeke közül kettő még egészen apró gyermekkorában meghalt. A megmaradt két apróságot óvták még a szélől is. Jacob és Ursula így nem ismerhette meg a vidám játszadozással töltött önfeledt órák gyönyöreit, hiszen nem hagyhatták el a várat. Örökké nevelőik felügyelete alatt éltek és a felcserek állandó látogatásai hoztak csak némi változatosságot életükbe. A testvérpár így elszigetelve sajátos álomvilágba menekült, történeteket találtak ki melyeknek rajtuk kívül nem is volt szereplője. Rubens épp csak annyit mesélt nekik a külvilágról, amennyit feltétlenül tudniuk kell, így az félelmetes és idegen maradt számukra. Nevelőik a puszta gondoskodáson kívül nem sokat adtak, így esett meg, hogy a két gyermek megszökött aranykalitkájából.

Egymás kezét fogva futottak át a vár lábai előtt pöffeszkedő dombon, sikítva az újszerű érzésektől. Csupán huszonhárom hónap volt kettejük között és Jacob mindenben követte nővérét. Bevetették magukat a közeli erdőbe. Történeteik hirtelen megelevenedtek, és ők ezernyi veszéllyel találták magukat szemközt. Ismeretlen hangok, illatok rémítették őket, apró állatok cikáztak lábaik alatt. Vékony otthoni ruhájuk hamarosan kevésnek bizonyult, ahogy a nap haladt égi pályáján lefelé. A vad, felszabadult kergetőzés végül arra a vidékre vetette őket, ahol már régóta nem járt ember. Senki nem háborgatta a szelíden csörgedező patakot és a selymes kis rétet. A két gyerek hasra vágta magát és nagyokat kortyolt a hűsítő vízből. Kacagva fröcskölték egymást, aztán ledobták ruháikat és belecsobbantak a vízbe. Önfeledt játszadozásukat hirtelen a fiú meglepett kiáltása szakította félbe. Ursula riadtan kapta maga elé kezeit, aztán csak guggolt tátott szájjal. Soha nem láttak még ilyen szépet.

Az őz magasra tartott fejével nézte őket. Szőre aranyosbarna és rőt színekben pompázott, ahogy a nap végigsimította. Szemei körül apró fekete pöttyök sorakoztak, kiemelve a lány barnaságát. Hirtelen síró hangot hallatott

és tétova léptekkel közelebb jött. Vékony lábai remegtek. A fiúcska mozdult először. Kimászott a patakból és feledve félelmét, lassan az állat felé nyújtotta kezét. Ujjai elérték a selymes bundát és leheletfinoman megsimították. Az állat nagyot szökellt, aztán nesztelenül a fák közé rohant. Ursula magára kapkodta ruháit, és kezében tartva a fiút szaladni kezdett az erdő felé. Jacob pucéran rohant utána. Sötétedésig keresték a pompás állatot, de nem találták meg.

Egy barlangban húzták meg magukat és hamarosan egymásba gabalyodva elaludtak. Sejtelmük sem volt arról, hogy szökésük mennyire felbolygatta a várat. Szüleik és nevelőik felkutatták az egész környéket, még a falut is, de sehol nem találták őket. Alkonyatkor fáklyákkal keresték tovább nyomukat. Tiara zokogva futkosott egyik fától a másikig és könyörgött, jöjjenek elő. Rubens a nyugtalan órák alatt rádöbbsent, hogy hibát követett el és megfogadta, hogyha élve kerülnek elő, elzavarja a nevelőket és megpróbál családot teremteni gyermekei számára. Fáklyák fénye mellett folytatták a hiábavaló kutatást, míg kimerülten abba nem hagyták. A vár komor némaságba burkolózott. Hajnalban aztán újra megjelentek a falvak férfiai és most már fegyverekkel, kutyákkal indultak a gyermekek nyomába.

Ursula belenézett az őz hatalmas szemeibe és gyengéden felébresztette öccsét. Követték a pompás vadat, észre sem véve, hogy az lakott területre vezeti őket. Egy remete kunyhójához értek. Az öreg pap éppen fát vágott és kis híján elejtette a szerszámot, amikor a két apró gyermek felbukkant a fák közül. Hamarosan kiáltozás verte fel a csendet és megérkeztek a feldúlt falusiak. A vén remete hiába magyarázkodott, a gyerekek hiányos öltözéke alapján ott helyben lemészárolták, mondván, hogy megrontotta őket. Rubens azonnal odarendelte a felcsereket, de a bömbölő apróságoknak egyetlen haja szála sem görbült meg. A tetemet villámgyorsan eltüntették és elhagyták a vészjósló környéket. A gyermekek neveltetése ezután a kaland után némiképp megváltozott. Tanítókat hozattak, és lazítottak kissé a túl szoros pórázon. Ursula gyönyörű, fiatal leánnyá serdült, míg Jacob megizmosodott, és mestere lett a közelharcnak. A lány szépsége messze földről vonzotta az ifjú lovagokat, de a lány sorra kikoszarozta őket. Álmaiban egy eszményképért rajongott, és úgy érezte a halandók nem érnek fel nagyságáig. Végül Rubens megelégette lánya tétovázását és bajvívást hirdetett. Egy kereskedő nyerte el a szépséges lány vonakodó kezét, és rögtön magával vitte. Útjuk azonban szomorú véget ért, hajójuk zátonyra futott a gyarmatok közelében és a lány soha többé nem került elő.

Jacob mindennél jobban kedvelte a vadászatot. Apjával és a környék ifjaival hosszú hetekre bevetették magukat a környező erdőkbe, és csak a

diadalmas kürtszó jelezte visszatértüket. Tiara imádatlalt csüngött fián, és előre gyűlölte azt az asszonyt, aki elveszi tőle. Jacob tudta ezt, de forró vére és szerelemre éhes lelke nem törődött anyja érzelmeivel. Egy félénk, ártatlan lányt választott élete párjával és a kedves, halk teremtés végül megszeretette magát Tiara kemény szívével. Grete egy ikerpárt szült Petert és Marcot, majd kilenc nappal az örömteli esemény után csendesen, ahogy élt, megtért Naida karjaiba. A fiúcskákat nagyanyjuk nevelte, mivel Jacob többé nem nősült meg. Rubens hosszú kort ért meg, soha nem szenvedett testi bajoktól. Halálát lelkének kiürülése okozta. Családjának lassú pusztulása fájó sebet okozott, és nem is gyógyult az be egészen az utolsó óráig. Jacob ott térdelt az ágya mellett oldalán fiaival, akik akkor már meghaladták a tizedik életévüket, és a haldokló nehéz szavait hallgatta. Rubens mellén ott feküdt a nyitott krónika. Utolsó intelme az volt, hogy folytassák a történetet. Jacob megesküdt erre.

Alig zárult be a komor kriptá Rubens Connelly földi maradványai mögött, Jacob és az ikerk ásót ragadtak és felforgatták a kertet. Három nap megfeszített munka után, az apa leült a lovagterem asztalához és leírta az első szavakat: A kincs talán nem is létezik.

Többet nem foglalkozott a család rejtélyével. Minden energiáját a fiúk nevelésére és a vár bővítésére fordította. Megtervezte, és belefogott a keleti szárny építésébe, és helyrehozatta a teljesen elpusztított labirintust is. Minden olyan lett, mint a mór idejében, csak a zseniális csapdák tűntek el. A fiúk nevetése váltotta fel a halálsikolyokat, ahogy egymást kergették a bonyolult útvesztőben. A keleti szárnyban kapott helyet a könyvtár és a családi képtár. Festőket hozott, akik gyönyörű portrékat készítettek az elhalt ősookról. A Rubens által elhagyott családöt sem Jacob, sem a fiúk nem keresték fel soha. Tudták, hogy a közelben élnek, de nem szándékoztak megismerni őket. Amikor az ikerk betöltötték a tizennyolcadik életévüket, Jacob magával vitte őket a medveadászatra. Ereje teljében járt, még hosszú évek vártak rá. Elöl haladt. Peter mellélovagolt, és beszélgetni kezdtek. Jacob maga sem tudta miért, a krónikára terelte a szót. Elmondta, hogy a képtár egyik rejtekében őrszi. Peter lova hirtelen megbokrosodott és elragadta a fiút. Jacob visszarántotta az övét, és ekkor vad riadalom tört ki a vadászok között. Elsötétedett előttük a keskeny csapás és egy akkora medve állta el az útjukat, amekkorát erre még soha senki nem látott. Az iszonyatos karmok lesújtottak a lóra, aminek rögvest leszakadt a fél pofája és estében maga alá gyűrte a gazdáját. Jacob látta még a vértől csöpögő agyarakat, aztán szerencsére elveszette eszméletét, és már nem érezte azok szaggatását.

Marc hősiiesen támadott és nyilaival kilyuggatta az állat porfelhőt eregető bundáját, de csak annyit ért el, hogy az a fogai közé kapta atyja felismerhetetlen testét és elcammogott. Peter lova késő este került elő, nyerge egy merő vér volt és a fiúnak nyoma veszett. Tiara tudta, hogy Peter nem fog előkerülni és ez a tudat végleg elszakította őt a külvilágtól. Be kellett záratni az egyik vendégszobába egy szerencsétlen ápolóval. Marc így veszítette el családját. A krónikára egészen véletlenül bukkant rá. Szokása lett órákat tölteni a szeretett arcok között, és lassan átvette a képtár tisztítását az amúgy is nagyon leterhelt személyzettől. Olykor egész napját a festmények tanulmányozásának szentelte, és a múlton gondolkozott. Tudta, hogy van egy könyv, amelyben ott a család története, de apja soha nem mutatta meg neki. Ha a vár teendői engedték, a baleset ellenére szívesen vadászott és lovagolt a hegyekben. Szolgái igazságos, megfontolt, bár túl magányos úrnak ismerték az ifjút. Marc lova az egyik csatangolás alkalmával lesántult és az este az erdőn érte őket. Szélvédett helyet keresett, és a ló hátára terítette köpenyét. Ülében tartva kardját őrködni kezdett, mert akkoriban furcsa szóbeszéd járta a vidéket. Az Oack-fennsík barbár, hóval fedett hegyeiből vandál hordák portyáztak, és megöltek mindenkit, aki ellenszegült nekik. Asszonyokat is raboltak és gyermekeket, hogy rabszolgasorba taszítsák őket. Marc nem sokat törődött ezekkel a híresztelésekkel, de azért úgy döntött nem árt az óvatosság. Az Ethless városainak híre ekkorra már bejárta a Kontinens egészét és egy ilyen fanatikus közösség eléggé védve volt a vandáloktól. Leszállt az éj.

Hideg és komor volt az idő. Marc fázósan kuporgott a nyugtalan ló lábai alatt és azon volt, hogy a hideg ellenére éber maradjon. Ám az éhség és a fáradtság egykettőre legyűrte ellenállását. Rövidesen elaludt. Álmában újra átélte apja elvesztését és a szívében tátongó űr ismét dagadni kezdett. Káprázó szemekkel tért magához és körbefutotta a lovát, hogy visszatérjen belé az élet. Lehelete gőzölve szakadt fel cserepes ajkáról, kezeit összeütögette, hogy ujjait újra be tudja hajlítani. Hirtelen nem is a fülével, sokkal inkább az egész testével lépteket hallott a fák közül. Felkapta ugyan kardját, de kezei még nem engedelmeskedtek akaratának és a fegyver csörömpölve hullott lábai elé. Térdre rogyott és elszánt igyekezettel sikerült is oldalához szorítva, megtartania a kardot.

Az őz közelebb sétált. Nem félt, aranyettyes szemeiben ez jól látszott. Marc látta saját rémült ábrázatát, ahogy bénultan lesi a közeledő tüneményt. Nem ismervén más istenséget, mint Naida személyét, azt hitte, egy démon jött el érte. Hiszen nem is lehet más, ami egy ennyire szelíd állat bőrébe bújik. Vacogva imádkozott a vérszomjas istennőhöz, hogy adja vissza józan eszét.

Az állat egészen közel jött, és belefújt az ifjú csapzott fűrtjeibe. Marc ájultan hanyatlott hátra. Reggelre kelve nyoma sem volt az éjszakai látogatónak. Csupán a zekéjére tapadó néhány rőt szőrszál jelezte, hogy az őz nem kimerült agyának szülötte volt. Az állat megmentette az életét. Egész éjjel szorosan a teste mellett feküdt, így óvta meg a fagyhaláltól. Az ifjú Connelly hallgatagon ballagott haza. Első útja a képtárba vezetett. Sorra járta a festményeket, mígnem egy kis rejtekajtóhoz ért. A szeme előtt volt, s ő mégsem vette észre. Vak volt egészen mostanáig. Elfordította az apró kart és egy üreg tárult fel előtte. Remegő kézzel vette ki a csodálatos bőrkötésű könyvet, és éppoly izgatottan merült el benne, mint kései leszármazottja, Frank. Nem volt meglepve, amikor viszontlátta lapjain az őzet. Akkor értette meg, hogy nem volt véletlen felbukkanása. Eddig minden generációt végigkísért, és hirtelen megjelenése jelnek számított. Nem volt senki, akivel megoszthatta volna nyomasztó titkát, hisz Naida papjai mindent és mindenkit figyelemmel kísértek. Egy ilyen hihetetlen felfedezés könnyen az életébe kerülhetett volna. Marc az utolsó oldalhoz ért, amit még atyja írt tele. Folytatnia kellett. Tintát hozott és a képtár ablakában egész éjjel lobogtak a fáklyák.

Mint előtte mindenki, ő is tett néhány meddő kísérletet a krónikában megírt titok megfejtésére, de csak annyit ért el, hogy vállalai sajogtak az ásás szokatlan megterhelésétől és semmivel nem jutott közelebb a talányhoz. Pageown vára Marc Connelly idejében érte el teljes kiterjedését. Újra régi pompájában virult, és most nem szűrte szemet a papoknak. Hogy miért? Marc bőkezű adakozó volt, két templomot is építtetett, és ezt nem hagyhatták figyelmen kívül. Így elérte azt, hogy otthonának falain belül alig háborgatták, és mivel rendesen eljár az istentiszteletekre, nem is találtak életvitelében semmi szokatlant. Ám a vár maga csendes és búskomor volt. Két év egyedüllét után a fiatalember elutazott és egy fiatal, bimbózó szépséggel tért vissza. Bridget felvette a vallást, és egybekeltek. Hamarosan éjjeleiket már nem a szerelmes suttogás, hanem kisfiuk nagyon is elevenbe vágó ordítása határozta meg.

Marc már egészen korán magával cipelte gyermekét, amerre csak ment. Gregory, ahogy mindenki becézte, imádnivaló volt azokkal a sötét angyalfűrtökkel, amelyek pufók arcát keretezték. Bőre eltért a mórtól örökölt barnás árnyalattól, fehér volt, akárcsak az anyjáié. Izzó fekete szeme azonban félreérthetetlenül jelezte, vérbeli Connelly ő is. Öt évesen betéve tudta a krónika lapjait, és kedvenc olvasmánya lett, ahogy nőtt. Több ízben is megpróbálkozott a legendás kincs felkutatásával, de mindez gyermeki játék

volt csupán. Gondtalan életének azon a hajnalon lett vége, amikor a védettnek hitt Ethless-alföldön megjelentek a vandál hordák.

Pageown ura menekülni kényszerült. A városok lakói rémülten zsúfolódtak össze a templomokban, de az istennő néma maradt. Hideg szemeivel végignézte, ahogy a barbárok lezárják az ajtókat, ablakokat, eltömítik a szellőzőjáratokat, és égő szalmát dobnak a díszes tetőre. Híveivel együtt pusztult képmása is és nem maradt utána csak por és hamu. Akik életben maradtak, hátrahagyva biztos rejteküket, felvették a harcot. Marc a férfiakkal tartott és családját a papokra bízta. Bridget engedelmesen térdelt a többiekkel a hideg kövön, és ott lelte halálát a férje által építtetett templomok egyikében. Gregory azonban megmenekült, mert elbújt egy disznóólban. Anyja hiába kereste, sikoltozásával csak felhívta magára a figyelmet, aztán elrángatták a többi asszonnal együtt. A fiú szerencséje az volt, hogy a vandálok irtóztak a bűdös, koszos sertésektől. Két napig kuporgott közöttük, és amikor végre előmerészkedett, olyan szagot árasztott, hogy a kóbor kutya sírva menekült. A vérengzés képe kitörölhetetlen maradt számára. Pillanatok alatt vált felnőtté, és felvett egy sárral és vérral borított kardot. Alig bírta el, de hősiiesen cipelte magával. Néhány gyermek megmenekült, csakúgy, mint ő. Gregory bandába tömörítette őket és az élükre állt. Elsőbbségét még az idősebbek is elismerték. Könnyű volt a hordák nyomára bukkanniuk. Azok még csak nem is leplezték förtelmes tetteiket. Megerőszakolt nők és megcsonkított öregek jelezték útjukat, akiknek átkai megerősítették a gyermekek szívét. Váratlanul csaptak le a lemaradozókra, dolgukat végzőkre és az alvókra. Rosszabbak voltak, mint a felnőtt férfiak. Volt, hogy fogaikkal tépték szét a megkötozött foglyot. Mindegyik gyermeknek meghalt a szüleje, és ezt százszorosán megtorolták áldozataikon. Embervért ittak, és emberhúst téptek, amikor csak tehették. A vandálok soha nem találták őket, csak a hullákat. A hordák pusztítása oly hamar ért véget, ahogy elkezdődött. Később, amikor az idő már történelem lett, sokat töprengtek az emberek, mi okozhatta a hirtelen hátraarcot. Volt, aki utódlási problémára gyanakodott, mások törzsi viszályokra esküdtek. De egy biztos. Az Ethless városait többé nem háborgatták.

Gregory egyedül tért vissza, de ez nem volt szokatlan a család történetében. Apja nyilván a harcokban lelte halálát. Üres koporsók jelezték a kriptában szörnyű végzetüket. A várat feldúlták és meggyalázták. Részeg tivornya nyomai borították a folyosókat, vérnyomok az egykor díszes szőnyegeket. Az állatok felpuffadt teteme az udvarokon hevert, a szőlőlugast felégették. Csodálatos módon azonban a fákhöz egy ujjal sem értek. Még csak

a levelüket sem tépték meg. Erre csak az adhatott magyarázatot, hogy istenként tisztelték a fákat. És még valami túlélte a pusztítást: a krónika. Nem találtak rá.

A Connelly-klán életben maradt tagjának nagy feladat szakadt a nyakába. Visszaállítani a várat, legalábbis részben, és gondoskodni arról, hogy a vérvonal ne szakadjon meg. Évek teltek el, a fiúból férfi lett. Mivel a városok lakossága igen megcsappant, Gregory nem nézte a leendőbeli ara származását. Egy életerős parasztlányt vett feleségül, aki rögtön bizonyította is rátermettségét. Ugyanolyan társa lett a férfinak, mintha nem is az ellenkező nemet képviselné. Hajnaltól késő estig dolgozott, éjjel pedig boldoggá tette urát. Gregor csak így irt róla: „Mara a feleségem, csodálatos teremtés. Szeretöm, anyám és barátom egyben. Nem is tudom, mihez kezdenék nélküle. Óvnia kellene magát, hiszen gyermekünket várja, ő mégis ugyanúgy segít nekem, mint annakelötte.”

Hunar, kora tavasszal született meg, a krónika szerint olyan viharban, ami csak egyszer adódik egy évszázadban. A szél fákat csavart ki és a kunyhókat pehelyként röptette erős karjain. Pageown ura a mentésben segédkezett. Egy elszabadult gerenda azonban ledöntötte a lábáról, és belenyomta a sárba. Csaknem megfulladt, de élni akarása hozzásegítette egy igen kényelmetlen, de hatásos póz felvételéhez. Félig kitekeredve feküdt és rekedtre ordította magát. Senki nem hallotta meg a tomboló ítéletidő miatt, Azaz mégis. Nem volt egyedül fájdalmával. Az őz távolról figyelte, és addig maradt, amíg végre felbukkant egy ember. Gregor ezt soha nem felejtette el, életének minden percében látta azokat a varázsos szemeket. Mara ápolta és újra visszavezette az életbe. A lakótorony már kezdett önmagára hasonlítani, és egy gyermeket el is lehetett nevelgetni benne. Aztán mire Frank is megérkezett, Gregor helyreállította a keleti szárnyat. Nemsokára a festmények eredeti helyükre kerültek. A kamrában találtak rájuk, néhánynak a széle megpörkölődött kissé. Nemcsak a disznót nem kedvelték a barbárok, hanem az emberábrázolástól is irtóztak. Szerencsére nem tépték szét a képeket, megelégedtek azzal, hogy eltűntették őket.

Közben visszatért az élet a városokba. Új papok érkeztek, és felépültek a templomok is, hiszen az istennőnek méltó helyet kellett biztosítani. Minden visszatért a megszokott kerékvágásba, és mire a testvérek eszmélni kezdtek, a vandálok támadása már csak rémisztő epizód volt. Anyjuk szült még egy fiút, ám a baba nem sokáig élt. Ezek után öle meddővé vált, és korán megöregedett. Ahhoz a típushoz tartozott, akik hamar értek és ugyanolyan

hamar elvirágoztak. Álmában halt meg, miután egész nap fáradtnak érezte magát, ő, aki soha egyetlen zokszót nem ejtett.

Frank becsukta a könyvet. A pirkadat betekintett a fiatal nemesre. Eloltotta a tüzet. A szolgák nemsokára ébrednek és velük a vár is. Szomorú nap lesz ez, mindenki számára. És neki még van egy fájdalmas kötelezettsége: le kell írnia, hogyan halt meg az apja.

3. Fejezet:

AZ IDEGEN

Felébresztette Hunart. Bátyja a virrasztók alacsony kis padján hevert, arcára könnyek száradtak.

– Jó reggelt öcsém! Az előbb hunytam le a szemem.

– Én sem aludtam. Olvastam, amíg az éjszaka el nem oszlott. Megbékélt a lelked?

– Remélem. Elfogadtam a sorsomat, végül is rosszabb is történhetett volna.

– Jó. Akkor szólok a siratóasszonyoknak. Az időpont alkalmas.

– Én pedig megyek, és kinyitatom a kriptát. A papok?

– Már úton vannak. Elszállásoljuk őket. Mára nagy vihart mondtak a jósok.

– Volt, hogy eltalálták valaha is?

– Nem, de azért nem árt az óvatosság. – végigsimította borostás arcát.

Hunar magára kapta köpenyét és már ott sem volt. Frank egyedül maradt apja holttestével. „Délre minden elmúlik. Csak egy rossz álom marad az egész. És az üresség, amit nem pótolhat semmi.” – gondolta keserűen. Nehéz szívvel húzta be maga után az ajtót.

A szertartás rövid és egyszerű volt. Naida kegyeibe fogadta a holtat, és vérszomjas szemeit újra az élők felé fordította. Frank és Hunar elárvultan hallgatták a monoton szavakat, melyeket a kirendelt két pap mormolt. A vár teljes személyzete a kriptá árnyékában állt. Sokan könnyeztek, és az öregebbek megemlékeztek az egykori gyermek nagy tetteiről. A tor nélkülözött minden pompát. Csupán kenyeret és vizet szolgáltak fel majd egy kis idő elteltével előkerültek a borok is. Ám mindez néma csendben zajlott le. Ez Gregor Connelly akarata volt. A halotti tor után Hunar eltűnt új szobái egyikében, Frank pedig sétára indult az élettől viruló kertekben. A papok egyedül maradtak, és alaposan berúgtak a kegyes halott tiszteletére. Naida néha megengedte ezt.

Frank elgondolkodva róttá céltalan köreit. Nem látta a dús levelű fákat, a bogyóktól roskadó bokrokat, nem jutott el fülébe a madarak zengő éneke. Mint ahogy a könnyed nevetés sem, ami sehogy nem illett a gyászba borult vár

hangulatához. Két leány kergette egymást a labirintus útvesztőiben. Ruháikon látszott, hogy nem ebbe a városba valók. Hajuk szabadon szárnyalt, ellentétben a szigorú előírásokkal, karjuk fedetlenül maradt a nagy melegben. Az egyik furfangos kanyarban kettészakadtak és már nem találtak vissza egymáshoz. Ám ezt is tréfának vették, és kacagva keresték a kijáratot. Frank olyan hirtelen bukkant fel a sövény mögül, hogy az utat kereső lány egyenesen a karjaiba szaladt. Mindketten meghökkentek, a nem várt találkozástól, és a lendület ledöntötte őket lábukról. Egymásra estek és alaposan meghempe-
regtek a sárban.

– Mit keresel itt szép hölgy? – kérdezte ámulva az ifjú, hogy végre lélegzethez jutott.

– A nővéremet. – jött a hetyke válasz. A lány arca kipirult, barna haja előrehullt a fiatalember arcára. Frank félretolta a súlyos hajkoronát, és felsegítette őt.

– A nővéredet?

– Igen. Átutazóban vagyunk és megpihentünk a környéken. Rokonaink élnek a városban, és hozzájuk jöttünk. Kísérőink nem tudnak arról, hogy elszöktünk. Maradjon hát titokban találkozásunk.

– Jó, de a neved azért elárulhatnád. – szólt utána sietve Frank, mert a lány egy kis pörgés után már indult is tovább.

– Margot. Margot Connelly.

Frank felhördült akár egy sebzett vadkan. Elkapta a lány ruhájának szélét és magához rántotta.

– Mit beszélsz? A klán tagja vagy?

– Igen, de eressz el, mert a szorításod kezd fájdalmassá válni.

Frank azonnal engedelmeskedett. A lány szúrós pillantásokkal méregette.

– Na és te? Mi dolgozol ebben a labirintusban? Talán a kertész vagy?

– A vár ura vagyok. És rokonod is egyben. A nevem Frank Connelly.

Margot nővére ekkor talált rájuk. A gyors elkapkodott szavak hallatán Frank mellére vetette magát és ölelte, ahol csak érte.

– Nem hittük, hogy igaz a szóbeszéd! Tudtunk a másik ágról, de olyan nagy titokban tartották, hogy nekünk kellett utána járnunk mindennek. Lotte vagyok, Margottal együtt nagyon-nagyon távoli rokonaid.

– Hát ez remek. Hunar nem fogja elhinni.

– Ő ki?

– A bátyám. Na menjünk. – már indultak volna, amikor Frank ráébredt a valóságra. Megállította a lányokat.

– Így nem jöhettek be a várba. Papok vannak odabent és tudjátok nálunk nagyon szigorúak az előírások.

– Nem, nem tudjuk. Mi nem az Ethless városaiban élünk. Nagypapánk kivándorolt, és a Bothar északi partján telepedett le. Szép nagy birtokaink vannak és hajóink. – felelte Margot. – Bár az igaz, hogy nem engedtek leszállni minket fátyol nélkül a szekérről.

– Hol van a fátyol?

– Elvesztettük útközben. Itt a labirintusban, azt hiszem.

– Muszáj megkeresni.

Így hát háromfelé váltak és a legapróbb bokor alá is benéztek. Hiába. Dolgavégezetlen találkoztak a labirintus közepén. Frank kétségbeesetten törte a fejét. Margot eközben szemügyre vette a fiatal nemest. Daliás testalkata hosszú évek fáradságos bajvívásának és lovaglásának eredménye volt. Ismerte lakhelyének ifjait és rádöbbsent, hogy soha még ilyen jóképű lovaggal nem találkozott. Lotte szerencsére nem foglalkozott sem vele, sem a vár urával, őt teljesen lekötötték a labirintus színpompás madarai. Húga nem győzött ezen csodálkozni, hiszen Lotte eddig mindig lecsapott azokra, akik neki csak egy kicsit is megtetszettek. Mert érezte a kezdődő vonzalmat Frank Connelly iránt.

– Megvan! A szolgálától hozok köpenyeket és kendőket. Az elég lesz addig, amíg elül a gyanakvás. – kiáltott fel az ifjú és ránézett a mellette merengő lányra. Margot úgy kapta el pillantását arcáról, mintha tüzes vas ért volna hozzá. Frank nem volt vak, és szíve megdobbant az örömteli érzéstől. Meghajtotta magát és már ott sem volt. Lotte ekkor magához húzta hűgát.

– Eszedbe ne jusson! Ezek a mór ivadékai. Nem lehetett véletlen, hogy őseink megszakították a velük való kapcsolatot. – sziszegte.

– Akkor miért voltál olyan nyájas vele? Becsaptad és megaláztad ezzel.

– Nem tehettem mást. Csak ő ismeri a kivezető utat, és nekünk vissza kell érnünk a szekérhez. Nyilván már keresnek bennünket. – hidegen végigmérte a kipirult arcú lányt, és sarkon fordult. Margot nem tudta, mitévő legyen.

– Lotte, várj! Legalább mondjuk meg neki az igazat. Hogy csak a segítségére van szükségünk.

– Még mit nem! Ez az egész vallási téboly, még csak az kell, hogy a várba hurcoljon bennünket!

– Menj csak, én... én megvárom! – felemelte arcát. Bátran és konokul nézett farkasszemet nővérevel.

– Te kis bolond! Azonnal gyere velem! Vagy nagyon megbánod a napot, hogy bosszantásomra a világra jöttél! – dühödten ugrott felé és belemarkolt

fénylő hajába. Margot azonban erősebbnek bizonyult és kitepte magát a szorításból. Hatalmas pofont kevert le őjröngő nővéreinek. Lotte az arcához kapott, aztán leköpte a lányt.

– Cafka! – hörögte és elviharzott. Margot egyedül maradt. Ott állt megtépázva egy idegen helyen, egy útvesztő kellős közepén, és egyetlen reménye a lenézett, elfeledett rokon maradt, aki szintén kámforrá vált. Leült egy szépen faragott terméskőre és a lány dallamokat hallgatta. A madarak ott ringatóztak szinte karnyújtásnyira tőle, felborzolva színes tollruhájukat, és kíváncsi szemekkel nézték a lányt.

– Magam neveltem őket, egészen fióka koruktól. – Frank olyan hirtelen bukkant elő, hogy a lány nagyot sikoltott rémületében. Az ifjú zavartan segítette fel a földről.

– Ne haragudj! Itt a köpeny, amit ígértem. A nővéred merre jár?

– Visszatért a szekérhez!

– Akkor elkísérlek hozzá. – ajánlotta fel a karját. A lány azonban szelíden nemet intett, és a láthatatlan vár felé fordult.

– Én inkább megnézném az otthonodat.

Frank elkomorodott.

– Ebből még baj lehet. Nem ismerem a családot, még azt hiszik, rossz szándékok vezérelnek. Egyedül maradtál, kötelességem visszavinni hozzájuk.

– Frank, ők alig törődnek velem! Csak nyűg vagyok a nyakukon. Azért hoztak magukkal, mert anyám nemrég meghalt. Lotte a mostohanővérem. Befogadtak magukhoz. De nem szánalomból. A vagonomra fáj a foguk.

– Az átkozottak! – Frank ujjai ökölbe szorultak. A lány szavain rágódott. Annak finom kis keze még mindig az ő karján feküdt. Egymásra néztek. A jövő ott lángolt mindkettejük szemében. Frank zord mosolyt küldött a labirintus fordulója felé. Megragadta a vékony kis kézfejet.

– Gyere!

Hunar mély meghajlással üdvözölte a tetőtől talpig köpenybe burkolózott lányt. A papok rosszállóan nézték a szoknyája alól kivillanó bokákat, de Frank sietett kimagyarázni a dolgot és elmondta, hogy a lány nem ismeri az itteni szokásokat. Egyébként rokonuk. Hunar ezt meghallva karon fogta a megilletődött lánykát és körútra invitálta.

– Frank, ugye nem bánod? – vigyorgott pimaszul.

– Menjetez csak, de estebédre itt legyetek. Tisztelendő atyák, ugye velünk tartotok?

– Hogyne fiam. Messze a templom, és az idő sem túl barátságos.

Naida zord papjai az étel hallatán némileg megenyhültek. Frank magában mulatott. A képmutatók! Temetés idején böjtölniük kéne, s ők mégis elfogadták a meghívást. Úgy látszik rájuk kevésbé vonatkoznak a szabályok. Hiába. Vannak egyenlők és még egyenlőbbek. Figyelte, ahogy Margot kacagva távolodott Hunar oldalán. Ismeretlen érzés hasított szívébe. Azon kapta magát, bárcsak ő lenne bátyja helyében. Csak nem féltékeny?

– Ez a képtár. Itt vannak őseink képei, egészen a kezdetektől. – Hunar erős hangja lágyan búgott. A lány ámulva sétált végig az arcképek előtt.

– Ez bámulatos! Soha életemben nem láttam ehhez foghatót. Szinte élnek a festmények!

– Mi is sokszor eljövünk ide. Atyánk elvesztése nagy űrt hagyott szívünkben. Az ősök segítenek a gyászban.

– És talán a jövő megfejtésében. – Frank odalépett hozzájuk. Meglepetten fordultak felé. Hunar ismerte már annyira öccsét, hogy kitalálja hangulatát. Frank készült valamire.

– Ez a hely, úgy vélem, elég ünnepélyes. Nem vagyok a szavak mestere, így meglehetősen rövid leszek. Arról lenne szó... – a fiatal férfi arcán lázrózsák égtek. Margot elmosolyodott, önkéntelenül is tovább fokozva a feszültséget. Hunar mint oly sokszor most is testvére segítségére sietett.

– Frank azt szeretné kérni, légy a felesége!

– Igen, pontosan erről lenne szó! – nyögte némiképp felszabadultan az ifjú. Hálásan nézett bátyjára.

– Miért nem mondja ki ő? – kérdezte incselkedve a lány. Frank elvörösödött, aztán erőt vett magán és féltérdre ereszkedett a halványkék ruhás tünemény előtt.

– Margot Connelly, hozzám jössz feleségül, hogy Paggeown várának új úrnője légy?

– A feleséged leszek. – szölt komolyan, és a kezét nyújtotta felé.

Egy temetés és egy esküvő. Még jó, hogy a papok mindenhová magukkal hurcolták az eskető ruhájukat. Szerény és csendes szertartás volt. Utána Frank követeket küldött a Bothar északi partjára és a várakozó szekérhez, hogy tudassa Margot rokonaival, a lány többé nem tér vissza hozzájuk. A hírt nem mindenki fogadta örömmel. Lotte például forrt a méregtől, és bosszút esküdött. Apja elátkozta a fattyú leányt, hogy összekötötte magát azokkal az istentelenekkel. A mór kölykeivel! Ám a szolgák, bár az ő véleményükre a kutya sem volt kíváncsi, nagy örömmünnepet csaptak. Három napig másról sem

folyt a beszélgetés, mint a furfangos esküvőről, mely végre egybeforrasztotta a Connelly-klánt.

Nászéjszakájuk viharos, de annál boldogabb volt. Frank ki sem szállt az ágyból másnap délig, és akkor is csak rövid pihenőt engedélyezett a mámortól alélt arának. Ahogy Margot egyedül maradt, a hatalmas ablakokhoz sétált. Dús haja elfedte meztelenségét és akkor sem zavartatta magát, amikor a szobalányok fürdőt és új ruhát készítettek elő számára. Álmodozva nézte a domb tövében megbúvó falut és a távoli erdőt. Gyönyörű kilátás nyílt a hálószobából az egész vidékre. Lent a falu nyüzsgött az élettől, a legelőkön apró hangyákként tébláboltak a patások, és még apróbb foltokként pásztoraik. Az egyik szolgáló friss virágot hozott, és aztán tapintatosan elhagyták a szobát. Margot az illatozó csokorhoz lépett. Vörösrózsák voltak, lángoló szirmaik a vér lobogását idézték meg. A lány elpirult és lopva az ágyra sandított. A hófehér, keményített lepedő szinte hívogatta. Magához ölelte a virágokat, nem törődve zsenge tüskéikkel.

– Gyönyörű vagy így! Bárcsak megfeshetne most egy ügyes kezű festő, virágokba öltözve. – Frank becsukta maga mögött a nehéz ajtót. Margot a karjába omlott, vöröslő szőnyeget szórva kettejük köré. Ajkuk édes csókban egyesült. Aztán Frank a karjaiba kapta, és az ágyra fektette. Lehajolt egy szál virágért és minden vágyát belecsókolva szirmaiba, azt a nő pihegő keblei közé fektette.

Hunar végleg a nyugati szárnyba költözött, és végre azzal foglalkozhatott, amivel mindig is szeretett volna, lovakat tenyésztett. Bár ő soha nem ismerhette meg a test eme gyönyöreit, elragadtatással figyelte a fiatalokat. Lélekben sóvárgott ugyan, de elfojtotta vágyát. Mellette nem lehetne boldog egy asszony, hiszen nem nyújthat neki testi örömeket. És ami a legfőbb ellenérv, gyermeket sem adhat soha. Így minden szeretetét rájuk pazarolta, és többször is hangot adott azon kívánságának, hogy szeretné már az utódot dédelgetni.

Margot jelenléte csodás változást hozott. Pageown vára kivirult, ahogy lakói is. A virágok új színben pompáztak az állatok alig várták kezének selymes cirógatását, a szolgák lesték minden ki nem mondott óhaját. És Frank, nos, nála keresve sem lehetett boldogabb férjet találni. Egy késő őszi napon kettesben ültek a kerti kút mellett. Lábaiknál kövér kölyökkutya játszott, fejük felett néha elröppent egy-egy kései levél.

– A múltkor adósom maradtál a legendával. – feddte meg játékosan férjét Margot. Frank elkapta fejét, aztán komisz módon ledöntötte a lábáról.

– Melyikkel? – kérdezte évvődve.

– Az erdei unikornis meséjével.

– Mese, egy ilyen ifjú hölgynek? Gyerekeknek való multság az. Jobbat tudok annál. – kacagott, de a barna szempár könnyörgő pillantása végül hatott. Nem volt olyan, amit megtagadott volna kedvesétől. Felkönyökölt, és egy fűszálat vett kezébe. Tűnődve nézte a vékonyka szálat.

– Ezt a történetet még nagyapám jegyezte le a családi krónikába. Rég volt, tán igaz sem volt. A parasztok szájhagyománya alapján írta meg. Történt egy nap, hogy idegen lovag érkezett a völgybe. Az unikornist kereste, a hófehér lovat, mely egyenesen az égből röppent a földre, hogy csodás lénye életre keltse a költészetet. Sokan keresték szerte a Kontinensen, még a feltáratlan vidékek rejtelmébe is alámerültek, de a csodás lovat sehol nem találták. A lovag is a bűvkörébe esett, és sorvadozott a szerelemtől. Ezt az égi lényt szűz leánynak írták le, aki egyetlen éjszakára visszaváltozik, ha az igaz szerelem megérinti. A fehér tollforgót viselő lovag fegyvertelen volt, köpenye makulátlan, csizmája ragyogó. Éjjel-nappal az erdőket járta, nem ismerte sem éhséget, sem szomjúságot. A nevére senki nem emlékezett. A sóvárgó vágy végül vesztét okozta. Egy tiszta, égszínkéék tó partján lehanyatlott a fűbe és egész testét rázta a zokogás.

„– Ím itt kell meghalnom, elhagyatva, magányosan és nem találtam meg szerelmemet!” – sírta. Ereje elhagyta, könnye elapadt. Ám halála pillanatában vakító fény jelent meg előtte, és a fák közül kilépett a hófehér paripa. A lovag felemelkedett, és szája szólásra nyílt. Halk suttogás hagyta el epedő ajkait, és a táncolva közeledő ló felelt rá. Abban a pillanatban, amikor a lovag szíve megszűnt dobogni, gyönyörű lány térdelt a parton és hűvös, beteljesületlen csókot nyomott az élettelen ajkakra. Aztán már újra a szárnyas paripa állt a helyén és egyetlen ugrással eltűnt a fák között. Az ifjú teteme pedig elenyészett, ahogy száraz virágot morzsol szét a szél, és a tó partján kihajtott óriásira nőtt tölgy viharos estéken elsuttogja a szomorú balladát.

Margot szinte itta szavait.

– Ez olyan gyönyörű volt, hogy vérzik érte a szívem. Gyógyírt kérek rá és azt, csak egyféleképpen teheted meg.

– Ismerem azt a gyógyírt. Selyempárnák, puha takaró...

– Ez egyszer tévedsz uram. Egy másik történet az ára, hogy könnyeim felszáradjanak. De annak boldogsággal kell véget érnie!

– Bolond voltam, amikor nőül vettelek.

– S én még bolondabb, hogy igen mondtam. – kacagott Margot. Frank a karjaiba vonta és fénylő haját simogatta.

– Legyen hát. Elmondom az Aranykagyló történetét. Ez is a vidéken esett meg, mint a csodás dolgok egytől egyig. Furcsa hely a miénk, ha száz évig élsz, akkor sem tudod összes titkát kideríteni. Bár a vallás szűkös keretek közé szorít, a csodák mégis megesnek néhanap.

Egy pásztorfiú legendája az Aranykagyló. Árva volt, mint az ujjam, gazdája kegyetlenül bánt vele. Ő zokszó nélkül tűrte a sanyargatást, mert biztos volt abban, hogy az istenek így teszik próbára. Fiatalférfi volt már, amikor kiszabadult rabságából és új életet kezdett. Felesége és egy leánykája lett, akik a világon mindennél drágábbak voltak neki. Egy hideg télen a gyermek megbetegedett. A pásztor hiába imádkozott, a lányka állapota egyre rosszabb lett. Már csak a csoda segíthetett rajta. A pásztor elindult hát, hogy megelje a csodát, de tudta, hogy nagyon kevés ideje van rá. Csupán virradatig keresheti, ha nem jár sikerrel, a gyermek meghal. Fogcsikorgató hideg volt. A pásztor csak ment, dacolva az elemekkel, melyek igyekeztek elveszejteni őt. Átvágott a hegyen, félig megfagyott, amikor feladva a hiábavaló küzdelmet, egy barlangot vett észre. Járatlan út vezetett a szájához, ő volt az első ember, aki belépett ismeretlen mélységeibe. Forrás csörgedezett, mely dacolt a faggal. A pásztor leguggolt és elmondott egy fohászt. Szívből, mély hittel imádkozott és felajánlotta életét gyermekéért cserébe. Akkor csengő hang felelt, és a víz mélyén megcsillant valami. Egy kagyló. A pásztor kihalászta azt és örömujjongással futott vissza a faluba. Az égen oszlani kezdett a sötét. Az első sugarakkal tért vissza és miután porrá törte a kagylót, főzetet készített. Óvatosan betöltötte az alélt gyermek szájába, és az megitta. Réveteg pillantása apja boldog arcára esett, de az már nem látta. Holtan zuhant a szegényes kis ágyikó mellé. Imája meghallgattatott.

– Becsaptál! Ez sem egy boldog történet!

– De megmenekült a gyermek! – védekezett Frank, aztán megeléglve a duzzogást, felkapta feleségét és a várba futott vele. Ott aztán megbékéltek, és a szomorú mesék eltűntek, mint a kámfor.

– Siessetek! Egy tisztás van arrafelé! – izgatott kiáltása felriasztotta kísérőit. Két hét telt el, és Margot a fejébe vette, hogy felderíti a környéket. Szobalányai készséges kísérőknek bizonyultak, sokan, éppoly forrón keresték a kalandot, mint úrnőjük. Igaz, ő a mondák csodás állataival szeretett volna találkozni, míg szolgái megelégedtek volna egy arra kóborló lovaggal, vagy rosszabb esetben egy maguk fajtával. Pageown ifjú úrnője nem várta meg a jóval lassabb és kevésbé kalandvágyó szobalányokat és előreszaladt. Mire a többiek észbe kaptak, már csak néhány letöredezett ág és eltaposott virág

jelezte útját. Ahogy széthajtotta az ágakat, apró, napsütötte rétre ért. Felriasztott egy nyulat, ami most kíváncsian nézett rá, és tovairamodott puha lábain. Margot egészen csöndes maradt, és követni kezdte. A távolban felhangzott kísérőinek hívó szava, de ő ügyet sem vetett rájuk. Nesztelen léptekkel osont a kis állat után, amikor...

Vékony, síró hang ütötte meg fülét. Vergődő test zaja csalta egyre beljebb. Ruháját megemelve lépett át a korhadt farönkökön, kisebb gödrökön, melyekben békák tanyáztak nappali álmukat töltve. Haja virágok porával lett tele, döngő hadat vonva maga után. Egy patak partjára ért. Lehajolt, hogy szomját oltsa, amikor újra meghallotta a panaszos hangot. Látta elsuhanni a kecses állatot, de nem tudta volna megmondani mit látott. Belegázolt a hűs vízbe és a bokrok közé térdelt. Aztán lágyan végigsimított a riadt arcon. Szobalányai kifulladásra érték utol. Már-már elfeledkezve magukról szitkokat zúdítottak volna rá, mennyire felelőtlen, amikor Margot hátrafordult. Karjai közt egy vele csaknem egykorú, fehér ruhába bújt lányka feküdt. Haja félig eltakarta márványnál is fehérebb arcát, a hollófekete hajzuhatag alól kitekintő zöld szemek varázsa elfojtotta a ki nem mondott szavakat. Ajkán mosoly futott át, noha ő maga nem tudta, hogy mosolyog. Margot felkarolta.

– Ki ez a lány, asszonyom?

– Nem tudom. Itt feküdt a fák alatt. Igazán tüneményes.

– Hogy hívják? Elmondta hová valósi?

– Nem. Még egyetlen szót sem szólt.– kedvesen felé hajolt és halk hangján megismételte a kérdéseket. Ám válasz most sem érkezett.

– Nem tud beszélni. Talán néma. – szólt gúnyosan az egyik szobalány. Irigyelte az idegen szépségét. Ahogy mindenki, Margot kivételével.

– Nem, biztos, hogy nem néma. Hallottam sírni. – ám szavai bizonytalanságot tükröztek. Hiszen ő egy látomásnak engedelmeskedett. Jobb, ha erről nem tud senki.– Magunkkal visszük.

Frank türelmetlenül rótt a köröket szobájuk magányában. Nem értette, hol késlekedhet Margot ennyi ideig. Hunar vendégeket hívott és a vár úrnője még sehol. Először tetszett neki a lány hóbortja, hogy felkutatja az erdők csodálatos lényeit, de ami sok, az sok! Végre. Margot könnyű léptei végigszaladtak a folyosón és az ajtó kinyílt. Csakhogy felesége nem egyedül érkezett. Azért tartott ilyen sokáig a visszaút, mert ruhát kerítettek a lánynak. Olyat, amiben emberek közt mutatkozhat. Kézen fogva vezette férje elé.

– Ó Frank! Nem fogod elhinni. Megleltem a húgomat!

– De neked nincs is húgod! – Frank belenézett az ismeretlen smaragdnál fényesebb szeméibe, melyek bátran állták pillantását és megremegett a szíve. Catherine! Csak egyetlen pillanat volt csupán és a név tovaúszott a feledés homályába.

– Eddig nem volt, de most már van. Az Arminda nevet kapta, mert az Armenar-patak partján találtam rá.

– Jó, de mihez kezdünk vele?

– Velünk fog élni. Olyan akár egy védtelen gyermek. Nem tud semmit. Magamnak kellet megmutatni a legelemibb dolgokat is.

– Hogyan maradhatott életben, ha képtelen bármire? Ki ez a lány szerelmem?

– Nem tudom Frank, igazán. De annyira megkedveltem. Kérlek! Biztosan te is megszereted majd. Azon kívül kell valaki, aki segít nekem.

– De hiszen hemzsegek körülötted a szobalányok! – Frank nem értette ezt a hirtelen hóbortot. Ezekben az időkben elég veszélyes egy idegen feltűnése. Még kérdezősködnének. Nagyon könnyű a tüzet feléleszteni...

Margot nem tudta és nem akarta megérteni férje aggodalmait. Ölelésébe vonta a lányt, és el nem eresztette volna. Úgy dédelgette, mint valami fiatal anya. Frank bosszúsan nézett rá.

– Vendégeink vannak.

– Jaj, egészen kiment a fejemből. Kérlek, mondd azt, hogy gyengélkedem. Ma nem akarok parádézni odalent.

Frank megvonta vállát. Nem kényszerítheti. Mindenesetre szólt Hunarnak. Rossz előérzete támadt. Balsejtelem ülte meg a vár termeit. Alattomosan szivárgott elő, félelmet és kételyt ébresztve a fogékony szívekben. Frank átvágott a képcsarnokon. Ránézett Catherine mosolygó arcára. Hogy-hogy más nem vette észre a megdöbbenő hasonlóságot? Az ajtó sejtelmes súrlódással csukódott be utána. A vándorszínészek csak a háziúr jelére vártak. Zene hangjai csendültek fel, és a szakácsok hordani kezdték a lakomát.

Hunar kézen fogva vitte a lányt. Arminda kissé még esetlenül mozgott a szokatlan ruhákban és a gyönyörű, bár kényelmetlen cipőben, de készségesen ment amerre a férfi vitte. Álmatag szemei megpihentek a ritka faóriásokon, melyek évszázados árnyukat védő palástként terítették fölé. Hunar, akárcsak Margot, rögtön megszerette a bájos teremtést, és a maga kedves módján beszédbe elegyedett vele.

– Én Frank bátyja vagyok. Tudom, hogy még nem beszéled a nyelvünket, de én melletted állok mindig, ha kell. Nincs gyermekem, ezért a családom ti

vagytok. Látom, a fákat csodálad. Én is nagyon szeretem őket. Ezeket a monstrumokat még az őszünk ültette. Sok vihart és szenvedést mértek, de még mindig olyan gyönyörűek, mint hajdanán. Az az ember, akihez most megyünk, olyan, mintha az apám lenne. Bizonyos tekintetben megmentette az életemet. Sokkal tartozom neki, és talán örülni fog jöttömnek. Hát, itt is vagyunk.

Alacsony, nádfedeles kunyhóhoz értek. Kívül esett a birtokon, épp a határában állt. Mellette hatalmas istálló nyújtózott, szabad karámaiban csikók fickándoztak. Hunar leültette a lányt egy mohos padra, és elsétált a kunyhó mögé. Kisvártatva egy idős, hajlott hátú emberrel tért vissza. Arminda felállt jöttükre, és kíváncsi szemekkel nézte őket.

– Ő az a lány, akiről annyit beszéltem. Név kellene neki, Boyle apó. Tisztes név, hogy a papok semmiben ne lássanak kivetni valót.

– Tehát itt marad a várban. Különös. Rendben van. – odasétált hozzá, és apró kezét a maga durva, öreg tenyerébe fektette.

– A nevem Thomas Boyle. A Connelly család főlovásza vagyok már időtlen idők óta. Lányommá fogadlak, ha te is elfogadsz engem atyádnak. Ápolsz, ha kell, és megvarrod szemfedőm, ha elér a halál.

– Nem beszél Boyle apó.

– Annál jobb. Inkább hallgasson, mint hogy egész nap be se álljon a szája.

Hunar nagyot nevetett. Arminda mosolyogva nézte kettejüket, és amikor elbúcsúztak, megölelte az idős embert, ahogy Margot tanította.

Frank komor arccal várta bátyját. Hunar fáradtan ült le a lovagteremben. A komédiások már felszedték sátraikat, és messze jártak a völgyben. Vendégeik a felső emeleten pihenték ki az éjszakai mulatozás fáradalmait.

– Nos? – a Connelly-klán feje tűkön ült. Annak ellenére, hogy igyekezett tudomást sem venni az új jövevényről, minden gondolata körülötte forgott. És mivel Margot csak róla volt hajlandó beszélni, már az ágyukba is beférközött. Hunar átlátott öccsén és úgy vélte nem kínozhatja tovább.

– Boyle apó a nevére veszi. Arminda ezentúl a kunyhóban fog élni, a várbeli látogatásai a minimálisra szorítkoznak majd.

– Köszönöm! Lassan már lélegezni sem lehet tőle.

– Frank. Miért olyan ellenszenves neked?

– Nem tudom. Margot teljesen a hatása alá került. Velem már alig törődik.

– Szóval féltékeny vagy.

– Ezt egy szóval nem mondtam. De mindig csak róla van szó. Mit csinált, mi mindent tanult, hogyan szedett virágot. Ebbe bele lehet örülni.

– Légy egy kicsit türelmesebb. Szegény lány, nem tudjuk mikén ment keresztül. És Margot szeretetét is megérthetnéd, ő elveszítette az anyját, és nem szerette senki. Egyébként tud már a dologról?

– Milyen dologról? – Frank elgondolkodott és elveszítette a fonalat egy pillanatra.

– Hát arról, hogy Arminda az öreg kunyhójában fog élni.

– Még nem. Talán szólnom kellett volna?

Hunar vállat vont. Nem akart beleszólni az életükbe. Egy ideig még beszélgettek. A birtok ügyeiről és a közelgő vallási ünnep előkészületeiről. Aztán Frank elbúcsúzott és felment a hálótermébe. Hunar a tüzet bámulta. Őt sem hagyta hidegen a lány különös szépsége. Titokzatos szótlansága pedig vágyakat és ábrándos terveket ébresztett szívében. De az, hogy Frank nyilvánvalóan epekedik utána, megrémítette. Bár a fiatalember minden erejével a bűvölet ellen volt, az lassan felemésztette a maga köré húzott láthatatlan falat. Csak idő kérdése volt, és ellenállása megtörik. Akkor pedig veszélybe kerül a Margottal kötött harmonikus házassága, mely biztosítaná a klán további sorsát.

Margot állig betakarozva feküdt a hófehér párnák között. Ébren várta férjét és alig várta, hogy elmondja a jó hírt. Ahogy nyílt az ajtó, felült és ráemelte szemeit a belépő férfire. Frank ijesztő ábrázata azonban torkára forrasztotta a feltörni készülő örömteli szavakat. A férfi szemei alatt sötét árkok húzódtak végig, arca sápadt volt, valamiféle belső tusa miatt. Margot azt persze nem tudhatta, hogy Frank hosszú percekig állt a lány szobája előtt és csak óriási önuralom árán tudott továbbmenni. Őrjítő vágy rohanta meg, kábult agyában csak egyetlen gondolat lüktetett, feltörni azt az ajtót és megszerezni a lány testét, lelkét. Igen a lelkét, hogy megtudja, vajon miért tért vissza! Amikor a kísértés tovatűnt, csak még inkább megerősödött benne a szándék, hogy minél távolabb tudja Armindát a feleségétől, és persze önmagától. Most tehát lassan levetkőzött és az asztalra készített porcelántálban megmosdott. Csak ezután lépett oda az ágyhoz és köszöntötte őt.

– Jobban vagy kedves?

– Igen Frank. Ma már felkelhettem. Az ebédet is megettem.

– Látod, ennek igazán örülök. Mondtam, hogy csak múltó rosszullét az egész. Talán a lakoma zsíros ételei okozták.

– Lehet. De sokkal nagyobb öröm ért annál, minthogy enni tudtam. Arminda ma a nevemen szólított!

Frank simogató keze megállt. Nem nézett a meglepett nőre.

– Arminda holnaptól lemegy Boyle apó kunyhójába. Az öreg lányává fogadta és elvárja, hogy mellette legyen.

Margot azt hitte rosszul hall. Látta férjét, de nem ismert rá.

– De Frank! Ezt nem teheted! Engem meg sem kérdeztél, vajon akarom-e?

– Margot. Te is tudod, hogy a papok megint figyelnek minket. A Connellyklán újabb összezördülése régi sebeket szakított fel. Óvatosnak kell lennünk, ezekben a vészterhes időkben. A máglyák újra lángolnak odalenn. Nem tudjuk ki ez a lány, de bajt hozhat a fejünkre. Nagy bajt.

– Nem, ez nem te vagy! Hogy lehetsz ennyire szívtelen? A testvéremről van szó!

– Ő egy idegen Margot, nem a testvéred. Az erdőn találtad. Semmi közöd hozzá és ezt ő is jól tudja. Nem tudom mi a szándéka, de az enyém világos. Nem lehet a közeledben, túlságosan is a hatása alá kerültél.

– Itt marad velem Frank, ha tetszik, ha nem! Szükségem van rá! – most először dacolt férjével. Frank szemei kikerekedtek a meglepetéstől.

– Ugyan miért?! – felugrott és az asztalhoz rohant. Margot mozdulatlanul ült az ágyban, félig kibontott haja lágyan omlott vállaira. Szelíd nyugalommal felelt az ordítva feltett kérdésre.

– Mert gyermeket várok.

A férfi válla megroskadt. Ez olyan hatalom volt, ami ellen nem tehet semmit. Az utód mindennél fontosabb. Visszasétált az ágyhoz, és szelíden ránézett Margot könnyektől csillogó arcára.

– Ne haragudj kedvesem. Talán csak túl fáradt voltam. A vendégek és a vigadalom, nagyon kimerített. Mikorra várod a szülést?

– A bába szerint tavasszal érkezik a kis jövevény. Hamarosan megmozdul. Olyan boldog vagyok Frank!

– Hidd el én is. De most aludnék. Ez a nap, valahogy túl hosszú volt. Engedj ide. Karjaidban talán megnyugszom.

Befészkelte magát a nő puha ölelésébe és még sokáig nyitott szemmel feküdt. Margot már rég aludt, amikor férje még mindig csak töprengett. Nemsokára nélkülöznie kell a szerelmes ölelést, és ez nagy feszültségekkel jár majd. Nem tudta, mitévő legyen. Fattyakat mégsem akart szerteszórni a falvakban. Aztán itt ez a lány. Most, hogy Margot gyermeket vár, még inkább vele lesz, talán még az ágyába is beköltözik. Megteheti, őt hamarosan úgyis száműzik saját, régi ágyába. Megsimította a nő fűrtjeit, és megcsókolta az alvót. Álom nélkül aludt, és nem tudta még, mit hoz a holnap.

4. Fejezet:

RÓZSÁK GYERMEKE

Hideg ősz volt abban az évben de a tél leszállta után az emberek megtanulták visszasírni a korai fagyokat. Az ítéletidő megmutatta igazi hatalmát. A lovak vizét csákánnyal kellett feltörni, hogy inni tudjanak. A madarak megfagyva fordultak le az ágakról, csőrük a halálsikoly tátott pózában maradt. Még a legöregebb parasztok sem emlékeztek hasonlóra, de eleik sem meséltek a hideg eme abszolút uralmáról. A farkasok előjöttek rejtekükről, és a falvakba jártak fosztogatni. Már nemcsak a szemetet túrták fel csonotk után, hanem a gyöngébb kutyákat is elkapták, és eljött a nap, hogy gyermeket, idős asszonyt is raboltak. A csonttá aszott ordasok félelmetes ellenfelek voltak, éhségükben feláldozták az életüket is. Az emberek nem mertek kimozdulni a kunyhókból. Az állatokkal együtt dideregtek, és ha a szükség mégis kikergette őket, a könny arcukra fagyott és kitepte a szemgolyót, ha le akarták választani onnan. A bagózóknak odafagyott szájuk köré a feketés bagólé, valahányszor kiköpték, újabb ragyogó körszakáll nőtt álluk alá, iszonyú fájdalommal büntetve. A farkasok szinte megváltásnak számítottak. A holtakat egészen az enyhülésig nem temethették el, a kunyhók leghidegebb sarkában feküdtek, tágra nyílt szemükben értetlen kérdéssel, miért pont ők? A falusiak megszokták a holtakat, nekik is terítettek durván megmunkált asztalaiknál és a kunyhók sötétjében régi imák töredékét mormolták, azokból az időkből, mikor még a Halál Nagyura várta alattvalóit, nem a vérszomjas istennő.

Frank Connelly embereivel hosszú hetekre vadászni ment, hogy a falkákat ritkítsák. Nem féltek sem a vadaktól, sem a dermesztő hidegtől. Élelmet fegyvert vittek magukkal és a rég elhagyott remetelakban szálltak meg. Hunar maradt a várban, hogy vigyázza az asszonyokat és a szolgálakat. A derék parasztok csak botokkal és kardokkal merészkedtek a falakon kívülre, és mindenki fellélegzett amikor a lassan rozsdálló harsonák, a csapatok közeledtét jelezték. De milyen visszaférők voltak? Nem a vadászat örömétől megrészegült győzedelmes lovasok, hanem megvert kutyák. Ruháik cafatokban lógtak, lovaik megvadultan hánykolódtak, nem tűrve az ápoló

kezek érintését. A férfiak szemében félelem lobogott, egyetlen szó nélkül hajtották meg magukat, majd eltűntek házaikban.

A vár ura elsőnek a képtárba futott. Félig megfagyott, ajka kékes színben játszott. Vastag köpenyét harapásnyomok díszítették. Bátyja a tűz előtt térdelt éppen, amikor a férfi beesett a terembe. Hunar nem hitt a szemének. Felmordult, és ez a hang úgy hatott a csöndes teremben, mintha a szívét tépték volna ki. Odarohant hozzá és lerángatta róla az átfagyott ruhákat. Frank se élő se holt nem volt. Elgémberedett kezei nem akartak engedelmeskedni akaratának, csoda, hogy ilyen állapotban eddig is eljutott. Vacogó ajkai közül csak nehezen törtek elő a szavak.

– Borzasztó volt... Hunar. Olyan...olyan sokan támadtak, hogy a...lovakat egyszerűen körbezárták és elevenen szaggatták széjjel. Még éltek...de a vadak már falták őket, lüktető vérük vörös palásttal terítette be gyilkosaikat, és és együtt fagytak meg a patakozó vér alatt. Az emberek bátran harcoltak, de négyen közülük odavesztek. Sebeik...elmégesedtek és nem volt gyógyír mely megmenthette volna őket. Haláluk előtt, haraptak és fehér hab lepte el szájukat...mintha ők maguk is eggyé váltak volna a farkasokkal. Engem is elkapott egy ordas, de kitekertem a nyakát. Nézd...a vállam, akkor mart meg, amikor az...egyik katonámat próbáltam megmenteni. – hánykolódva küzdött az erős karok ellen, mintha még mindig az erdőn harcolna. Hunar végül csak odahúzta a tűzhöz, és letépve az egyik függőnyt, azzal kezdte masszírozni testét.

Frank bőre lassan átmelegedett, fájdalom alábbhagyott. Arcába is visszatért a szín, és fogainak vacogása is csökkent. Csöndesen nézte a barátságos lángokat. Megint olyan volt minden mint azokban az időkben amikor szüleik még éltek és ők ketten azt hitték övük az egész világ. Beleburkolózott a függöny nehéz anyagába és csaknem elaludt, amikor bátyja visszatért. Elnehezült pillákkal leste, ahogy körülötte szorgoskodik. Hunar bort töltött, és a kezébe nyomta. A vár ura olyan volt, akár egy kisgyermek. A kupa ki akart esni tehetetlen kezéből, így testvére itatta meg. Frank beledőlt az ismerős karokba és egy ideig a tűz játékát bámulta. Jó volt a csend, jobb mint bármikor. A régmúlt tovaszállt, sebes szárnyakon és eszébe jutott mostani élete. Hogyan is feledhette el! Azok a varázslatos szemek. Hiszen róluk álmódott magányos éjszakáin. A smarad csábítása. Szívét mardosó önvád gyötörte. A felesége csöndes alakja elenyészett a homályban és maradt az idegen leány, aki azóta kísértette, amióta először megpillantotta. Emésztette szívét, lelkét, bármennyire is küzdött ellene. Nem volt szerelmes, annál sokkal gyötrőbb érzések kínozták. Egy szellemért bolondult, akiben megtestesülni

látta az erdei lányt. Nem tudta mitévő legyen, a balsejtelem homálya vette körül és hirtelen megérezte a sors kihívását. Bólintott. Bátyja észrevette az önkéntelen fejmozdulatot, de nem kérdezte. Kezei még mindig a fiatalember ujjait masszírozták, szelíd erőszakkal kényszerítve őket, feladatuk ellátására. Frank kinyúlt a kupáért és sikerült megtartania. Kiitta a bort és az édes nedű valamelyest feledtette vele kínjait. Aztán Hunar fészkelődni kezdett és Frank felült, hogy nyugodtan beszélgethessenek.

– Mi hír itthon? – szavai mögött, azonban ott tombolt a ki nem mondott kérdés: a lányról mesélj! Hunar nem nézett rá, úgy válaszolt. A függöny rojtjait rendezgette.

– A baba jól fejlődik. Már mocorog, legalábbis a bába elmondása szerint.

– Furcsák a szavaid, bátyám. Mit jelentsen ez? – az ifjú Connelly végre lerázta magáról a béklyót és immár tiszta fejjel kérdezett. Hangjában megjelent az aggodalom és a féltés családja iránt. Hunar megrándult.

– Frank...Margot nincs jól.

– Beteg talán?

– Nem, a testének nincs baja. Csak...

– Beszélj már, ne úgy kelljen minden szót kihúzni belőled! – mordult fel Frank és nehézkesen oldalra fordult. Hunar mélyet sóhajtott.

– Margot elméje megbomlott. Őrütségeket hord össze, és azt hiszi, még mindig mostoháinál van. Senki nem tudja meggyőzni az ellenkezőjéről. Frank, ne! Ne menj! – kiáltott utána, mert öccse feledve fájdalmait elrohant. Így a mondat végét már csak önmagának suttoghatta. „Senkit nem ismer meg...”

Pageown ura kettesével rohant fel a hálósobába vezető széles lépcsősoron. Hunar jóvoltából csak alsóruházata volt rajta, így meglehetősen komikus képet nyújtott. Ám a vele szembejövő szolgák még csak el sem mosolyodtak. Némán hajoltak meg előtte és szemük pillantásából kiolvashatta azt, amit bátyja már elmondott. A bába elkapta karját és mielőtt kitéphette volna magát halkan megszólalt.

– A lány veled van. Csak őt tűri meg maga mellett. Ne bántsa őket, nagyuram!

– Hogyan is tehetném! – nyögött fel kétségbeesetten, aztán benyitott az ajtón.

Arminda az ablak előtt üldögélt, és egy kis szóttesen dolgozott. Ahogy meglátta a vár urát, elmosolyodott, és az ágy felé tekintett. Margot egyenlőre még nem vette észre férjét, a nagy párnák közt feküdt és halkan dúdolt. Szébb volt, mint valaha, arca kikerekedett, bőre üdén, rózsásan csillogott. Haja, akár

a méz, súlyos fonatban tekergett a párnán. Réveteg pillantása lassan körbejárt a szobán. Frank az ajtóban állt és nem látott senki mást, mint az ágyban fekvő gyönyörű nőt. Eszébe jutottak a szerelmes éjszakák és átkozta magát a vadászat miatt. Igaz, hogy a hordákat alaposan megritkították, de az áldozat nem érte meg és most a családja veszélybe került. Margot ekkor ránézett. Egy pillanatra mintha a régi fény csillant volna benne, de aztán azok a szépséges szemek elkerekedtek és az őszinte rémület síkolya hagyta el ajkait.

– Segítség! Ő az! Ő az! Ne hagyjátok! Az életemre tör! – az artikulátlan kiáltások hallatán futva jöttek a szolgák minden felől. Frank letaglózva állt az ajtóban, mozdulni sem tudott. A szolgák már megszokták ezeket a rohamokat. Elfutottak a bénult nemes mellett és borogatásokat tettek a vadul rángatózó asszony homlokára. Ketten közben lekötözték karjait, s most úgy verdesett mint egy fogoly madár. Az őrületet felváltotta a könyörgés. Szívhez szólóan jajgatott, és kérte őket, szabadítsák meg. Frank már ugrott volna, amikor kirángatták a szobából.

– Nem szabad, jó uram! Hamarosan elalszik, és jobban lesz. – a szolgák erőnek erejével tartották vissza. Könyörgő tekintetük végül hatott. Frank lecsillapodott és elfogadta a felé nyújtott köpenyt. – Így megy ez, amióta csak elmentél.

– Azonnal tudni akarom mi folyik itt.

– Menjünk odébb. Amíg hallja a hangunkat, nem nyugszik meg. – a bába szólt hozzá. Karon fogta Paggeown urát és elindult vele.

Az asszony leültette a holtra vált fiatalembert a konyhában és miközben ételt készített neki, elmesélte az utóbbi hetek kálváriáját.

– Egyik napról a másikra történt. Először napokig nem hagyta, hogy megfürdessük. Olyan büzt árasztott, hogy a végén erőszakkal kellett megmosdatni. Akkor ideglázba esett, és órákig borogattuk, nehogy elégjen a tüdeje. Enni sem akart, ami pedig végzetessé válhatott volna a baba miatt. Arminda ekkor még lent volt az öreg Boyle apónál. Az etetések voltak a legrosszabbak. Falatonként kellett a szájába erőltetni a legkisebb mennyiséget. Aztán valaki felhozta a lányt. Margot azonnal megnyugodott. Szegénykém. Emberfeletti munkát végez éjjel nappal. Ha nem vigyázza, az úrnő visszaesik őrületébe. Ő eteti, mosdatja, énekel neki, álmában csitítja, nem is tudom honnan van még ereje élni. Margot egy hete fel sem kelhet az ágyból. Vérezni kezdett, és görcsök léptek fel nála. A bába szigorú fekvést javasolt. És még öt hónap hátra van. Uram, minden lelkierejére szüksége lesz.

– És mi lesz utána? Ha megszületik a gyermek.

– Senki nem tudja.

– Meggyógyulhat?

– Egyesek szerint az elmebaj akár nyomtalanul is eltűnhet. Van úgy, hogy egy újabb terhesség szünteti csak meg. De a legrosszabb esetben így kell leélnie az életét. Ha úgy lesz, nem él soká. Az örültek hamar elhagyják ezt az árnyékvilágot.

– És a baba? Ő nem betegedhet meg?

– Ezt csak Naida tudja. Az ő kezében van a sorsunk. Ki tudja, milyen életet szán a gyermeknek.

Frank evett néhány falatot, aztán megköszönte a szolgáló kedvességét, és átment a nyugati szárnyba. Hunar olvasott. Mikor megpillantotta a közeledőt, felállt, és elément. Szótlánul átölelték egymást, aztán Frank néma zokogással rogyott le a földre. Az éjszakát bátyja szobájában töltötte.

Margot rohamai ritkultak, majd egy időre meg is szűntek. Hetek elteltével felkelhetett, és a lány karján rövid sétákat tett a várban. A szolgák megpróbálták Arminda válláról levenni bizonyos terheket, de Margot számára olyan volt mint a víz, vagy a levegő. Nem tudott létezni nélküle. A lány azonban, úgy tűnt, meg sem érzi az óriási megerőltetést. Mindig üdén köszöntötte a belépő szolgákat, és azok nem tudtak olyan korán jönni, hogy ő már fel ne öltözött volna, és haja ne lett volna rendezett kontyban. Szelíd mosollyal várt, amíg asszonyát lefürdették, hisz nem mehetett ki, azt Margot azonnal észrevette volna. Utána együtt költöttek el a reggelit és sétáltak ki a folyosókra. Frank messziről figyelte őket. Az eset óta nem mert felesége közelébe menni, attól tartva, hogy jelenléte újabb rohamot váltana ki. Nem tudhatta, kit is jelenített meg Margot fejében, csak annyit sejtett, hogy valami borzalom érhetne ismeretségük előtt, és most örülete előhozta azokat a dolgokat. Nézte a két nőt, ahogy hosszú lebbenő ruháikban kecsesen sétálgatnak fel s alá, és egy idő után már csak az erdei lányt látta. Arminda varázsa újra szívébe költözött, és részese lett álmainak. Hunar nem egy éjjelen hallotta öccse vággyal telt sóhajtását, ahogy a lány nevét ismételtegi.

Egy reggel Frank már nem tudott kitérni útjukból, kénytelen volt felfedni magát. Margot a virágokkal volt elfoglalva és csak akkor eszmélt fel, amikor Arminda megtorpant. Frank nem tudott elbújni, és a kétségbeesett sikolyok fájdalmasan jelezték, felesége észrevette őt. A szörnyű jelenet újra lejátszódott. Ám miközben a kapálózó asszonyt szobája felé cipelték, Arminda hallotta ziháló szavait. Mikor a szerencsétlen nő elaludt, kiosont és a lovagteremben ráakadt a gyászba borult nemesre. Nesztelen léptekkel ment oda mellé, és amikor a férfi felé fordult, megérintette annak jéghideg kezét.

– Margot azt hiszi, a nagyapját látja. Gyermekek volt még, amikor a saját rokona megpróbálta megrontani. Eltemette magában az élményt, és talán soha nem derült volna ki. Uram! Az istennő erőt ad nekünk, hogy elviseljük a ránk mért terheket.

– Erőt, de meddig?

– Ameddig kell, uram. Szenvedünk vele együtt és csak imádkozhatunk a csodáért. – felelte szelíden.

Először beszéltek egymással. Frank még soha nem hallotta a hangját. Akár a tiszta vízű patak, úgy csobogtak a hangok körülötte. Elragadták egy régóta vágyott világba, ahol békére lelhet. A lány, selymes szavak felmelegítették fagyott lelkét. Ráemelte szemeit a lány sápadt arcára ahonnan egy madonna tiszta lelke nézett vissza rá. Csak egy pillanatig kapcsolódott össze tekintetük, aztán félrefordultak. A férfi megcsókolta a lány ruhájának szélét, kezében tartotta a finom szövetet, majd megfordult és szótlánul kiment a teremből. Kint nekidőlt az ajtónak, és öklét a szájába tömte, fel ne ordítson kínjában. Mire Arminda követte, ő már messze járt.

Vad vágóban hajszolta lovát a téli erdőn. Nem törődött az ördögökkel sem. Egyetlen kardot vitt csupán. Ölni támadt kedve, és jaj volt annak, aki az útjába akadt. Hátán végigfolyt az izzadtság, ahogy egyre távolabb került a szomorú helytől. Lovával együtt szállt a fehér buckák és árkok fölött. Űzni kezdett egy felriadt nyulat. Könnyen beérte és leugrott a kimerült lóról. Kardja szinte miszlikbe aprította a vergődő kis állatot és vadállati üvöltés hagyta el ajkát, amikor kezébe került még dobogó szíve. Bemázolta vérrrel arcát, mellét, lova nyakát és szétdobálta a vöröslő pamacsokat a tiszta hóban. Aztán csak állt vad dülása iszonyú színterén és hányni kezdett. A szolgák találtak rá. Először azt hitték farkas támadta meg és marcangolta szét, aztán látták, hogy semmi seb nincs rajta. Frank engedelmesen követte őket, de egy szót sem szólt. Hunar félve figyelte, attól tartva, hogy Margot örülease férjére is átszállt. Frank azonban kurtán elutasította kérdéseit és mogorván közölte, csupán vadászott egyet. Az elkövetkezendő hónapokban több tucat nyulat és farkast végzett ki bestiális kegyetlenséggel, az ölés segítette hozzá, hogy elviselje a másnapokat. Így telt el a tél, és a hideget végre felváltotta a tavasz. Margot hasában az új élet lüktetve követelőzött, napról napra növekedve, és napról napra emésztve anyját. Frank, bár nem ismerte, iszonyodott gyermekétől, mert arra gondolt, ő fosztja meg a szeretett nőt józan eszétől. Kétségeit senkivel nem osztotta meg és széttépett lelkét imákkal, vezekléssel próbálta megmenteni. Gyűlölte de mégis alig várta jövetelét, hiszen nevét fogja tovább vinni. Még a gondolattól

is írtózott, hogy netán lánya születik. Ha már ennyit szenvednek, csak fia szülehet, mert különben nincs értelme az egésznek. Ez a rögeszme egészen elhatalmasodott rajta, szentül megfogadta, ha lánya születik, elemésztí.

Margot a terhesség utolsó heteiben furcsa és rémisztő szokást vett fel. Az egyetlen, aki teljesítette bizarr kérését, Arminda volt. Senki más nem volt hajlandó rá. Imákba és könyörgésekbe menekültek, az örület eme újabb szörnye elől.

Arminda minden hajnalban lement a kertbe. A vár és lakói ájult álomban heverték még. A lány úgy suhant a rózsás fényben, akár egy tündöklő jelenés. Hosszú ruhája végigsöpörte a bokrokat, lábai finom nyomot hagytak a dermedt fűben. Az alig nyílt rózsák között keresgélt, mígnem ráakadt a legszebbre. A mór hatalmas rózsakertje bőven ontotta szebbnél szebb virágait. Levágta a bimbót, melynek szirmai még csukva voltak és a pára apró gyöngyszemként üldögélt közepén. Felsétált a szobába, ahol úrnője átvette tőle a gyengén illatozó bimbót és egyszerűen megette. Utána egészen úgy viselkedett, mint akinek semmi baja. Kötögetett, dúdolt óriásira nőtt hasának, és a baba szépségéről álmodozott. Férjét egyetlen szóval sem kereste, nem is tudott róla, hogy Frank létezik. Ami Franket illeti, ő állandóan vadászon volt. Hébe-hóba járt csak haza, bátyjától értesült az újabb szörnyűségekről, aztán sietve menekült is tova. Csak az utolsó héten maradt otthon, hátha szükség lesz rá.

Magát elhanyagolta, dús haja sörényként lógott vállain. Ruhája rendetlen volt, ahogy jött, úgy ment útjára. Hunar annyit elért, hogy megmosakodott, de haját nem tette rendbe, azt mondta, neki így tetszik. Meg kinek is kellesse magát. Komor bikaként járta végig a szívének egykor oly kedves otthont, mely mostanra börtönként magasodott fölé. A bába állandóan felesége mellett tartózkodott, így Arminda néhány fertályórácskára nyugalomhoz jutott. Átment szobájába, amiben az utóbbi hónapokban alig tartózkodott és halványzöld ruhába öltözött, magával hozva a tavasz ígésétét. Haját leengedte, mely megszabadulva a szoros fogságból, hálásan omlott derekára. Hosszasan fésülte a ragyogó fürtöket, mígnem fekete örvényként vették körül kecses alakját. Apró papucsait az ágy tövében hagyta és nesztelenül behajtott maga mögött a szobácska ajtaját. Kezében egy könnyvel, sétára indult, hogy néhány percre egyedül lehessen gondolataival.

Elhaladt a képtár hosszú terme előtt, ahol máskor szívesen elidőzött, a régmúlt titkait szemlélve, melyek a festett arcokról köszöntek vissza. Hunar sokat mesélt neki a család történetéről, mert kedvelte a lányt és Margot mellé állva taníttatta, hogyan haladjon az élet zezugos ösvényein. De Arminda

most csupán pihenni szeretett volna, hiszen ha megszületik a baba, még nagyobb odaadással kell asszonyát ápolnia. Pageown vára komoran állt a lemenő nap aranyló fényében. Néma volt a táj és a vár környéke is, a labirintus örökzöld óriásai hallgatagon tűnődtek a halódó fény búcsúkiáltásain. A falvak távoli zsongása a fénnel együtt halt el, csak a mindig éber jelzőtüzek apró lángjai villogtak, akár az éji bogarak. Frank egy ideig Hunar társaságában múlatta az időt, hallgatták a néhány napja érkezett kereskedő beszámolóit, aztán fáradtságra hivatkozva kimentette magát társaságukból és elhagyta a lovagtermet.

A felső emelet elhagyatott termeinél találkoztak össze. Mindketten meglepődtek, hiszen egyik sem számított a másikra. Arminda varázsos szemei örömmel üdvözölték a vár urát, és helyet kínált maga mellett az ablakmélyedésben. Az alkony fényeit csodálta, amikor Frank felbukkant a folyosón. Már-már visszafordult volna, de a mélyen eltemetett érzések újra lángolni kezdtek. Elfogadta a néma invitálást és leült. Egy ideig ő is a tájat nézte, de esze és szíve egészen máshol járt. Arminda semmit nem vett észre, hisz oly keveset tudott még a világról. Nem érzékelte a férfiből áradó agressziót, az akaratlanul felkorbácsolt vágyat. Nem tudta, mit jelent a különös tekintet, az összeszorított ajkak, az ökölbe zárt kezek. Margot oly keveset adhatott át neki. Csupán a szeretet, bizalmat engedelmességet ültette el lelkében. És most a szenvedő felé fordította szívét. Frank hosszú hónapok óta gyötrődő lénye nem bírta tovább. Minden keserősége, reménytelensége előtört. Térdre vetette magát a lány előtt, aki olyan jó volt hozzájuk, aki feláldozta magát az örület oltárán. Arminda keze tétován siklott a zokogó férfi csapzott hajára és ölébe vonta a kínban vonagló. Öntudatlanul cselekedett, mint ahogy a férfi is félig önkívületben hevert szoknyáján. Kezei átölelték a lány karcsú derekát, és fegyverekhez szokott ujjai éles képet közvetítettek agyának. Láta maga előtt a szoborszerű testet, aztán már nem számított semmi. Önuralma maradéka is elégett a tűzben.

Felmordult, karjaiba kapta a megrettent lányt, és beviharzott vele az első szobába. Lábával rúgta be az ajtót és nem törődött többé semmivel. Rádobta a hófehér lepellel letakart kerevetre és vadul leszaggatta ruháit. Egy örökkévalóságig visszafojtott lélegzettel bámulta, aztán rávetette magát. Arminda megbénult a félelemtől, tehetetlen bábja lett az őrjöngő férfinak. A hirtelen szaggató fájdalom azonban visszadta erejét, ha csak egy rövid időre is, és összekarmolta a fölébe hajoló arcot. De Frank akkor már nem érzett fájdalmat, füle süket lett, szeme vak. Szája rátapadt a lány hófehér bőrére, harapta, tépte gyenge húsát. Farkassá vált, azok az ösztönök munkáltak benne,

melyeket karddal űzött és kegyetlen csapásokkal altatott el mindörökre. Torkából győztes ordítás tört fel, mely megremegettette a porlepte ablakokat. A lány ellenállása megtört, karjai lehanyatlottak. Úgy hevert akár a holtak, hideg mozdulatlan testtel, csak smaragdhoz hasonlatos szemeiből szivárogtak elő a könnyek.

– Istenem, mit tettem! – hörögte a férfi, ahogy agya kitisztult. Csaknem megölte a lányt. Karjaiba vette és ringatni kezdte. Félresimította hollófekete haját és csókolta ahol érte. Catherine – suttogta megtörten. Könnyek patakzottak arcán, elkeveredve a lüktető sebekből szivárgó vérrrel. Hangja elcsuklott, ahogy újra megszólalt.

– Bűnt követtem el, de meglakolok érte. Elér a halál, gyors szárnyain már jön felém. Ó mennyire vágyom rá. – nyögte, miközben Arminda vérbefagyott testét egy másik lepelbe csavarta. Becézte, simogatta, akár egy ritka szobrot és elátkozta magát gyötrelmes szerelme miatt. Rettenő átkokat szórt saját fejére, könyörgött az istennőhöz, hallgassa meg kérését.

Arminda mindebből semmit nem érzékelt, lelke újra és újra megfagyott, ahogy a férfi hozzáért. A gyönyörű szemek tágra nyílván bámultak a semmibe, lélegzete fagyos volt, akár a jég. Frank magához szorította, a karjaiban vitte le, miközben végig zokogott. Ekkor iszonyatos sikoltás remegtette meg a falakat. Arminda teste megrándult és körmeivel a férfi vállába mart. Frank azonnal letette a földre és kardjához kapott. A bába futva érkezett, épp csak egy pillanatra szólította el a szükség. Nagyot kiáltott, amikor meglátta Frank összemarcangolt, vérben úszó arcát, de a férfi nem törődött vele. A sikoly Margot szobájából jött. Hunar a nyugati szárny ajtaját feltépve robogott feléjük. Frank berontott a szobába és fejéhez kapva nyüsztett. Arminda tántorogva követte, a vérfoltos leplet esetlenül vonva össze harapásnyomokkal felsebzett melle előtt. Mind betódultak a szobába. A döbbenet azonban ajkukra forrasztotta a feltóduló szavakat.

Margot a tárva hagyott ablakban állt anyaszült meztelenül, lobogó hajába belekapott a szél. Karjaiban tartotta elkékült testű újszülöttjét. Vér volt mindenütt. A baba élettelenül csüngött karjai közt. Fiú volt. Senki nem mert közeledni.

– Margot, kérlek, jöjj el onnan! – Frank hangja hosszú hónapok óta nem hallatszott ebben a szobában. Paggeown fiatal ura, szeretett asszonya felé nyújtotta karját. Egész lényé feszült várakozásról tanúskodott, csak a pillanatot várta, hogy odaugorhasson, és karjába zárhassa a szenvedőt. Hunar szíve belesajdult öccse fájdalmába, de nem mert megmozdulni. Frank újból

feljajdult, tekintete lázban égett. Felesége ekkor ránézett, azzal a tekintettel, amivel akkor a labirintusban elcsábította. Látszott az arcán, hogy felismerte őt.

– Kedvesem! Az időm lejárt. – szólt szelíden. Frank eltakarta arcát. Margot boldog mosollyal tekintett le halott gyermekére. – Árnyék voltam csupán, mely a fénnel elenyészik. – folytatta álmatag hangon, meg sem érezve a csontig hatoló jeges szelet. Újból férjére pillantott, aztán meglátta a lányt. Olyan földöntúli szeretet öntötte el arcát, hogy a szobában lévők lehajtották a fejüket. Megremegett kissé, ezért elkapta az ablak keretét, miközben mellére vonta a csöpp kis holtat. Hangja lágyan bűgött a rettentő csendben.

– A Rózsák gyermekét hordtam szívem alatt. Nem szökkenhetett szárba szépsége, pedig annyira vágytam rá. Nem lehettem anyja gyermekemnek, így hát neked adom. Most már a tiéd... – azzal elengedte a keretet.

Egy pillanat volt csupán. Arminda lassan lecsúszott a földre. Hunar utána kapott, a bába pedig látva, hogy itt már mit sem tehet, szédelegve kitámolygott a szobából. Frank, mielőtt bárki is megakadályozhatta volna, az ablakhoz rohant és iszonyodva bámult a mélybe. Torkát nem emberi kiáltás hagyta el, mintha farkasok jajszava tört volna fel szívéből. Előkapta törét. Hunar felordított, de már későn. A tör a férfi szívébe fúródott. Frank csodálkozó szemekkel nézett bátyjára. Lent hevert a fal mellett, keze még mindig görcsösen szorongatta a díszes markolatot. Kínlódva lélegzett, megpróbált felülni, de visszaesett. Hunar letérdelt mellé, végtelen gyengédséggel átölelte öccse vállát, aki dacolva a halállal, összeszedte maradék erejét, hogy utoljára szólhasson. Szeme tágra nyílt, de már nem látta a körülötte állókat, szájából sötétpiros vér buggyant ki és folyt le zekéjére.

– Milyen különös... – zihálta, – hozzám soha nem jött el..., soha... az őzet nem láthattam... soha. – keze lehullott és koppanva ért földet. Egy nemzedék veszett oda, néhány perc alatt.

Bátyja lezárta a megtört fényű szemeket. Egyetlen szót sem szólt. Frank vérbe fagyott testét a fal mellett hagyta, majd átlépett fölötte. Az ajtóhoz sietett és lehajolt a leplekbe burkolt se nem holt, se nem eleven teremtséért. Karjaiba kapta a lányt és gyors léptekkel kivitte a várból. Nem nézett a rohanó szolgálk szemébe, nem nézett a várfal tövében heverő holtakra. Egyenesen az istálló felé indult. Boyle apó a tűznél ült. Nem kérdezett semmit. Bent a kunyhóban megittatták az alélt lányt borral, és valami ruhát eszkábáltak neki Boyle rég használt rongyaiból. Az öregember lemosta róla a vért, és segített felöltöznie. Hunar komor ábrázattal nézte őket. Amikor végeztek, megsimította a lány elgyötört kis arcát.

– Menekülj! – súgta és résnyire tárta az ajtót. Visszanézett az öregemberre.

– Itt hamarosan elszabadul a pokol. – azzal kilépett a visító szélbe.

5. Fejezet:

FENYEGETŐ ÁRNYAK

A hajnali mise, a végéhez közeledett. Csak a szertartást végző pap monoton szavait lehetett hallani a hatalmas templomban. A lefátyolozott nők fenn gubbasztottak a karzaton, még csak le sem láttak az oltárra, csak az ima hangjai jutottak el hozzájuk. A rózsablakok színes üvegén át gyönyörű fények festették meg fátylaikat. Ők azonban el voltak zárva ezek elől a fények elől, így a bíbor koszorút nem csodálhatta más mint a kegyetlen istennő.

A férfiak a templom kövezetét fedő gyönyörű, kézzel szőtt szőnyegeken térdepeltek, és lehajtott fejjel mormolták a szent szövegeket. Naida fényűző követelőzése még Észak zord fényét is is elhomályosította. Maga Eriq herceg is csodálattal adózott eme gazdagság előtt, mikor körbejárva birodalmát érintette az Ethless városait is. Családjával kelt útra és boldog volt, hogy elkísérték. Második házassága végre gyermekekkel ajándékozta meg. Első asszonyával nagy szerelemben éltek együtt de az utódlás miatt Eriq rákényszerült a válásra. Életének legnehezebb döntése volt, de nem tehetett mást. A birodalom miatt meg kellett tennie. Marion visszatért a szülői házba és azt már senkinek nem árulta el, hogy a hazatérés után nyolc hónappal egészséges fiúnak adott életet..

Frida a fiatal hercegné és idősebb fia, a hét esztendőes Enrique azonban nem volt elragadtatva a templomoktól, őket megijesztették a faragott szobrok és a szigorú tekintetű papok. Nevelői jobbnak látták, ha odakint várakoznak a kis herceggel, mert őket is nyomasztotta a bigott vallásosság birodalma. Ám meglepő módon a kis Wulgar, egyáltalán nem félt, sőt annak ellenére, hogy mindössze öt éves múlt, érett komolysággal hallgatta a papok elbeszéléseit.

Az ének, mely hol elhalkult, hol felerősödött, szabadon szárnyalt az oltár felé. Az utolsó akkordok egyenesen az eget ostromolták. Naida élettelen szemei elnéztek a reszkető hívek feje fölött, mintha az elkövetkezendő napokat fürkésznék, mintha látnák a homályba burkolózó jövőt.

A tömeg lassan hömpölygött kifelé. Mindenki igyekezett házáinak biztos rejtekébe, ahol magára zárhatja az ajtót, és reménykedhet, hogy nem veri fel kopogás az álmát. Így aztán nagyon furcsa volt az az asszony, aki dacolva a

sodró emberárral befelé nyomakodott a templom lépcsőin. Odabent, a nyomasztó félhomályban, vaksin tapogatózva az egyik tárt ajtajú gyóntatófülke felé tántorgott, és lerogyott az agyonkoptatott térdepelőre. A szokatlan neszre megfordult az oltárt tisztogató pap. Fekete ruhája elrejtette alakját, és csaknem nesztelenül közeledett az összeroskadt asszony felé. A nő az ajtócsapódásra riadt fel. Fátyla félrecsúszott, és láttatni engedte rémült szemeit.

– Mit akarsz, asszony? Miért nem voltál a misén? – jött a suttogó hang, melyre kirázta a hideg veríték, és kezei önkéntelen imára kulcsolódtak.

– Atyám! Borzasztó dolog történt! Naida, könyörgöm, segíts! – nyögte a nő. Kerek, pirosposzsgás arca megremegett. A pap látta rajta, hogy nincs nélkülözéshez szokva. Ez is különös volt errefelé, ahol az emberek szigorú szabályok szerint élnek, és még az ételadag is meg van szabva.

– Az istennő meghallgatja könyörgésedet. És most tárd ki a szíved! – hangja kissé türelmetlenül ívelt felfelé.

– A szomszéd városból jöttem. Pageown várába, hogy levezzem az úrnő szülését.

– Pageown vára. – mormolta a pap. Hirtelen nem is tudta melyik az. A nő azonban készséges volt.

– Tudja, a mór építette.

Ez hatott. A pap tekintete megtelt érdeklődéssel. Alig várta, hogy a minden ízében reszkető asszony végre folytassa a sirámain.

– Margot Connelly megzavarodott. Kihordta ugyan a gyermeket, de az halva jött a világra. Későn értem be, és az úrnő kiugrott az ablakon. Férje, az ifjú Connelly rögtön ezután szintén önkezével véget vetett az életének. Hármás tragédia történt atyám!

A pap olyan hirtelen ugrott fel, hogy kis híján kiütötte az ingatag válaszfalat. Rohant ahogy csak a lába érte a földet, válaszra sem méltatva a jajveszékeltő nőt. A haranghoz futott, és eszeveszetten rángatni kezdte. Mindenhonnan özönlöttek a félig felöltözött, már alváshoz készülődő atyák és értetlenül szemlélték a szokatlan jelenetet. Végül a kis pap leszállt a kötélről és csak annyit mondott:

– Pageown lakói elfordultak az istennőtől!

Hunar szokott helyén üldögélt. Minden ugyanolyan volt a várban, csak élet helyett a halál dermesztő csendje ülte meg a falakat. A férfi a legjobb ruháját vette fel, és egyre csak várakozott. A szolgák szintén virrasztottak. Az állandó zokogás elhalkult, a szív fájdalma az imádságokban keresett vigaszt. Frank,

Margot és a névtelen kis újszülött testét felravatalozva a képtárba vitték, és kiterítették. A fiatal Connelly, kibén folytatódnia kellett volna a reményeknek, halott volt. Szemeit simító kezek zárták le, melyek most összekulcsolva pihentek gazdáik ölében. Két szolgáló vigyázta a holtakat, buzgón imádkozva. Az egész várat fásult szomorúság ülte meg de a mindig éber szolgák érzékei még ekkor is működtek.

Már messziről hallották a lovak csattogó patáit és az öreg Boyle benyitott a vár urára. Hunar éveket öregedett, ahogy feléfordult, mintha egy pillanatra Gregor nézett volna a hűséges szolgára. Az úr felkelt és odalépett ahhoz az emberhez aki apja helyett apja volt, aki visszavezette egykoron az életbe. Kezébe vette a reszketeg ujjakat és várt, bár tudta mit fog az öregember mondani.

– Itt vannak uram. Egész sereg érkezett.

– Már vártam őket Boyle apó. Menj, és tárd ki a kaput.

Alig hagyták el ajkait ezek a szavak, az ajtó kicsapódott és fekete köpönyegeg egész áradata zúdult be a halál csöndjétől ünnepélyessé vált lakrészbe. A papok félrelökték az öregembert, és a katonák kezére adták. Ketten a megrettent főlovással maradtak, míg a többiek előzönlöttek a vár egészét. Egyenesen a lovagterembe igyekeztek. Lehetek vagy húszan, ha nem többen. Hunar mélyen meghajolt előttük.

– Pageown ura! Velünk kell jönnöd, önszántadból, vagy erőszakkal, hogy elmondj, mi is történt a várban. Hol vannak a testek?

– A képtárban, őseink között. Mi lesz velük? – Hunar nyugodtan fogadta a hírt, pedig el is ájulhatott volna. Sok ember ezt tette volna, amikor megtudja, hogy már csak órák vannak hátra az életéből. Ő azonban méltóságteljesen fogadta a sors arculcsapását. Naida papjai nem nézték a születés előjogát, a szemükben mindegy volt, hogy nemes, vagy paraszt az illető. Nem válaszoltak a kérdésére, csak intettek négy emberüknek, hogy nézzenek körül. A holttesteket elszállították. Hogy hová, senkinek nem árulták el. Hunar el sem búcsúzhatott szeretett testvérétől, mert elrángatták a letakart testek mellől. Utána pedig őt és az összes szolgát elvezették. Gyalogosan, katonák sorfala között haladtak végig le a dombról, át a falvakon, míg a városba nem értek. A gyerekeket a szülők cipelték felváltva és azok végig sírtak a fáradtságtól és a félelemtől. Hunar a szolgálói között ballagott. Nem szóltak egymáshoz, de mindenki tudta hová is viszik őket. Némi reményt adott uruk jelenléte, bár nem sokat. Ha kell őt is ugyanúgy meg fogják kínozni, mint a legutolsó tehénpásztort.

A templom alsó termeiben zsúfolták össze őket. Külön a nőket és külön a férfiakat. Láthatták ugyan egymást, de egyetlen szót sem szólhattak. A föld alatti épületszárnyba a városiak elől elzárt oltár mögül jött természetes fény. Még a hatalmas ablakok egy részét is látni lehetett, azonban az iámdkozők a lenti részből semmit sem láthattak.

Még a gyerekeket is lehozták, őket az idős papok vigyázták. Aztán hamarosan megjelentek a katonák és elvitték az első, találmra kiválasztott embert. Egyenként jöttek értük, és vitték fel a vallatásra. Akit elvittek, nyilván máshová került, mert senkit nem láttak viszont. Hunar elég sokára került sorra. Amíg a széles kőlépcsőkön haladt felfelé, apróságokon törte a fejét, olyanokon, hogy ki fogja az állatokat ellátni, vagy, hogy milyen tintával folytassa a krónikát. A templom ezen része ismeretlen volt előtte. Úgy tűnt egész kiépített hálózat van a föld alatt, talán nagyobb is, mint a fönti óriási épület. Futólag látta a cellasort is a végestelen hosszan kígyózó falba vájt lyukakkal, de útjuk most másfelé vitt. Egy régebben épült altemplomba.

A papok kétoldalt ültek, három tömött sorban. Mintha óriási fekete varjak gyűltek volna össze, hogy a még élő áldozat szemét kivájják. Hunart letérdeltették az oltár elé, és imádkoznia kellett. Naida kezdetleges arcma fenyegetően tekintett le rá. Egyszer eltévesztette a nehéz szöveget. Fél szemmel látta, hogy jegyzetelnek, nyilván ez a kis nyelvbotlás is súlyosbító körülménynek számít majd. Vérnyomokat látott a fáklyákkal megvilágított kövezeten. Tekintete találkozott az őt figyelő papokéval. Szívét akkor először szorította össze félelem.

– Hunar Connelly. Te ott voltál a szobában. Mondd el igaz hitedre, mi is történt tegnap.

– Csak arra az iszonyatos sikoltásra emlékszem. Amikor odarohantam a folyosóra Frank és a bába már ott volt. Beléptünk a szobába és Margot az ablakban állt. Egyikünk sem mert közeledni, nem tudtuk, hogy hogyan reagál jöttünkre. Hosszú hónapok óta először ismert fel bennünket. Aztán kiugrott az ablakon. Az öcsém röviddel ezután szíven szúrta magát.

– Többen azt állítják, nem így történt.

– Kik azok?

– Itt most csak mi kérdezőnk! Neked egyetlen dolgod van, az őszinte válasz. A vallomásokban az áll, hogy Margot anyaszült meztelenül átkozta az istennőt.

Hunar nagyot nézett. Vajon ki állíthatott ekkora örültséget.

– Margot valóban meztelen volt, mert előtte szült. Senki nem volt vele, a bába ugyanis nem tartózkodott a szobában. Erről beszéltek már veled? Egyetlen pillanatra sem hagyhatta volna magára. Hisz nem volt épp eszénél.

– Ne keverj bele másokat. A kérdésem újra csak az, átkozta-e Margot Connelly az istennőt?

– Nem atyám. Egyetlen szóval sem.

– Menjünk tovább. Azt állítod, az öcséd röviddel az ugrás után szíven szúrta magát. Mondott valamit, halála előtt?

– Csak hagymázos szavakat. Haldoklott már.

– Itt az áll, hogy világosan ki lehetett venni a szavak értelmét, és valami állatot emlegetett.

– Nem tudom, atyám. Olyan hirtelen történt minden, és akkora volt a fájdalom. – Hunar óvatos lett. Nem tudta ki lehet a háttérben, de szörnyű cselt gyanított. Valaki vagy valakik el akarják veszejteni. A pap folytatta.

– Tudod-e, hogy vallásunkkal ellenkezik, állatokat imába foglalni.

– Igen tudom.

– Mit mondott Frank Connelly a halála előtt?

– Hogy nem látta az őzet. Nyilván a vadászatai jutottak az eszébe. Szeretett vadászni.

– Van ennek valami rejtett értelme?

– Tudtommal nincs atyám.

– Igaz, hogy Margot Connelly a család távoli rokona?

– Igen. De őseink még Rubens idejében szétváltak. Ott vannak a családi iratokban, amiket a könyvtárakban őriznek.

– Már megnéztük őket. Az örület tehát nem lehet vérfertőzés következménye.

– Nem. A Törvényszék pedig áldását adta erre a házasságra.

– A gyermek mégis halva született. Mivel magyarázod ezt?

– Nem tudom mivel magyarázni. Nem vagyok jártas a szüléset tudományában.

– A várban nevelkedett egy idegen leány is, igaz?

– Igen. Őt Thomas Boyle a főlovásznak, fogadott gyermekeként nevelte.

– Ki ez a lány?

– Az erdőn találtuk.

– Felkutatták a családját, rokonait?

– Senki élő rokont nem találtunk atyám. Hamarosan be is fejeztük a kutatást, és hűgunkként szerettük.

– Hol van most ez a lány? Arminda Boyle?

– Nem tudom atyám.

– Húgodnak mondod és nem tudsz felőle? Különös.

– Érzékeny lelke nagyon megsínylette ezt a borzalmas tragédiát. Talán csak jár egyet odakint.

– Támadt-e szennyes vágy szívetekben a leány iránt?

Hunar tekintete felparázslott. Miért beszél többes számban? Hisz róla mindenki tud mindent.

– Nem atyám. Soha nem gondoltunk ilyesmire. – forróság öntötte el mellkasát. Akaratlanul is felsóhajtott, hogy levegőhöz jusson. Ez nem került el bírái figyelmét.

– Megesküdtél, hogy az igazat mondod. Megismétlem. Támadt-e buja vágy szívetekben, az idegen lány iránt?

– Nem atyám.

– Frank arcán karmolásnyomok látszanak. Mi okozhatta ezt?

– Nem volt időm megvitatni vele. Csak a halála után vettem észre.

– Talán dulakodott valakivel. Többen azt állítják, hogy az idegen lány feltűnően sápadt volt.

– Lehet. Nem figyeltem.

– Frank halála után viszont lekísérted a lányt. Hová vitted?

– Csak a konyhába. Vízért. A tragédia nagyon megviselte.

– A konyhai szolgák nem emlékeznek, hogy látták volna.

– Nem tudom. Nincsenek itt, hogy megkérdezzük őket, mit láttak valójában.

– Feltűnik egy idegen, akit addig senki sem látott. A fiatal anya rövidesen megőrül, majd elemészti gyermekét és öngyilkos lesz. Férje követi. Nem sok ez egy kicsit? Nem furcsállod a szokatlan jeleket?

– Én nem kapcsolnám össze őket. – szólt szelíden Hunar.

– Még egyszer megkérdezem: Hol van a lány, Arminda Boyle?

– Nem tudom atyám. – Hunar igazat szólt. Valóban nem tudta.

– Akkor segítünk egy kicsit emlékezni. – a vallatást vezető pap egyetlen intésére katonák léptek elő az oszlopok takarásából és derékig levetkőztették Hunart. Az egyik kezében háromágú korbács volt, szegecsekkel. A férfi kezeire kötelet hurkoltak és szétterpesztették karjait.

– Káromolta-e Margot Connelly az istennőt? Megtagadta-e ősei vallását a halála előtt?

– Nem atyám. – a korbács lesújtott. Hunar összerándult a fájdalomtól, de keményen beharapta ajkát. A szegecsek eleven húst értek és tüzes kint hagytak maguk után.

– Paráználkodott-e Paggeown ura örültségben szenvedő feleségével, majd megölte újszülött gyermekét?

– Nem atyám. – újabb ütés hasította fel bőrét. Érezte a derekáig csorgó vérpatakat.

– Az idegen leány bűbájjal, varázslattal elvette asszonyának józan esztét. Igaz ez?

– Nem atyám.

A pap most nem tett fel újabb kérdést, így Hunar legalább öt korbácsütést kapott. Karjai remegtek az erőfeszítéstől, hogy visszafojtsa jajkiáltását. A pap szenvtelenül nézte.

– Hol van a leány?

– Nem tudom atyám.

Addig ütötték, amíg el nem terült a kövezeten. Háta egy merő véres seb volt. Ájultan hevert. Még fellocsolták, de az újabb ütések hatásra sem mondott többet. Egy hideg, kopár cellába vitték és sorsára hagyták. Hunar soha életében nem szenvedett még ennyire. A testi fájdalom mellett eltörpült a lelki megaláztatás terhe. Oldalra fordult, ahol kevésbé érte a korbács és a sötétet bámulta. Nem volt kétsége afelől, hogy addig fogják vallatni amíg el nem árulja az igazat. Arra viszont nem hajlandó. Még az élete árán sem.

Másnap délben elfogyott az összes kihallgatható személy. Három halott és tucatnyi sebesült volt az eredmény. Hunar nem kapott vizet, sem ételmet ellenben délután újra előhozták. Kimerült és elcsigázott volt, de szemében makacs ellenkezés honolt. Egy tágas terembe vitték. Nem is gondolt rá, hogy a templom tartogathat számára még meglepetést. A papok már várták. Egy ideig hagyták, hadd nézzen szét és okuljon a látottakból. A kínzás minden válfaja megtalálható volt ebben a halálteremben. Nyújtópadok, lobogó tűz, különböző fogók, marcangoló szerszámok, kötelek, vízestömlők az emberi agy számtalan torz kreációja, hogy megoldják velük a makacs hallgatást. Naida könyörtelen papjai a kihallgatás papírjait nézegették, Hunar ezalatt a katonák gyűrűjében várt. Végül döntöttek. Némán előremutattak a terem hátsó részére. Ott lefektették egy alacsony asztalra és combjai belső oldalát mézzel kenték be. Hunar haja égnek állt a rémülettől, mikor látta, hogy egy üvegben hangyákat hoznak be. Ám kitartása győzedelmeskedett. Csupán az üvöltését hallhatták, egyetlen szó nem hangzott el kínjai alatt. A papok hamar belátták, vele nem érnek cél. Így bent hagyták a teremben és sorra behozták a többi szerencsétlent. Szenvedésük csakhamar hatott. A férfi nem bírta elviselni,

hogy miatta őrzöngenek a fájdalomtól. Megtört és elhaló hangon kegyelemért rimázkodott. A pap nyájas képpel lépett oda hozzá.

– Tehát, hol van Arminda Boyle?

– Az erdőn. – suttogta a férfi és könnyek törtek elő szemeiből. Többet nem mondott. Visszavitték a cellájába. Mielőtt összeroppant volna gyengesége súlya alatt, az őz jutott az eszébe. Frank valóban nem látta. Mert Margotnak jutott a kivételes alkalom. Hisz ő is Connelly volt. De Frank vak volt vele együtt. Nem vették észre a múlt ajándékát. Az őz végig mellettük volt. És most már csak egyet tehet: imádkozhat a vérszomjas istennőhöz, hogy a lány elkerülje hóhérait.

A papok éjszakáig tanácskoztak. Lent, a zsúfolt teremben sorsukra vártak a vár lakói. A kihallgatást vezető pap végül felemelkedett székéből.

– Túl kevesek vagyunk ehhez. A mi erőnk nem fogja kézre keríteni a nőt. Egy boszorkány elfogása veszedelmes feladat. Segítség kell. A helytartóságról. Üzennünk kell a Szent Törvényszék magasrangú papjainak, hogy küldjenek valakit. Mi van az írnokkal?

– Magas láz gyötri, atyám. Féltő, hogy nem éri meg a reggelt.

– Még ez is. Hát szerezzetek egy újat. Olyat aki tud írni a közös nyelven, beszél a környék nyelvjársait, de az egyház írásában is járatos. Ha kell, a föld alól is szerezzetek egy másik írnokot. A levél nem várhat.

– Megiratjuk vele most. Utána békén meghalhat. Az új írnok pedig ráér később is. Mi legyen Pageown urával?

– Egyelőre maradjon ott, ahol van. Amíg meg nem érkezik a főpap, vagy el nem kapjuk a lányt. Utána döntök felőle.

– A többiek?

– Öljétek meg őket. Mind egy szálíg!

Új telepések érkeztek a városba. Bár azonnal elmentek, és felvették új lakhelyük vallását és igyekeztek mindenben követni az őslakosokat, a befogadás nem ment simán. Mindeki gyanakodott, hisz a Connelly család tragédiája óriási félelmet ültetett el a városka lakóinak szívében. Csakhamar kiszivárgott, a még ennél is rettenetesebb hír, miszerint egy boszorkány lakott a közvetlen közelükben. A három betelepülő család ettől kezdve éjjel-nappal ki volt téve a zaklatásoknak. Gyermeküket már nem is merték elengedni a közelükből, a felnőttek pedig hiába kerestek munkát, senki nem akart nekik segíteni. Csakhamar ott tartottak, hogy továbbállnak egy barátságosabb városba, de ekkor tudták meg a csapdát. Innen nincs visszaút. Közben

Pageown vára továbbra is elhagyottan állt és várta vissza urait. Most, hogy értékeit nem vigyázta senki, garázda alakok csaknem mindent elvittek, ami mozdítható volt. Egészen addig, amíg arcokat nem véltek felfedezni a poros ablakszárnyak mögött. Akkor megszűnt a fosztogatás és senki emberfia nem ment a szellemek által látogatott vár közelébe. Persze azt senki nem állította biztosan, hogy valóban szellemeket látott-e, vagy csak a képzelete népesítette be az üres folyosókat és kihalt termeket, de a várnak békét hagytak. Épp idejében, mert már a külső falakat is megbontották, hogy elhordják építkezni. Sokan tudni vélték, hogy Hunar Connelly belehalt sebeibe, de ennek sem volt igazán alapja. A templom celláinak őrei némák voltak ugyanis, és különben sem mentek soha emberek közé. Hogy honnan szivárgott ki a híresztelés, nem tudni. Hunar mindenesetre élt, de sokszor azt kívánta, bárcsak feküdne holtan. Napról napra vegetált, és csak a Gondviselésben bízott, hogy megláthatja még egyszer a napot. Élni akart, hogy megírhasa a történeteket. Most már csak ő maradt, vele fog kihalni ez a nagymúltú família.

Nem egészen egy hét telt el az ominózus eset után, és egy reggel a város csaknem összes tehene dögölten hevert az istállókban. Még aznap iszonyú jégeső szakadt a veteményre és a fiatal gyümölcsfákra. Mindezt égi jelnek tekintették a város lakói, és Naida nevében meglincselték a három családot. A papok semmit nem tettek a vérontás ellen, hanem ezt is feljegyezték Arminda Boyle neve alá. Tekintélyes bűnlajstrom szerepelt már a papírlapon. Három ember halálra ítéeléséhez is elég lett volna.

A sebtében elvégzett temetés alatt futár érkezett meg a helytartóságról. Alig állt a lábán, a lova pedig csaknem elnyúlt odakint. Jött, ahogy csak bírt. A papok kitépték a levelet remegő kezéből, és átadták a templom irányítójának, aki egyben felügyelte az egész kihallgatást. Hosszú, gondosan ápolt körmű kezei kihajtották a pecséttel ellátott papírost, és miután elolvasta a néhány soros irományt, letérdelt az oltár elé és köszönetet mondott. A többiek előreesett válla fölött belenéztek a felkunkorodó levélbe. A szöveg már eltűnt, csak egy nevet láttak. Ez is bőven elég volt. Vörös tintával, vagy talán vérrel írták alá: Jeffrey Rodds.

6. Fejezet:

VÁNDOR AZ ERDŐN

– Meleg ruhát is tettél el?

– Nem aggódj, anyám. Minden elpakoltam, amire szükségem lehet. De ha így folytatom, nem fogom elbírní a hátamon. – a fiatalember felegyenesedett és hátrafordult. Magas, erőteljes testalkatú, barna hajú ifjú volt, nagy kék szemekkel. Ám ezek a szemek most hunyorogva keresték a félhomályban álló nőt. Anyja közelebb lépett, és fiának arca felderült. Leültek a kis szobában álló asztal mellé.

– Biztos, hogy be akarsz menni a városba? Féltelek.

– Láttam a felhívást. Hidd el, jó dolgom lesz. Nem azért tanultam ennyit, hogy eltékozzoljam. Lesz hol laknom, egy kis pénzem, és talán némi szabadidőm is. Sokszor eljövök majd hozzád. Nem leszek olyan messze.

– Tudom. Csak három napra leszel. De olyan ez, mintha a szívemet tépnék ki. Hiszen születésed óta nevellek és most el kell engednem téged.

– A helytartó mást szánt a helyemre. Olyat, akivel vadászni tud. Én nem látom jól a vadat. – hangja visszafojtott érzelmektől lett terhes. A nő, akinek ő jelentette a napfényt, megsimította komor arcát.

– Fevreau. Ne keseregj emiatt. Nem látod a távoli dolgokat olyan élesen, viszont nyelveket beszélsz és elolvastál mindent, ami a helytartó könyvtárában fellelhető.

– Mégsem voltam elég jó neki. – újra végigélte a megaláztatást, amikor egyetlen célt sem talált el, sőt nyilai olyan messzire kerültek a szalmabáboktól, hogy a kutyák sem találták meg mindet. Nevettek körülötte, még a lány is, akibe titkon szerelmes volt. Ránézett a mellette ülő asszonyra. Az bátorítón mosolygott vissza rá.

– Talán csak az zavarta, hogy ő nem olvasta azokat a könyveket. Tényleg, tud egyáltalán olvasni?

– Nem anyám! – nevetett fel az ifjú és átölelte az asszony vállát. – Te mihez fogsz kezdeni?

– Gyerekekre fogok vigyázni. Sokan vannak, akik nem vihetik magukkal az apróságokat nehéz munkájuk miatt, és örülnek, ha megbízható kezekben tudják őket. Nem akarod, hogy Ilia elkísérjen? A szemed miatt.

– A barátomnak jobb dolga is akad, minthogy engem pesztráljon. És nem vagyok vak! Legalábbis egyelőre.

– Nem akartalak megbántani. De te is tudod, vannak dolgok, amikkel nem lehet játszadozni. Az út veszélyes, és most korán sötétedik.

– Ismerem a vidéket, anya. És már nem vagyok kisgyerek. Éjszakára majd szállást kérek. Bármennyire barátságtalanok is mifelénk az emberek, talán tőlem nem riadnak vissza. A papokhoz megyek. Ez kinyitja majd az ajtókat.

– Félek, hogy ez fogja bezárni inkább. Az emberek bizalmatlanok és félnek. Túl sok szörnyűség történt mostanában. Újabb perekről beszélnek.

– Tudom, hisz ezért megyek. Írnokot keresnek, aki lejegyezi a vallomásokat. Legalább hasznát veszem olvasmányaimnak. Nem hiába rontottam a szememet a gyertyafénynél.

– Apádnak is gyenge volt a látása. Te csak abban vagy hibás, hogy nem hallgattál rám. Ezerszer is elmondtam, hogy csak napfénynél olvass, de te nem engedelmeskedtél. Éjszaka gyertyát gyújtottál, sokszor úgy aludtál el. Csoda, hogy nem kapott lángra ez a viskó.

– Ne haragudj ezért anyám. Nekem kevés örömöm akadt, talán csak a könyvek jelentettek vigaszt.

– A múlt elszállt. Most a jövő a fontos. Megyek, hátha megfőtt már a vacsora. A kedvenc sütedet készítettem. Viszel belőle az útra is.

Fevreau hálásan nézett utána. A nő magas, karcsú alakja lassan homályosodott el előtte, és ahogy az ajtóhoz ért, már csak egyetlen szürke massa volt. Fejének reggel óta hasogató fájdalomra végre alább hagyott. Erről nem is szólt anyjának. Hosszú ideje nem fájtak a szemei és most ismét visszatértek a tüzes kis nyilak. Minden egyes roham tovább ront helyzetén mígnem az utolsóval leszáll az örökös sötét. Kibámult az ablakon. Lassan haladt a nap égi pályáján. Elfordította tekintetét, és a könyveire nézett. A gyönyörű betűk barátságos fénnel villantak arcába. Kézbe vette az egyiket és féltő szerettel leporolta róla a nem létező porszemeket. A lány jutott eszébe. Amíg a helytartóságon szolgált, gyakran beszélgettek egymással. Mivel ő a kisebb gyerekeket tanította, bejáratos volt a nagy villába. A helytartó igazán kedvesen bánt vele, leszámítva az utolsó találkozásokat. A lány pedig, akinek nevét is fájó volt emlékeibe idézni, sokszor kísértette magát a kis lugasba, hogy valamelyik felkapott költő műveiről elmélkedjenek. Aztán a faluban is találkoztak, de az ifjú nem ismerte föl őt. Hiába intett neki a bájos kis kéz, túl messze volt tőle. A lány nem tudta gyengeségét és megsértődött. Találkozásaik megritkultak és hamarosan meg is szűntek. Utoljára azon a balszerencsés délutánon voltak együtt, de bár ne történt volna meg az a délután. Az

ablakhoz sétált. Holnap új élet kezdődik, új vidéken. Úgy számította, kissé tovább fog tartani az út, mivel alkonyatkor már jobban teszi, ha a szállásán marad. Talán a negyedik, vagy az ötödik napon fog odaérni. Gyalog megy, mivel lovaik nem voltak, a szekeret pedig bajosan tudná kifizetni. Ami pénzt a helytartótól kapott, elköltötték új ruhára, köpenyre és csizmára. Mégsem mehet egy ilyen nagy városba kinyúlt, régi göncökben. Anyja meglepetése volt még egy kecses tőr is, melyet az övére erősítve hordott. Egészében szerencsésnek érezte magát. Nagy lehetőséghez jut. Tudtával senki más nem jelekezett erre a feladatra, így biztos volt abban, hogy megkapja az állást. A papoktól mindenki tartott. Ő viszont nem félt tőlük, mert ideje nagy részét köztük töltötte el.

Ott kuporgott a könyvtárban apró gyermekkorra óta és hallatlan éhséggel szívta magába tudásukat. Más szórakozása nem lévén, a könyvek és a hallgatag szerzetesek lettek állandó partnerei. A gyermekek nem fogadták be, mert sem labdázni, sem viaskodni nem tudott velük. Előbbit szeme miatt, utóbbit gyakori betegségei miatt. Aztán egy kovács maga mellé vette tíz éves korában, és embert faragott belőle. Hónapokig zokogva feküdt a kemény priccsen sajgó karjait borogatva, aztán egy idő után már nem érzett fájdalmat. Mellkasa tekintélyes formát kapott, izmai oly mértékben kifejlődtek, hogy egy sárba szorult szekeret másodmagával könnyedén kitaszított. Akkor megszűnt kirekesztettsége, csakhogy az idő visszahozhatatlanul elszállt. Teste utolérte ugyan társaiét, de elméje messze meghaladta az ő tudásukat. Így ismét csak egyedül maradt. De megszokta. Az ember sok mindenbe beletörődik.

Szóltanul ettek. Fevreau már a holnapon töprengett, anyja pedig nem akarta megzavarni. Korán aludni tértek és az ifjú a hajnal első sugaraival kelt útra. Néhány lépés után még visszanezett. Anyja az ajtóban állt, hosszú ruhája lágyan fodrozódott lábai körül és csókot dobott felé. Fevreau az arcát már nem láthatta, csak a mozdulatot értette meg. Boldogan elmosolyodott és meglengette kalapját.

– Hamarosan visszatérek! Élj boldogul anyám!

A nő ekkor szája elé szorította kezeit, nehogy feltörjön belőle a keserű sírás. Fia megállíthatatlanul távolodott, majd befordult a kovácsműhely előtt és egyszerűen eltűnt szemei elől. Üres magány ölelte körbe, miközben visszasétált szobájába. Egyetlen vigasza az volt csupán, hogy Fevreau mindig megtartotta szavát.

Gyönyörű, érintetlen vidéken vágott keresztül. Madarak röpködtek magasan a kéklő égbolton, forrás csörgedezett a távolban. A nap melegen sütött, bár az

idő csalóka volt még. Nem lehetett tudni mikor jön egy alattomos kései fagy, vagy egy kiadós zápor. Egyelőre azonban a meleg köpeny lent lapult a zsák alján és Fevreau ingujjra vetkőzve gyalogolt az alig kitaposott ösvényen. Dél tájban megehezett és leült egy villámsújtotta faóriás tövében, hogy megegye ebédjét. Béke és nyugalom volt körülötte. A bogarak halk ciripelése újra felerősödött, ahogy a mozgás megszűnt közelükben. A levegő enyhe virágillata balzsamként hatott rá, pillái elnehezedtek, és könnyű álomba szenderült.

Mikor felébredt, az első amit észrevett, hogy bizony eltűnt a zsák mellőle. Hiába kulcsolta csuklójára, az ügyeskezü rablónak gyerekjáték volt megszabadítania tőle. Bosszúsan ugrott fel, aztán legyintett egyet. Úgysem éri utol, azóta árkon-bokron túl lehet. Felkapott egy vastag botot és letépte róla a leveles ágakat. Ha elfárad, majd rátámaszkodik, azonkívül fegyvernek sem utolsó. Eszébe jutott a kis tőr. Megtapogatta övét. Szerencséje volt. Azt nem találta meg a bitang. Ez is valami.

Alacsonyán járt már a nap, amikor meglátta az első elszórt házakat. Sietett hát, hogy még világosban beszélni tudjon a gazdákkal. Ám nagyot kellett csalódnia. Közeledtére a kapunál álló asszony a férjéért kiáltott. A férfi fenyegetően állt meg a csukott kapu előtt.

– Mit akarsz idegen?

– Szállást éjszakára. A városba tartok. Sajnos ellopták a zsákomat, így nem tudom megfizetni, de szívesen segíték a ház körül.

– Itt ugyan nem kapsz szállást! – mordult fel a gazda és felkapta a kerítés mellé támaszott vasvillát. Fevreau néhány keresetlen szót dűnyögött és sürgősen továbbállt. A többi háznál hasonló fogadtatásra lelt. A rendelkezésére álló idő vészesen fogyott. Akkor látta meg a kocsmát. Benyitott és rögtön a csaposhoz ment. A bent lebzselők gyanakodva nézték őt.

– Jó estét kocsmáros. Szállást kérnék éjszakára. Nem ismerem a környéket, és nem szívesen mászkálnék a sötétben. Pénzem sajnos nincs, de ledolgozám az árát.

– Ledolgoznád mi? Ismerem az ilyet. Én sem vagyok újszülött, fiam! Hordd el magad, amíg szépen beszélek.

– De hát esteledik.

– Azt én is látom. Épp ezért jobb lesz ha elkotródsz. Még valaki le találna szűrni.

– Mégis hová menjek? Az erdőbe?

– Nekem mindegy. De siess, annyit mondhatok. Ezek az emberek nem szoktak hozzá a jöttment idegenekhez.

– Kérem, nem maradhatnék mégis?

– Nem. – szólalt meg egy mély hang az asztalok irányából. Fevreau azonban csak egy foltot látott, mivel a kocsmában elég sötét volt. Kutató arckifejezése felingerelte az amúgy is kapatos férfiakat és megindultak felé. Nem volt különösebben ijedős, de most tényleg jobbnak látta, ha szépen elkotródik.

Kilépett a sötétbe és megvakarta fejét.

– Szép, mondhatom. Itt állok egy vadidegen helyen, az orromig sem látok, és még fenyegetnek is. Talán igazuk van, jobb az erdő. Na gyerünk Fevreau Stapleton, ne hozz szégyent fejedre, öregem!

Most tett csak igazán jó szolgálatot a bot számára. Segítségével, ha nehézkesen is, de ki tudta küszöbölni a váratlan akadályokat, és tapogatózva haladt egyre beljebb az erdőbe. Teljesen mindegy volt számára, merre megy, mintha feneketlen éjben kódorgott volna. Hogy tartsa magában a lelket, hosszú balladákat szavalt. Hangja szokatlanul hangzott a vadonban, az éji állatok csodálkozva forgatták fejüket, vajon ki lehet a zaj forrása. Most ért el a szerelmes lovag monológjához.

– Én kedvesem! Síromig imádlak, és bár testem elporlad az örök éj birodalmában, lelkem fényeskedni fog fölötted. Indulok a csatába, életre-halálra megvívni az ellenséggel, de tudom, hogy csóкод megvéd a gyilkos csapásoktól. Csak a sors léphet közbe és éééén... – nagyot kiáltott, amikor megnyílt alatta a föld. Kezei csupán a levegőt markolhatták és máris tehetetlenül zuhant a semmibe. Puffanva ért földet és rémülten csapkodott maga körül.

– Naida szent nevére, ez meg mi volt? Hé, nem én vagyok a lovag! – kiáltott a lyuk teteje felé, ahol a kiutat sejtette. Lenyúlt lábai elé és rövid kutatás után rálelt a botra. Nagyokat sózott a körülötte lévő üreg falára, így próbálta kitalálni hol is lehet. Hangja egyszerre öntött bátorságot belé és nyugtatta meg. Szüksége is volt rá.

– Nem kétséges, egy farkasverembe zuhantam. Remélem, a vadászok sűrűn járnak erre. Ha nem, hát csak a csontvázamat fogják itt találni. – vaksin hunyorgott a hold kerek képe felé. Felsőhajtott. Kénytelen lesz itt kivárni a pirkadatot. Szűkös börtöne épp annyira volt tágas, hogy leheveredhetett az alján. A botot szorosan keze ügyébe fektette. – Többet egyelőre nem tehetek. Ha alszom, addig sem fázok. Bizony hideg éjszaka ez a mai. – összedörzsölte kezeit. Rosszallóan gondolt a tolvajra, aki elvitte mindenét. Legalább a

köpenyt otthagyhatta volna. Letérdelt, és ami levelet, füvet talált, egy kupacba hordta, majd összegömbölyödve lefeküdt rá.

– Rossz belegondolni hány csúszómászó futkoshat körülöttem. – mormolta és lehunyta szemét. Rosszul aludt, sokszor felriadt, és álmában néha értelmetlen szavakat kiáltott. Egy ízben kinyitotta szemét és egy elsuhanó árnyat látott a gödör tetejénél.

– Várj, kérlek ne menj el! Segíts kijutnom innen! – rimázkodott és felkapva a botot verni kezdte az üreg oldalát. Válasz azonban nem érkezett, és ő már-már azt hitte, meghibbant, vagy álmodott. Nem mert újra elaludni. Vacogva, rosszkedvűen várta be a hajnalt. Lábával rúgdosta a levélkupacot, amikor kifordult belőle egy sáros batyu. Meglepetten hajolt közelebb és óvatosan kinyitotta a csomót. Kenyér és sajt volt benne.

– Hát mégsem bolondultam meg! Ember járt itt! Köszönöm, ismeretlen! Örökké hálás leszek ezért! – kacagott, és hamar befalta az ételt. Tele hassal rögtön máshogy látta a világot. Először is végre szemügyre vette börtönét. Ám öröme hamar elszállt, mikor látta, hogy egyedül innen bizony ki nem jut.

– Hahó! Valaki! Bárki! Itt vagyok egy veremben! Kérlek, jótét lélek, szabadíts meg! – egy darabig kiabált, aztán elfáradt.– Hé, valaki!

– Ne óbégass fiam! Kötelet kellett szerznem! – szólalt meg magasan a feje fölött egy szigorú hang, és egy férfi nézett le rá. Fevreau azonnal éber lett újra.

– Hogy kerültél a csapdába?

– Nem akartak szállást adni, így kénytelen voltam elindulni. A sötétben eltévedtem, azaz alig láttam valamit. Csak így történhetett. Köszönöm az ételt.

– Miféle ételt? – kérdezte csodálkozva a férfi.

– Amit kegyeskedtél nekem ledobni! Már nagyon éhes voltam.

– Az bizony nem én voltam. Talán álmodtál fiú.

– Itt van a batyu! – nyújtotta fel a bizonyítékot Fevreau. A férfi megvonta vállát.

– Bizonyára a vadászok voltak. Éjjel gyakran ellenőrzik a farkasvermeket. Talán később akartak visszajönni. Na doboz a kötelet, állj félre.

Így már gyerekjáték volt kimászni. Örömmel szorongatta megmentője kezét. Az elegáns feket ruha láttán rögtön tudta, hogy pappal akadt össze. A férfi lenyűgöző volt. Nem eleganciája, nem szokatlan termete, hanem csúnysága hatott az ifjúra ennyire. Homloka rendkívüli tudásról tanúszkodott, ez némileg csökkentette az arc halálos sápadtságát, a szemek hideg villámlását. A férfi erősen kopaszodott, haj alig valami volt a fején, csak a tarkója fölött sűrűsödött össze. Némán tanulmányozta ő is megmentettjét.

Szája, mely egyetlen keskeny vonal volt, most mosolyra húzódott. A fiatalember erre mélyen meghajolt előtte.

– A nevem Fevreau Stapleton. A városba megyek, írónoknak. Láttam egy felhívást és mivel jobb dolgom nem akadt...

– Én Jeffrey Rodds vagyok. Szintén a városba tartok. Javaslom, hogy menjünk együtt, akkor nem érheti egyikünket sem baj.

– Nagyszerű ötlet. Én azonban nem ismerem az utat.

– Sebaj. Kaptam egy kezdetleges térképet, azon talán eligazodunk. Nézd, körülbelül itt lehetünk.

– Jó. Akkor átvágunk néhány dombon, megkerüljük a fél vidéket, átúszunk pár patakon és már ott is vagyunk.

– Ugyan. Lovon megyünk tovább.

– Hogyhogy?

– Egy régi paptársamnál aludtam. Csak azért találtam rád, mert a lovamat meg kellett járatni. Valami baj van a lábával és idő kell amíg fel lehet rá ülni. Ott áll, nézd. – mutatott a fák közé. Fevreau bizonytalanul tekintett a kinyújtott ujj irányába. A bokrokat még jól látta, a fákat is felismerte a körvonalaiokról, de lovat azt bizony egy darabot sem látott. Sajnálkozva megrázta fejét.

– Nem. Én nem látom.

A pap egy pillanatig elgondolkozva figyelte őt, aztán elindult a jelzett irányba. Rövidesen visszatért a hatalmas szürke állattal. Fevreau elszégyelte magát. Akkora hátas volt, hogy igazán észre kellett volna vennie.

– Talán csak a színe miatt. Beleolvadt a fák közé.

A pap bólintott.

– Ülj fel.

– De hát ez a te lovad atyám. – szabadkozott az ifjú és leporolta ruháját.

– Ugyan, hagyd. Egész éjjel a veremben rostokoltál. Átfáztál, és fáradt vagy. Visszamegyünk a házhoz és kapsz valami köpönyeget, na meg egy lovat is.

– Ezt igazán nem fogadhatom el, atyám. Nincs egyetlen petákom sem.

– Sose bánkódj. Majd a szolgálatomba állsz.

– De hát a felhívás. Várnak rám.

– Az igazság az, hogy miattam tették ki azt a felhívást. Én vezetem majd a tárgyalásokat. Tehát nekem fogsz így is úgy is dolgozni Fevreau Stapleton.

Az ifjú újra meghajolt. Virágos kedve kerekedett. Felült a lóra, és lassú lépésben mentek vissza az útra. Nemsokkal később már együtt vágattak a

völgyön keresztül. Amikor megálltak itatni, a főpap maga mellé ültette a fiatalembert.

– Emlékszel arra, ki dobhatta le a batyut?

– Először azt hittem álmodom az egészet. Egy árny suhant el, mint a sóhaj fölöttem. A batyut csak reggel találtam meg.

– Szóval egy árny. Semmit nem hallottál, vagy láttál?

– Nem. De az biztos, hogy én üres kézzel estem bele abba a gödörbe.

– Különös. Valaki járt arra az éjjel. De talán azt akarta, hogy ne vedd észre jelenlétét.

A beszélgetés itt elakadt. Fevreau udvariasan kimentette magát, és a lovakhoz indult. Rodds egy ággal jeleket rajzolt a sárgás homokba. Valamit nem árult el az ifúnak. Ő látta, ki dobta le a verembe a batyut.

Arminda a borzasztó élmények hatására az egyetlen helyre menekült, ahol biztonságban tudhatta magát. Oda, ahol Margot rátalált. Az erdő hatalmas volt, és a rejtek messze volt minden lakott településtől, mindössze egy roskadozó remetelak mutatta, itt valaha emberek éltek. Még a térkép sem jelezte hollétét. Arminda ebben a közegben felszabadult és lassan gyógyuló lelke megnyugodott. Miután egy farkast kiszabadított a vadászok gondosan elrejtett csapdájából, az állat többé el nem mozdult mellőle. Együtt járták be a hatalmas területet, s míg az ordas vadászott, addig a lány a terméseket szedegette. Nappal egyáltalán nem mutatkoztak, csupán alkonyatkor indultak útjukra. Arminda nem félt, hisz ez volt az ő igazi otthona, lelkének paradicsoma. Itt nem bánthatta senki.

Amikor meghallotta a verembe esett férfi kiáltásait, először ijedten futott el a közelből. A farkas melléheveredett és okos szemeivel egyfolytában a verem felé bámult. Arminda visszaemlékezett Margot szavaira, és ezek adtak erőt neki, hogy újra a közelbe osonjon. Mikor a verem fölé, hajolt, jól látta, hogy a lent kuporgó nem vette észre őt. Ezen felbátorodott, és megvárta, amíg a kimerült ifjú elalszik. Akkor dobta le a kis elemózsiát, amit még Boyle apó adott neki a kunyhóban. Sem a farkas, sem ő nem vették észre a fák közt rejtőző férfit. Rodds szíve lángra kapott a lány szépségétől. Torz lelke mely eddig csak a szenvedések tüzeiben nyert kielégülést, most égő kínban vergődött. A holdfényénél a legszebb arc bontakozott ki előtte, a hamvas ártatlanság rózsáival díszítve. Hollófekete haja derekáig omlott, fehér keze a farkas erős nyakán nyugodott. Egy ízben a fák közé lesett, de a férfit, tökéletes álcája elrejtette. Ő viszont rabja lett a smaragd szemeknek és most már nem volt kétsége afelől, ki is lehet a lány. Alig várta, hogy a városba érjenek.

– Indulhatunk! – Fevreau megállt előtte a felfrissült, kipihent lovakkal. Lassú ügetésben folytatták az utat. A pap beszédes kedvében volt.

– Mesélj magadról fiam. Miért jelentkeztl a felhívásra?

– Úgy gondoltam, én pont megfelelő leszek. Beszélem és írom azokat a nyelveket, amiket feltüntettek, és ismerem az egyház könyveit is.

– Nocsak. Ez egyszerű falusi létedre dicséretes.

– A falu papjai megengedték, hogy néhanap a könyvtárban üljek, feltéve, ha nem zavarom őket túlságosan. Talán ismered is Angus atyát. – Rodds arca felderült a név hallatára.

– Már hogyanne ismerném. Csaknem szomszédok voltunk, a cellája kettővel az enyém mellett volt.

– Angus atya sok mindenre megtanított. Egy ideig azt hittem én is ő is, hogy pap lesz belőlem. De nem így lett végül.

– Mi térített el a feladattól?

– Munkát kaptam a helytartóságon és... szerelmes lettem. – vallotta be pirulva a fiatalember. Kék szemei elfelhősödtek egy pillanatra.

A pap egyetlen szót sem szólt. Megértette az érzéseit. Hisz ő maga is küzdött érzéseivel, noha pontosan tudta, hogy azokat a gondolatokat száműznie kellene szívéből. A feladat, ami előtte állt, nélkülözött minden érzelgőséget, és ennek ő volt a legnagyobb mestere.

– Mit történt aztán?

– Egy sajnálatos hiba miatt elküldtek, így munka nélkül maradtam. Akkor hallottam először a felhívásról.

– A szemed miatt tették?

– Igen. Gyermekkorom óta gyenge, de akkor még egészen távolra elláttam. Mostanra azonban eléggé beszűkült a terület, ami az enyém.

– Ezért nem vetted észre a lovat?

– Ezért atyám. – hajtotta le a fejét. Nagy tragédiája volt ez életének. Rodds megállította a lovat és jobb kezével felemelte az ifjú állat. Sokáig tanulmányozta a tiszta szépségű szemeket, melyek őszinte bizalommal néztek vissza rá. A főpap látta, hogy nem fél tőle. Ez merőben szokatlan volt számára. Jelenléte eddig csak rettegést és halálfélelmet váltott ki az emberekből. Íme egy ember, aki nem fél. Tetszett neki az ifjú.

– Tudod a folyamat végét?

– Igen. Anyám elvitt egy jósnőhöz. Nem volt bolond tudta, hogy ez tiltott dolog, de tisztázni akarta, mi vár rám. Nagy veszélyt vállalt ezzel, de szerencsésen megúsztuk a kalandot.

– Mit mondott az a nőszemély?

– Azt, hogy örüljek minden egyes napnak, bármit hoz is. Mert eljön az idő, amikor elvész számomra a fény.

– Mennyi idős voltál?

– Alig kilenc éves. Azóta tizennégy év telt el. Elégedett vagyok. Eddig még sikerült.

Most már világos volt előtte, honnan a bátorsága. Aki egy ilyen súlyos csapást el tud viselni, az magától az ördögtől sem fél. Testi és lelki ereje egyaránt lenyűgöző volt. Rodds elengedte arcát, és tétován megsimította haját.

– Nemsokára elérjük a várost szegélyező földeket. Hamarabb érkezünk, kicsit körülnézünk a környéken. – azzal vágtatni kezdtek.

Jeffrey Rodds pontosan tudni vélte hol járnak. A kihalt házak nem is engedték eltévedni őket. Fevreau ámulva nézte a vetés helyén terjeszkedő gatz, a néhány kódorgó kutyát és szárnyast.

– Atyám hol vagyunk most? Mintha dögvész sújtotta volna a tájat.

– Közel jársz az igazsághoz, fiú. De nem dögvész volt. Naida keze sújtott le az engedetlenekre. A dombon álló várra és a kis falura.

– De hát mit vétettek, hogy eltüntették őket?

– Boszorkányt rejtegettek. De a gonosz erő győzött felettük, és meglakoltak istentelenségükért.

– Ezért lesz hát a per. Csak fél füllel hallottam és nem törődtem vele. Most már értem.

– Nagy feladat vár rád. Te fogod lejegyezni a bűnös ajkak vallomását, hogy Naida végre igazságot tehessen, és kiírthassa a gonosz írmagját is a vidékről. – nézett széjjel a lehangoló földeken a főpap. Hangja magasztosan csengett. Aztán megindultak a vár felé vezető úton. Fevreau némán követte őt. Milyen szerepet szánt nekem a sors? Végtelen szenvedések tanuja leszek, halálos ítéleteket fogok aláírni és mindezt pénzért teszem majd, gondolta keserűen. Odaértek a tárva hagyott kapuhoz.

A mór építette labirintus elvadultan burjánzott, a kövek közt apró semmirekellő növények ütötték fel fejüket. Mikor kiértek a labirintusból, mely félig felégetve, kardcsapások által megsebezve könnyű kiutat nyújtott, eléjük tárult a széles udvar. Itt valaha nyüzsgő élet lehetett, szolgálak hordták a fát, terelték az állatokat. Most némaság és enyészet volt az úr. A vár fenyegetően állt az udvar végében. Óriási kapuit deszkákkal zárták le, ám néhány deszka félre volt ütve. Világosan látszott, hogy valakik a tilalom ellenére is bejutottak. Rodds leszállt a lóról és intett, hogy kövesse. Fevreau kikötötte az engedelmes állatokat és bebújt a résen a pap után. Por és rombolás vezette őket egyre

beljebb. A konyha romokban állt, a megrohadt ételek rég kiszáradtak és most feketére színeződve tapadtak a cseréphez. A lovagterem székei felborogatva, a szőttesek hiányoztak a falakról, csak az ásító fehér foltok mutatták helyüket. Eltűntek a fáklyatartók, a díszkardok, a pohárkészletek. A szobák hasonló képet mutattak. Felértek a képtárba. Itt azonban meglepő rend fogadta őket. Egyetlen festmény sem hiányzott, csak a falikarokat tépték ki helyükből. Rodds végigsétált a képek előtt.

– Ez hát a Connelly-klán családfája. Egyszer már meglegyintette őket a gonosz szele, ám most újra hatalmába kerültek. Akkor futni hagytuk őket, most nem tesszük meg. – mondta csak úgy maga elé a főpap. Fevreau egyetlen szót sem mulasztott el, és megjegyezte őket. Sokáig állt Catherine képe előtt és a gyönyörű arcot nézte. Rodds azonban nem sok érdeklődést mutatott a női képek iránt. Sokkal inkább a két utolsó Connelly, Frank és Hunar arcát kutatta. Amikor végzett velük, továbbmentek a következő emeletre. Megtalálták Margot szobáját és megpróbálták elképzelni mi is történhetett odafent. Rodds néhány szóban elmondta a vádakát, és megmutatta az ágyat, amiben a szerencsétlen anya feküdt, hosszú hónapokon keresztül. Aztán felemelt egy leplet a földről. Nem lepedő volt. Sokkal inkább bútorok letakarására szolgált.

– Nézzük meg az utolsó részeket is. Hátha okosabbak leszünk. Kezében a lepellel elindult a lépcsősor felé. Az ablakmélyedések pompás kilátást engedtek a környékre. Az embernek kedve lett volna odaülni rejtekükre, és elmélkedni a táj szépségén. Akkor észrevettek egy nyitva felejtett ajtót. Rögtön szemükbe villant a dulakodás képe. Látták a lecsupaszított karosszéket, melyre pontosan ráillett a főpap kezében tartott lepel és látták a másikat, mely még őrizte a rajta hempergő testek lenyomatát és a vérfoltokat. Rodds sokáig állt a kerevet fölött. Agya kereste a lehetőségeket, végül rálelt. Ami akkor eszébe jutott, merőben megváltoztatta addigi ismereteit.

– Elég. Eleget láttunk fiam. Most bemegyünk a városba, és azonnal munkához látunk.

Nagy riadalmat keltett érkezésük. Az emberek hanyatt-homlok rohantak a templom irányába, hogy elsőként értesítsék a papokat. Azok szintén kezüket-lábukat törték, hogy ételt és italt hozassanak, ellenőrizték még utoljára a főpap számára kijelölt szállás tisztaságát, aztán legjobb csuhájukban felsorakoztak a templom teljes szélességében.

Jeffrey Rodds leszállt a lóról, és az egyik buzgó temlomszolga kezébe adta a kötőféket. Intett Fevreau-nak, hogy nyugodtan kövesse. A harangok

megszólaltak. Bent a félhomályban sorra elé járultak a papok, és megcsókolták gyűrűjét. Utoljára jött oda a kihallgatást vezető pap, és ünnepélyesen átadta neki az összekötözött iratokat. Akkor vették észre a főpap háta mögött álló ifjút.

– A szolgád, atyám? – kérdezte a pap és végignézett az ifjú kölcsönkapott köpenyén. Rodds elmosolyodott.

– Ő nem. Ő az írnok. A szobája az enyém mellett legyen, ha bármiben szükségem lenne rá.

– Az írnok? De hát holnapra jelezték jövetelét.

– Lehet, csakhogy találkoztunk az úton.

– Az, akit mi várunk, idősebb ember atyám. Ez itt meg csak egy kölyök.

– Nem érdekelt kit vártok. Kergessétek el. Ez a fiú többet tud talán sokaknál itt a templomban. Ő kell, és erről nem nyitok több vitát.

A papok meghunyászkodtak. Vezetőjük, bár rosszallóan nézett Fevreau-ra, intett neki, hogy menjen az egyik kispappal. Tisztességes ruhát kapott és egy kis cellát a főpap fényűző szobája mellett. Az övében csupán egy ágy, egy asztalka és egy szék volt. Rodds kényelmes szobája palota volt az övéhez képest, de Fevreau csöppet sem bánta. Türelmesen várakozott, mikor is a főpap benyitott rá és kihívta.

– Lemegyünk a könyvtárba. Ott vannak a családi iratok. Szükségem van az előzményekre, hogy tudjam, hol is kell kezdenem. Kövess.

A könyvtár a templom egyik melléképületében volt, plafonig érő polcokon roskadozott több ezer felbecsülhetetlen értékű könyvritkaság. De őket most nem ez érdekelte, hanem a nemesi családok több generációját felölelő hivatalos papírok. Egészen késő éjjelig dolgoztak, szinte megállás nélkül. Amit Rodds fontosnak vélt, feljegyeztette és volt, hogy az olvasást a fiatal írnoakra bízta, amíg pihent egy keveset. A kép lassan összeállt. Órákat töltöttek el a mórról szóló oldalak tanulmányozásával, a Connelly-klán szétszakadásáról tudósító feljegyzések kutatásával. A legutolsó bejegyzés az újabb összetűzésről szólt, megemlítve Margot esküvőjét Frank Connellyvel. Rodds érdeklődve olvasta a Bothar folyó északi partján élő család beszámolóját. Eszerint a lányt nem kétséges, hogy megbabonázták, ha ahhoz a vademberhez feleségül ment. Hisz mindenki tudja, milyen dolgok játszódtak le a várban. Azt is leírták, hogy a szertartás után Margot megszakított minden kapcsolatot mostoháival és nővérével (akiről tudjuk, milyen szálak fűzték hozzá). Ez mélységesen megbántotta a klán másik vonalát, és újabb haragot szított közöttük. Volt még néhány szó a bábától, aki ugyan nem tudott írni, de tollba mondta tapasztalatait. A papírok elfogytak. Már csak a kihallgatás összegöngyölt iratai

maradtak. Rodds úgy döntött, azokat holnapra hagyja. Ruhaujjából pipát vett elő és komótosan meggyújtotta. Az édeskés füst betöltötte a néma könyvtárat. Rajtuk kívül senki nem volt odabent.

– Nos, fiam. Mi a véleményed?

– Félelmetes az egész. Valóban boszorkányság áll a háttérben?

– Semmi kétség. Ez nagyon komoly vád, tehát olyan alaposan kell eljárunk, hogy szemernyi kétely ne maradjon bennünk, amikor meghirdetjük az ítéletet. Már húsz éve ezt csinálom és mondhatom, még soha nem hibáztam. Reggel kiadjuk a sürgős parancsot, hogy fogják el lehetőleg élve a lányt. Amíg a hajsza tart, addig kikérdezzük néhány embert. Erős a lelked fiam?

– Bízom benne.

– Jó. Mert az igazság kiderítése néha borzasztó kínokkal jár. De nekünk az a feladtaunk, hogy megmentsük a vádlottak lelkét, tehát bevallják az igazat. Érted Fevreau?

– Értem atyám. Igyekszem majd, hogy mindent pontosan feljegyezzek.

– Akkor most jó éjszakát. Mára már nincs rád szükségem. Valaki majd fölkelt, ha itt az idő.

– Jó éjt, atyám. – a fiatalember meghajolt és kísétált a könyvtárból. A hatalmas ajtó halkán csukódott be utána.

Jeffrey Rodds ekkor újra elővette a papírokat. Kikereste belőle a Hunar élettörténetéről szólókat, és kényelmesen elhelyezkedett.

Az első harangozás már ébren találta. Kisértelt az erkélyre és szétnézett az ébredező város fölött. Az arra járók meghajoltak előtte, aztán sürgősen elpárologtak. Mulattatta félelmük, hiszen belegondolt, hogy nekik semmi közük az üggyhez. Mégis, rettegett híre előbb odaért, mint a lova. Új inget vett föl, aztán bekopogott a fiú szobáján.

A katonák, erős kézzel tartották vissza toporzékoló lovaikat. A főpap pontosan elmondta, merre keressék a lányt. Figyelmeztette őket, hogy egy farkas van a boszorkány mellett, jó lesz vigyázniuk. A lánynak nem eshet baja, a vadállatot nyugodtan megölhetik. Nagy porfelhőt kavartak, ahogy útra keltek.

Rodds ekkor a várakozó írkokhoz fordult.

– Kerítsd elő a bábát. Szükség lesz rá. És szólj a papoknak, hogy hozzák fel Hunar Connelly-t. Nem érdekel az sem, ha ökrökkel kell felvoncsolni ide. Vele kezdjük a vallatást.

A holtra vált asszonyt egy kis terembe vezették. Úgy vacogott, mintha hideglelős volna, pedig semmi baja nem volt. Mindössze a halálfélelem rezgettette csontjait. Az ajtó előtt két katona állt, világosan mutatva, hogy egy ideig a templom vendégszeretétét fogja élvezni. Közben Hunar a kínzóeszközök között várakozott. Kinyílt az ajtó és egy fiatal férfi lépett be, kis asztalkával és rengeteg papirossal. Egymásra néztek. Fevreau felismerte a nemest, a falon látott festményekről. Illendően köszöntötte és a nevén szólította. Hunar igencsak meglepődött ezen. Az első emberséges szavakat hallotta, amióta idehurcolták. Talán mégis életben marad. Egészen halvány reménysugár melegítette fel fázó lelkét. Ám az írnok mögött érkező főpap azonnal lerombolta minden gondolatát. A Szent Törvényszék előkelő palástját viselte, Naida jeleivel a nyaka körül. Biccentett a katonáknak, mire azok megragadták a rémült nemest, és a kőasztalhoz hurcolták.

Fevreau most először adott hálát, hogy nem látta a borzalmakat. Hallása így is valóságghú képet festett neki a kínzásokról. Nem mert feltekinteni a papirossról, nehogy szembe találja magát az egyik hóhérrel. Erősen figyelt, hogy kiszűrje a szavakat és szorgalmasan jegyzetelte a véget nem érő kérdések záporát. Válasz, úgy mint eddig, alig érkezett. Hunar figyelemreméltó tartalékokkal rendelkezett és bár fájdalmában acsarkodva tépdeste köteleit, nem mondott többet, mint amit eddig is. A főpap egy kis szünetet tartott, amíg fellocsolták a nemest. Lopva az ifjúra pillantott. Fevreau az iratok között kutatott, hogy összehasonlítsa az előzőkkel a mostanit. Rákönyökölt az asztalkára, úgy olvasta elődje kusza betűit. Jeffrey meg volt elégedve. Szándékosan ültette őt a terem egyik sarkába, távol a szenvedőtől. Megszerette ezt a fiatal férfit, aki oly bátran beszélt vele, azok után is, hogy megtudta, ki is ő valójában. Épp csak annyi borzalmat kell átélnie, amennyit feltétlenül szükséges. Végül is írnok kell, nem egy ájuldozó szerencsétlen.